Ioana Dumitrăchescu

LACRIMI DE ÎNGERI
(Dincolo de viață)

PREFATA

1. BĂIATUL DIN VIS

"Viaţa uneori pare atât de fragilă. Nici nu ne dăm seama când trece. E atât de firesc să treci prin viaţă asta încât fiecare fiinţă aşteaptă în orice moment trecerea pe tărâmul de dincolo."

Aşa gândea Alexandra, o fată drăguţă, dar destul de simplă pentru zilele noastre. Oricum, pentru ea nu contau atât de mult bunurile materiale, ci mai mult conta sufletul. Era fericită cu tot ce îi dăruise viaţa. Avea totul. Totuşi ceva o făcea să se îndoiască de existenţa ei: Iubirea... nu o găsea nicăieri. O căuta şi în sufletul ei însă fără niciun rezultat. Era marcată de faptul că nu putea să iubească. Respingea orice atingere, oricât de plăpândă ar fi. Orice băiat care încerca să se atingă măcar puţin de ea, era considerat un profitor. Şi iată că acum ajunse la concluzia că nu poate trăi nici măcar aşa. Fără cineva în viaţa ei.

"Fără iubire nici măcar animalele nu supravieţuiesc. Oare unde e jumătatea mea? Unde eşti tu, iubire? Vino în viaţa mea. Vreau să îţi simt mângâierile, trupul, săruturile. Mai mult decât viaţa, atât te-aş iubi."

Plimbarea în parc îi făcuse mult bine. Era atât de tristă încât şi cerul îi împărtăşea durerea. Începuse să plouă, iar în sufletul ei lacrimile nu încetau să curgă. Fierbinţi şi dureroase, se prelingeau pe faţa ei.Se opri pe o bancă în parc. Lumea din jurul ei nu mai era aceeaşi. Nici măcar nu observă băiatul care stătea lângă ea...

- Nu mai plânge...

Alexandra auzea aceste cuvinte parcă venite de undeva, din sufletul ei. Nu realiza cine le rostise.

- Nu mă pot opri din plâns...

Vântul începu să îşi facă simţită prezenţa. Fata simţea ceva ciudat în inima ei. Ceva nu o lăsa să plece de acolo, ţintuind-o pe acea bancă rece şi străină.

- Dacă vrei te pot ajuta. Spune-mi... de ce plângi?

- Nimeni nu mă poate ajuta. Cel mai bine ar fi să nu mai exist.

- Aşa gândesc şi eu. Am multe probleme şi nu-mi doresc decât să mor... un pistol cu un glonte în el m-ar linişti şi m-ar scăpa de necazuri.

- Şi tu ai probleme?

- Da... mult mai multe decât şi-ar putea închipui cineva vreodată.

- Eu sufăr din cauza dragostei...

- Asta va trece, vei vedea...

Băiatul se ridica de pe bancă.

- Nu mi-ai spus cum te numeşti...

- Eu sunt Florin.

- Îmi pare bine, Florin... eu sunt Alexandra...

- Dacă vrei ne putem plimba... şi mai discutăm...

Fata ezită la început, dar apoi se gândea că nu ar putea să îi dăuneze această plimbare cu un străin.

Pe chipul ei înflorea un boboc de speranţa."Doamne, oare el e?"

- Unde locuieşti, Alexandra?

- Aici în oraş...în lumea asta care te pândeşte şi aşteaptă să te înhaţe.

- Şi chiar reuşesc?
- Nu neapărat însă tot încearcă, încearcă şi nu se dau bătuţi
- E treaba lor, eu nu sunt sigur dacă îmi doresc să înceteze. E mai bine să încerce măcar aşa vor vedea că îşi pierd timpul...
- Chiar crezi că există?
Ploaia începu să se oprească. Cei doi tineri se priveau tot mai des. Suferinţele lor îi apropiau... Era deja târziu, iar fata era nevoită să ajungă în casă înainte de a provoca un scandal mare.
- Eu o iau din loc. Sunt nevoită, dacă înţelegi, însă ne vom mai vedea nu?
- Sper din suflet, oricum într-o zi vom fi nevoiţi să ne privim din nou în ochi.
- Ce vrei să spui cu asta?
- Predestinare, îţi sună cunoscut?
- Nu neapărat, nu prea cred în aşa ceva.
- Ar fi cazul să crezi, domniţă. Pentru că e foarte adevărat.
- Eu vreau să ne mai întâlnim şi mâine. Îmi face atât de bine să stau de vorba cu tine...
- Mâine? Ce cuvânt sacru... mâine...
- Am spus ceva greşit? Nu te mai înţeleg...
- Nimeni nu mă poate înţelege...
- De ce spui asta? Mă sperii... să ştii că eu te văd ca fiind o persoană foarte specială... chiar dacă nu am schimbat decât câteva cuvinte...
- În faţa morţii nu mai am curaj...
Alexandra începu să înţeleagă...
- Aceleaşi lucruri le cred şi eu... ce mult semănăm... ştii... când eram mică, visam de multe

ori că mor şi ajung într-un loc mai frumos decât aici pe Pământ. Vedeam îngeri peste tot, frumuseţe răpitoare... era magnific...

- Eu nu prea visam. Dar ştiu sigur că acolo unde vom ajunge într-o zi va fi mult mai bine decât aici. Suferinţa e doar pe Pământ, nu şi în Cer.

- Ai dreptate.De aceea, să ne vedem şi mâine. Vrei?

- Da... ne vedem şi mâine la aceeaşi oră... te voi aştepta...

- Voi fi aici.

Fata se apropia de Florin... şi îl săruta.

Nimic nu mai era la fel... Sărutul lor a aprins acea candelă a iubirii... şi poate ei habar nu aveau...

2.ILUZIA DIN PARC

Camera Alexandrei era răvăşită. Hainele ei erau aruncate pe jos, caietele şi cărţile împrăştiate fără sens prin colţurile camerei. Mama ei încercă să o trezească.
- Alexandra trezeşte-te! Facultatea nu aşteaptă după tine.
- Vreau să mai dorm...
- Dar scumpa mamii, cum vrei să ajungi cineva în viaţă dacă eşti atât de leneşă?
- Nu-mi pasa de nimic!
Alexandra devenea din ce în ce mai neliniştită. Zâmbetul ei de dimineaţă se transformă brusc... pe chipul ei se citea o mare absenţă a fericirii. Brusc, totul se năruia pentru Alexandra. Un val de tăcere crudă pătrundea prin fiecare colţ al spaţiului locuit de către ea. Măşti fioroase o invadau şi la fiecare mişcare rupeau câte o bucăţică din ea. Auzi apoi o voce cunoscută care îi inunda simţurile: "vreau să te cunosc, sunt eu, sufletul tău pereche".
- Mamă... ce e cu mine? Nu mai simt nimic...
- La ce te referi când spui asta, fata mea?
- Cineva mă cheamă disperat să merg la el... Nu mai simt nimic aici... e ca şi cum aş fi adormit şi trăiesc acum cel mai oribil coşmar posibil...
Lacrimile roze îi brăzdau chipul palid. Umbra sfârşitului o prinsese din urmă.
- Alexandra, ce s-a întâmplat? Ce înseamnă asta? Te rog... Alexandra...

- Înseamnă că mă cheamă, Cineva trebuie să mă cunoască şi acel cineva e...
- Cine e?
În mintea Alexandrei se derulă cu o viteză inumană, asemeni unui film, fiecare clipă ce trecuse din ziua anterioară.
- Florin...
- Cine e Florin?!
Nu mai scoase niciun cuvânt, se îmbrăcase în grabă şi plecă de acasă... Tot drumul alergase, fără să îi mai pese de ceva anume. Printre oameni nu vedea decât chipuri străine... mult prea străine... Era doar ea şi vocile ei.
"Oare chiar am visat? Poate nu a fost un vis. Poate acest băiat există.Eu trebuie să îl caut şi atunci când îl voi regăsi mă voi simţi împlinită. El e picătura mea de sublim".
Ajunse în parcul din vis. Dar parcul era pustiu şi mult prea trist... Nici urmă de băiatul pe care l-a sărutat ieri... nici urmă de viaţă.
Alexandra se speriase gândindu-se că întreaga poveste nu era decât un vis, un alt vis.Se mulţumise mereu cu puţinul. Acum, când gustase din fructul fericirii, nu mai voia să renunţe. Ceva îi spunea că era adevărat. Trebuia să fie adevărat. Buzele ei încă purtau atingerea buzelor lui Florin. Ea trebuia să îl caute, să îl găsească, să îl vadă, să îl mângâie, să îl sărute din nou.
Băiatul frumos din vis care era Florin, trăia în sufletul ei, doar pentru ea. Alexandra era de multe ori singură. Nu avea fraţi iar prietenii nu o înţelegeau. Ştia că nu avea decât o singură cale:

să meargă la Eusebiu, un băiat căruia îi purta multă afecţiune şi care ar fi putut să o ajute. Când avea depresii foarte puternice, el era singurul ei sprijin.
Într-o lume în care Alexandra era singură, dar totodată înconjurată de o mulţime de oameni, iată că există o fiinţă care să o asculte, sau măcar să încerce. Alerga fără suflare până la el. Singura ei speranţa se întrupă în acel Eusebiu blond cu ochi căprui şi înconjurat de mister asemeni unui copac vechi dintr-un parc uitat.
- Mi-e frică... ştii... nu cred că e doar un vis...
- Ce altceva ar putea fi? Gândeşte-te... Poate Florin nici nu există...
- Ba da există.. şi mă aşteaptă pe mine, simt asta... ştiu asta.
- Alexandra, delirezi... unde să te aştepte?
- Eusebiu... tu eşti singurul care mă înţelege şi mă ajută. Nu părăsi şi încearcă să mă înţelegi, Eusebiu. Măcar tu...
- Alexandra, te confrunţi cu o nouă depresie... ai nevoie de ajutor.
- Da, probabil... dar auzeam voci... auzeam că mă cheamă. Îmi spunea: "am nevoie de tine, vino aici... lângă mine..."
- Trebuie să... trebuie să fi văzută de un doctor...
Alexandra începu să ţipe. Nu mai era ea. Reacţiile ei erau şocante. Eusebiu nu putea face nimic pentru a-I alunga obsesia bolnăvicioasă.
- Eu nu sunt nebună!!! Şi ai să vezi că am dreptate. Azi la orele 18 voi fi în parcul acela...

- Şi ce vei putea face? Nu înţelegi... Florin e doar în mintea ta, e o iluzie creată de mintea ta bolnavă şi alimentată cu iluzii. Biata de tine... Nu-i adevărat.. e real... chiar aseară l-am văzut...
- Eşti într-o stare proastă, Alexandra... în cazul ăsta chiar nu te mai pot ajuta...
- Atunci, lasă-mă să plec... dacă eşti şi tu ca şi Tibi, Dana, Beatrice... nu mai vreau să vă mai văd vreodată.

Prietenii ei nu o puteau înţelege. Erau mult prea diferiţi. Obiectivitatea de care dădeau dovadă, era exact ceea ce nici Alexandra, nici mintea ei bolnavă nu deţineau. Ei erau cu mult mai realişti decât ea, cu mult mai cufundaţi în activităţile de zi cu zi, punând accent pe aspectul uman al vieţii. În ciuda diferenţelor relaţia dintre ei era una foarte plăcută şi asta era tot ce conta. Alexandra, era de mică fascinată de mister. Citea cu plăcere cărţi despre parapsihologie şi ezoterism. Îi plăcea să vadă filme horror care, chiar dacă o înspăimântau, nu putea renunţa la ele. Imaginaţia ei era foarte bogată, atât de bogată, încât deseori spunea că vede îngeri, că îi visează şi se plimbă cu ei prin astral. Dar părinţii fetei nu ştiau ce se ascunde în bietul ei suflet, mai ales că acasă avea un comportament oarecum normal. Nimeni nu o cunoştea pe deplin pe Alexandra... nici măcar prietenii ei nu o cunoasteau în totalitate. Deşi în ultimul timp avea crize tot mai des manifestate, ei nu sesizau reacţiile acesteia. I se spunea să înceteze cu prostiile şi aberaţiile acelea, fiind jignită şi batjocorită cu fiecare ocazie ce se

ivea.Se simţea într-adevăr singură... atât de singură... Nu avea cu cine să discute, cine să o înţeleagă. Fiind doar ora 13, se gândi să meargă acasă.La ora 18, va fi desigur în parc. În aşteptarea lui Florin. Când reveni acasă, începu să scrie în jurnal:

05 iunie 2006
"Azi mă simt cea mai pustie fiinţă. Totul e gol... până şi eu... până şi sufletul. Nimeni nu mă înţelege, nimeni nu mă acceptă aşa cum sunt, cu ideile mele. Chiar dacă par ciudată, chiar dacă sunt. Sunt şi eu o fiinţă şi în mintea mea se învârt o mulţime de întrebări fără răspuns.. E atât de rău că vreau şi eu un suflet lângă mine? E ceva greşit că vreau şi eu să fiu iubită? Cer oare atât de mult de la viaţă? Dacă tot am această viaţă, oare de ce trebuie să sufăr? Încotro mă îndrept? Nimeni nu ştie. Ei bine, atunci de ce e greşit ce fac eu acum? Simt că Florin e viaţa mea. E sufletul pe care l-am aşteptat atâta timp... simt şi totuşi nu pot să ajung la el. Dar poate e adevărat ceea ce mi-a zis şi ne vom vedea într-o zi. Când va fi asta? Dar totuşi mă întreb, de ce mi-a vorbit aşa? De ce vorbea despre moarte? Nu e o premoniţie? Nu ştiu... şi nici nu găsesc răspunsul. Poate într-o zi voi avea şi acest răspuns.. Tot ce ştiu e că voi uita încet încet de obsesia mea pentru Tibi. E mai bine să fim doar prieteni. Îl voi aştepta pe cel care mă va completa întru toate.. Voi aştepta o minune. Şi chiar dacă va fi ceva de prisos, azi voi merge în parcul acela.

Măcar să văd dacă am sau nu dreptate. Dragul meu jurnal, aş vrea să mă odihnesc. Vom vorbi mai târziu sau poate doar mâine."
Alexandra se întinse pe pat. Într-o clipă aţipi... Florin, băiatul de ieri apăruse iar...
- Florin, te-am găsit din nou...
- Ţi-am spus că ne vom reîntâlni. Mai devreme sau mai târziu...
- Unde suntem?
- Suntem în Oradea... la "Cafe Paris"...
- Ştii, vroiam să îţi spun... săruţi foarte bine.
- Mulţumesc de compliment. Mă faci să mă simt stânjenit.
- Florin, oare tu chiar eşti real? Spune-mi că eşti real. Eusebiu îmi zicea că eşti doar o iluzie... Eu nu vreau să cred asta... nu pot.
- Dacă mă vei căuta mai bine, mă vei găsi... şi vei şti că sunt real...
- Dar unde să te găsesc? Nici măcar nu ştiu de unde să încep...
- Ţi-am dat mai multe indicii... restul depinde doar de tine... aceste locuri în care m-ai văzut... acolo să mă cauţi... şi mă vei vedea...
- Dar poate vei fi rece şi distant...
- Nu crede asta... acum trebuie să plec... ţi-am zis... ne vom vedea în unul din aceste locuri... şi nu uita de sufletul tău minunat, Alexandra.Ai grijă de el. Nu lăsa răutatea lumii să îl distrugă.
Un zgomot ciudat o trezi pe Alexandra. Încerca să mai adoarmă şi nu reuşi. Gândul că Florin există nu îi dădea pace...

"Dacă tot există Florin, unde e el acum? Şi de ce îmi apare în vise? De ce îmi spune vorbe fără sens? Doamne, dă-mi un semn... te rog... dacă există băiatul ăsta fă-l să vină azi în parc la 18."
Mama ei era din nou îngrijorată. Alexandra nu voia să îi spună ce se petrece cu ea.
- Alexandra, te rog, revino-ţi...
- Din ce să îmi revin? Revino-ţi tu... eu sunt normală, sunt mai bine ca oricând... şi ceea ce spun eu nu sunt prostii...
- Azi nu pleci nicăieri dacă vorbeşti aşa...
- Ba da am să merg! Şi nu mă poţi tu împiedica să nu merg! Florin trebuie să existe. E a doua oară când îl întâlnesc.
- Alexandra... trebuie să mergem din nou la medic.
- Eu nu sunt nebună!! Clar? Nu sunt nebună!!! Tu eşti nebună deoarece crezi asta!!! Sunt perfect sănătoasă... nu mă vezi? Râd, plâng, mănânc, dorm... sunt absolut normală... voi nu înţelegeţi asta... şi nu înţelegeţi câtă nevoie am de iubire!!!!
Disperarea Alexandrei o speria enorm pe mama ei. Nu îi venea să creadă că fiica ei îi putea vorbi aşa...
Alexandra merse în camera ei şi începu să trântească cărţile şi caietele pe jos, din nou. Dezordinea se reinstalase în camera fetei.
-"Nu mai suport, Doamne... nu mai suport... simt cum fiecare bucăţică a sufletului meu e sfâşiată. Ajută-mă! Fă-mă să îmi revin! Ajută-mă să trec peste aceste greutăţi şi adu puţină iubire în viaţa mea. Niciodată nu Ţi-am cerut ceva. Mereu m-

am mulţumit cu puţinul şi cu resturile pe care le primeam din partea celorlalţi. Te rog, Doamne, ai milă de sufletul meu."

La orele 18, Alexandra era în parc. Acelaşi parc trist, îmbrăcat parcă în doliu şi aceeaşi vreme mohorâtă. Lângă ea apăruse Eusebiu. Blondul acela cu ochi căprui nu voia să o lase singură.

- Sper că te vei convinge că nu e adevărat ce spui...
- Eu ştiu că nu. Florin există!
- Alexandra, nu e nimeni aici. Nici urmă de vreun băiat! Banca e pustie.La fel de pustie ca sufletul tău.
- Dar nu înţeleg... de ce l-am visat?
- E doar imaginaţia ta, Ale.

Alexandra avea lacrimi în ochi... nu acceptă că e doar imaginaţia ei...

- Nu cred aşa ceva.

Aceeaşi voce de prima dată îi şoptea laconic:

- Nu plânge...
- Vezi? Am auzit o voce. Îmi spunea să nu plâng...
- Alexandra, convinge-te. Nu suntem decât noi doi aici...

În faţa lor apăru un băiat... purtând o căciulă albastră, înalt şi frumos...

- Bună, Eusebiu, ce faci?
- Florin! Bună! Am ieşit cu o prietenă.

Alexandra începu să zâmbească...

- Eşti tu!
- Poftim? Ne cunoaştem?
- Da.. sigur... din vis.

Florin începu să râdă.
- Da... eşti foarte simpatică.. îmi place.
- Nu mă mai recunoşti?
- Ar trebui? Întrebă Eusebiu...
- Da... păi e el... băiatul de care ţi-am spus.
- Îmi cer scuze, Florin,continuă Eusebiu. E foarte deprimată... dar nu e o idée rea să vă cunoaşteţi. Florin, ea e Alexandra, o bună prietenă.
- Îmi pare bine să te cunosc! răspunse Florin... chiar dacă e cam ciudată.
- Ştiam că am să te găsesc... simţeam asta.
- Nu înţeleg... oricum... acum trebuie să plec... mi-a părut bine.
- Nu, nu pleca... te rog...
Ochii trişti ai Alexandrei îl întristau.
- Chiar trebuie să plec... dacă vrei mai putem vorbi şi pe internet...
- Dar eu vreau să vorbim în realitate.
- Atunci ne mai putem întâlni.. dacă vrei!
Oricum, nu am prietenă, nu trebuie să dau socoteală nimănui, deocamdată.
- Da, sigur că da... pot să te sărut?
- Da.
Alexandra săruta ambii obraji ai lui Florin. Era fericită că l-a găsit, dar totuşi tristă că nu a mai recunoscut-o.
- Te simţi mai bine acum? întrebă mirat Eusebiu.
- Foarte bine! A zis că ne mai întâlnim. Îţi dai seama?
- Gata? A trecut iubirea pentru Tibi?

- Cam da... nu are rost să îmi fac iluzii. El nu mă poate privi decât ca o simplă amică. Am înţeles asta...
- Mă bucur pentru tine.
- Totuşi e ceva ciudat la Florin. În vis vorbea cu mine altfel... în realitate pare un băiat diferit.
- Alexandra, termină te rog cu aberaţiile.
- Dar tu mereu m-ai ajutat, acum de ce nu o poţi face?
- Vorbeşti prostii. Nu au sens... nimic din ce spui nu are sens... faptul că l-ai visat... că e el pentru tine.
- Da.. pentru tine nu are sens... dar pentru mine are.
- Mai bine încearcă să îţi revii.
- Îmi dai ID-ul de Y! M al lui Florin?
- Ţi-l voi da.

După ce Alexandra ajunse acasă, se putea citi fericirea pe chipul ei. Începu să scrie din nou în jurnal:

"Am ajuns acasă, fericită că l-am găsit pe Florin, aşa cum am sperat. Ştiu că el e cel ales de către Dumnezeu pentru a-mi fi alături. Acum că l-am văzut, mi-am dat seama de acest lucru. Sunt foarte fericită, mai ales că el vrea să ne mai întâlnim. Doamne îţi mulţumesc..."

Se puse pe pat şi adormi iar... dar visele ei nu aveau nicio legătură cu realitatea...

3. AMINTIREA DIN SUFLETUL EI

Alexandra începu să râdă în somn. Avea un râs nebun, de parcă fericirea ar fi venit dintr-o dată în viaţa ei. Nu ştia nici ea... Nu se întreba, oricum nu ar fi contat. Era acolo, cu Florin şi era fericită. Mama ei, se îngrijora, Alexandra dormea în fiecare zi foarte mult.
- Alexandra, ce e cu tine? De ce dormi atât de mult?
- Mamă... mă laşi??? Acum sunt cu Florin... şi tu mă deranjezi...
- Doamne... Alexandra ştii bine că Florin...
- Ce? Nu ştiu nimic... era aici... înainte... şi acum l-ai alungat...
- Alexandra, revino-ţi.. te rog...

...
Când era cu Florin, Alexandra devenea o altă fiinţă.. Erau doar ei... doar ei doi şi nimic nu conta. Simţea că îl iubeşte şi nu îl poate părăsi, deoarece iubirea lor era supremă. Prietenii ei, se îndepărtaseră de ea, nu mai puteau discuta cu Alexandra. Ea ştia doar un lucru: începuse să îl iubească pe Florin, cu fiecare zi, tot mai mult... Cu cât treceau zilele ei parcă trăiau într-o lume a lor... şi poate aşa era.
- Ţi-am spus că ai cel mai frumos zâmbet?
- Da, aşa o fi, dar frumuseţea ta mă umbreşte şi totodată mă luminează.
- Ştii, Florin, tu eşti totul pentru mine.
- Sper să ne iubim aşa toată viaţa.

-... şi dincolo de viaţă.
Alexandra repetă privind în gol:"şi dincolo de viaţă..."
Eusebiu, prietenul lor cel mai bun, era fericit să îi vadă şi pe ei fericiţi. Câteodată venea tot grupul şi petreceau ore întregi alături de cei doi îndrăgostiţi.
- Ce faceţi îndrăgostiţilor? Întrebă Beatrice curioasă...
Beatrice era o fată foarte frumoasă, înaltă, cochetă, îmbrăcată mereu elegant, mereu cu zâmbetul pe buze. Era o persoană foarte cunoscută în oraşul Oradea. Cine o privea, gândea că această fiinţă nu are niciodată nicio grijă.
- Vorbim doar... la fel ca de obicei. Îţi dai seama, Beatrice? Am căutat atâta timp dragostea şi în sfârşit am găsit-o...
- Da, observ Ale... mă bucur mult pentru voi.
Gaşca Alexandrei nu era foarte mare dar era foarte unită. Dana, Beatrice, Sonia, Eusebiu, Tibi, Alexandra şi Florin. Când erau împreună, era totul minunat.De obicei mergeau la plimbare sau în localul Cafe Paris.Pe Alexandra se citea fericirea absolută... aceea fericire care te înalta spre nemurire.
- Haideţi pe malul Crişului... să ne plimbăm... spuse Alexandra cu entuziasm.
- Prefer să rămânem în parc.
- M-am cam săturat de parcul ăsta... sincer... nu mai vreau...

- Parcul ăsta e Raiul sufletului nostru... nu uita! Îi zise Florin, zâmbindu-i cald.
Vremea începea să se înrăutăţească... vântul să bată.. iar ploaia să curgă...
- Uite, vezi? Vremea ne alungă din parcul acesta mohorât.
Dintr-odată... au ajuns în scara blocului.
Alexandra, uimită, priveşte spre Florin însă el nu mai era...
- Florin? Unde eşti?
Alexandra începea să fie din ce în ce mai neliniştită...
- Alexandra, suntem doar noi! Ai din nou halucinaţii? O întrebă Eusebiu, sătul de reacţiile fetei.
- Dar era aici... chiar aici... în faţa mea...
Din ochii ei începeau să izvorască două izvoare de lacrimi... nu se putea opri... era atât de tristă de parcă totul se năruia într-o clipă.
- Alexandra haide! Te duc acasă. Îmi e teamă de reacţiile acestea ale tale.
- Lasă-mă în pace!! Pot merge şi singură, nu am nevoie de supraveghetori. Vreau doar să ştiu unde e Florin. Atât. Unde e Florin...
- Alexandra, ştii bine că...
- Nu ştiu nimic... îl vreau pe Florin!
Alexandra era disperată. Fugea spre casă, prin ploaia rece, care o inmoia din cap până în picioare. Parcă îi împărtăşea durerea. Nu voia să acepte nici măcar că Florin, iubirea ei, nu mai era. Îşi amintea de fiecare loc pe unde au umblat, fericiţi, de mână, de fiecare clipă petrecută

împreună. Sufletul ei nu mai adăpostea nimic altceva decât suferinţa şi speranţa că Florin era totuşi undeva şi o aştepta pe ea.
"Voi veni Florin, aşteaptă-mă, te rog, voi veni... căci viaţa mea nu are niciun rost fără tine. Nimeni nu te poate înlocui, Florin. NIMENI!

...
- Tu reprezinţi Raiul pentru mine, Alexandra.
- Şi tu eşti îngerul meu, Florin. Te-am aşteptat atâta timp...
- Te iubesc atât de mult, încât raţiunea umană nu ar putea să înţeleagă asta. Te iubesc inuman de mult.
- Ştii? Mă gândeam într-o zi... ce ne-am face unul fără celălalt? Dacă mâine nu ai mai fi, nici nu pot să îmi imaginez cât de mult aş suferi să te ştiu departe.
- Alexandra, iubirea mea pentru tine e totul şi nici eu nu aş vrea să te părăsesc... pentru nimic în lume. Eşti raza mea de soare. Eşti lumina sufletului meu.. Promite-mi ceva, te rog.
- Orice, iubitul meu!
- Orice s-ar întâmpla, să nu încetezi să mă iubeşti. Să nu mă părăseşti...
- Asta nu se va întâmpla niciodată, pentru că asta ar însemna să renunţ la propria-mi viaţă... la propria-mi fericire.
Florin începuse să o sărute pe Alexandra. Erau atât de fericiţi împreună încât restul fiinţelor umane se dizolvau, dispărând din jurul lor. Nu ştiau ce e suferinţa, nu cunoşteau durerea

despărţirii, dar ştiau ce înseamnă să iubeşti... să iubeşti cu adevărat, atât de pur, atât de tandru. Ştiau că era imposibil să rămână o viaţă împreună, dar asta nu conta.

Iubirea lor era mai presus decât orice gând, de orice raţiune. Sufletele lor simţeau aceleaşi lucruri, iar inimile lor erau pline de mireasma dragostei ce îi unea.

În aceea seară, îşi aminti Alexandra, au mers la el acasă. Erau doar ei doi şi iubirea lor. În camera lui era o ordine desăvârşită. Patul lui era într-un colţ, avea şi un birou pe care odihnea calculatorul. Calculatorul... Pereţii erau de o culoare deschisă, ceea ce exprima vitalitatea şi pofta sa de viaţă. Florin arăta ca un înger, probabil acesta fiind motivul pentru care el a plecat... acolo unde nu există suferinţă. Era un băiat minunat, special... mult prea diferit de oamenii care îl înconjurau.Pe patul lui erau presarăţi petale de trandafiri. Alexandra rămase puţin uimită. Totul era pregătit... pregătit pentru sufletele lor.Au început să se sărute... Săruturi calde, romantice, pasionale, asemeni adierii de primăvară.

- Te iubesc, îi spuse Florin.
- Şi eu te iubesc... mai mult decât îţi imaginezi...

Aceasta a fost prima lor noapte de iubire. Fără prea multe cuvinte, dar cu multă dragoste.

...

Alexandra stătea în ploaie, plângând şi ea, precum norii de deasupra ei. Ce va face acum, fără el? Unde a dispărut? Unde să îl caute?
"Doamne, dă-mi putere să schimb realitatea. Adu-mi-l înapoi pe Florin. Eu nu mai pot trăi fără el. Cine mă vă iubi pe mine? Cine va mai avea grijă de sufletul meu? Cine îmi va mai şterge lacrimile când îmi va fi greu? Cine? Spune-mi, Doamne! Cine? Nimeni nu îl va putea înlocui. Ştiu că se ascunde acum de mine... Probabil că îi e frică, frică să nu greşească, să mă mai iubească, deşi, eu sunt conştientă că încă o mai face. Ştiu că încă mai simte ceva pentru mine. Doamne, dă-mi putere".
Disperarea cu care Alexandra vorbea se auzea până în cer.
Stând în ploaie, plângea fără oprire. Picăturile de ploaie păreau lacrimi, care cădeau şi iar cădeau... la nesfârşit.Se gândea să pornească în căutarea lui.
"Merg după el, oriunde ar fi. În cer sau pe pământ... îl voi găsi..."
Ajunse acasă şi începuse să îşi facă bagajele. Îşi puse cele mai preţioase lucruri cu ea: o carte de rugăciuni care să o protejeze, jucăria de pluş dăruită de către Florin, câteva haine şi jurnalul ei. Când mama ei intră în cameră, Alexandra îşi ascunse bagajul cu grijă.
- Alexandra, vino să mănânci ceva.
- Nu mi-e foame, mamă.
- Trebuie să mănânci, fiica mea. Eşti foarte slabă!

- Nu contează... mamă. Vreau să îmi dai nişte bani.
- Pentru ce ai nevoie de bani?
- Ca să plătesc facultatea, mamă.
Mama Alexandrei îi dăduse suma cerută, crezând că are nevoie de bani pentru a-şi plăti cursurile la facultate. Însă, aceşti bani îi ajungeau cât timp avea să îl caute pe Florin, se gândi Alexandra. Seara, cu lacrimi în ochi, merse în camera ei.

"Dragul meu jurnal,

Mâine vreau să plec. Trebuie să plec! Plec în căutarea lui Florin.
Oriunde s-ar afla, eu vreau să îl caut, să îl văd, să îmi explice de ce a plecat aşa.
Doamne, iartă-mă! Ştiu că greşesc, dar fără el, nu mai e nimic bun în viaţa mea. Spune-i ploii să nu cadă, vântului să nu mai bată... dar nu mai pot continua.. totul, absolut totul... îmi aminteşte de el... îmi lipseşte precum îi lipseşte deşertului ploaia... enorm de mult.. Mâine plec! Plec după el!
Doamne, ajută-mă, dă-mi puterea de a ajunge la el. Ştiu că e undeva, aici. Iar dacă nu e aici, cu siguranţă e în sufletul meu Sper că părinţii mă vor înţelege. Ei mă iubesc şi îmi vor binele. Iar binele pentru mine e însuşi Florin.
Nu ştiu unde plec, unde voi sta şi cu cine, dar dacă îl voi găsi, nu îl voi mai părăsi niciodată. E al meu pentru întreaga viaţă şi dincolo de ea."

Îşi puse jurnalul în bagaj şi adormi...
Florin apăruse lângă ea din nou. Iar ea era fericită.
- Nu face asta, te rog!
- Dar ce vrei să fac, Florin? Mi-e dor de tine, înţelegi! Te iubesc!! Nu eşti un capriciu pentru mine. Eu chiar te iubesc.
- Îngerul meu, nu face asta. Lacrimile tale mă dor nespus de mult.Mă dor îngrozitor... mă ard. Tu vrei ca eu să fiu trist?
- Orice ai spune, Florin... te voi căuta.
- Dar nu ai cum să mă găseşti, Ale. Sunt doar în mintea şi în visul tău acum. Am fost al tău cândva dar acum...
- Şi acum mai eşti Florin. Nu poţi pleca!
- Acum nu mai pot fi. Între noi este o lume care ne desparte. Tu eşti aici, iar eu sunt dincolo... dincolo de viaţă...
- Nu spune asta. Te voi căuta, te voi găsi şi vom fi iar fericiţi!
- Tu vei fi fericită dar eu nu. Nu mai pot rămâne. Te iubesc, Alexandra! Nu uita asta... şi te voi iubi mereu.
Dar până ne vom revedea va trece mult timp... foarte mult timp.
- Florin...
Florin dispăruse din nou... Alexandra se trezi şi începu din nou să plângă.

De dimineaţă, Alexandra lăsase un mesaj părinţilor, îşi luă bagajele şi plecă. Lăsa în urma ei casa, familia, prietenii, dar pentru ea nu

contau... toate acestea împreună, nu valorau cât Florin.
Mama ei găsi biletul scris de Alexandra:

"Dragi părinţi"
Eu sunt şi voi fi bine, în schimb voi pleca. Plec pentru că nu mai pot rămâne aici. Nu vă faceţi griji pentru mine.Mă voi întoarce... cu Florin.Şi atunci totul va fi bine.Vă rog să mă iertaţi, ca şi eu să mă pot ierta. Nu are rost să mai rămân şi să mă amăgesc în continuare. Sunt doar o fată lipsită de iubire. Iar dacă acea iubire nu e Florin, nici nu mai vreau să trăiesc. Dar mă voi întoarce. Promit. Într-o zi voi fi iar cu voi.Vă sărut şi vă îmbrăţişez cu drag.
Alexandra

Cu sufletul pustiu şi plin de suferinţă, mama Alexandrei accepta situaţia asta. Oricum nu mai avea ce să facă.. Îşi punea multe semne de întrebare, întreaga copilărie a Alexandrei fiind acum un film ce se derula cu o viteză exagerat de mare, dar suficient de încet, ca să poată revedea toate detaliile. Voia să vadă unde a greşit în educaţia ei. Alexandra nu părea niciodată fericită, încă din copilărie. Dacă o vedea râzând, era parcă un râs forţat, sau doar pentru a-şi masca tristeţea. Nu a avut prea mulţi iubiţi. Decât doi.Pe Florin şi încă unul, care nu avuse aşa de mare importanţă pentru ea. Un băiat care a rănit-o mult.De atunci, ea se plângea mereu că nu era iubită. Un timp, nu

avuse încredere în băieţi, şi nu mai vroia să audă de ei, fiind indiferentă la toate remarcile care veneau din partea sexului opus. Chiar dacă mulţi băieţi îşi doreau ca ea să fie iubita lor, Alexandra nu le dădea prea mare importanţă. În fiecare personalitate a vreunui băiat, ea găsea ceva ce îi displăcea, până în acele momente, în care îşi dădu seama că are 19 ani şi nici un suflet lângă ea. Atunci începu să sufere din cauza asta, dar apoi apăruse Florin, care i-a adus multă fericire şi bucurie în suflet...

- Alexandra, sper că într-o zi te vei întoarce, te voi aştepta, fata mea dragă.

Şi se va întoarce. Într-o zi...

4.Realitatea virtuală

Alexandra era departe de casă acum. Dragostea ei pentru Florin era atât de puternică încât nu îi mai păsa de nimeni. Nu ştia nici încotro merge, dar în sufletul ei sălăşluia speranţa... speranţa că într-o zi îl va întâlni, pe cel care i-a făcut inima să tresară întâia oară.Pe stradă nu era nimeni... niciun suflet. Vântul bătea din nou şi norii ce se iveau pe cer erau foarte negri şi exprimau aceeaşi greutate sufletească ce există acum şi în sufletul fetei. Alexandra era singură. Doar dragostea o însoţea în această călătorie care o ducea spre nicăieri.

."Dragostea este totul, este speranţa că într-o zi totul va fi bine. Este sentimentul ce nu îl poate distruge nicio furtună... nici măcar ce e dincolo de viaţă. Dragostea este îndelung răbdătoare. Ştii de ce plouă? Plouă pentru că s-a plictisit cerul de soare. Plouă pentru că s-a plictisit soarele de cer. Plouă pentru că îi e sete pământului de apă... şi de iubire. Ştii de ce moare uneori viaţa? Moare pentru că nu mai vrea să fie viaţa. Moare pentru că e vie şi scurtă în clipele de fericire. Ştii de ce te caut eu? Te caut pentru că nu pot trăi fără tine. Te caut pentru că, din momentul în care tu ai plecat de lângă mine, viaţa mea a însemnat doar dorinţa de a te regăsi. Pentru că mai am speranţa. Mai am speranţa că într-o zi te voi reîntâlni şi vom fi din nou împreună. Aşa cum un om mai are speranţa că se

va trezi dimineaţa şi va trăi măcar câteva clipe de fericire."
Acestea erau gândurile Alexandrei care înainta pe trotuarul umed. Deşi destinaţia îi era necunoscută, ea continua să meargă, îndreptându-se spre infinit...

...

- Ştii ce, iubirea mea? Tu eşti cel mai frumos dar pe care l-am primit în lumea asta...
- Vorbeşti serios?
- Cu tine nu aş putea să fiu decât sincer... ţi-am mai spus! Fără tine cerul nu ar mai avea nici soare nici nori.
- Florin... te iubesc!
Începu să îl sărute şi să îl îmbrăţişeze.
În ochii lor se citea dragostea lor cea mare.

"Buzele poartă acel sărut din vis
Cioburile sufletului s-au unit
Din cuvântul care
Purtat pe frunze şi petale de cristal
A început să respire
Parfumul unei noi iubiri."

Florin şi Alexandra erau atât de fericiţi. Când erau împreună, nu se gândeau la clipele când erau departe unul de celălalt.Pe banca din Parcul Magnoliei unde s-au cunoscut, acum era soarele strălucitor şi zâmbea celor doi tineri. Chiar şi soarele era mai strălucitor când vedea dragostea

ce îşi purtau cei doi, părând că nu îi poate despărţi nimeni niciodată.
- Cerul e senin azi! zise Alexandra.
- E senin precum chipul tău, precum ochii tăi. Când te sărut, parcă trec din lumea mea într-o altă lume.
- Într-o lume a noastră... au spus ei deodată...
De multe ori se întâmplă să zică amândoi acelaşi lucru, ceea ce întărea afirmaţia că ei erau făcuţi unul pentru celălalt. Dacă ar putea sta împreună pentru totdeauna, ar fi puţin în comparaţie cu dragostea ce şi-o purtau.
- Ştii ce îmi place la tine, Ale?
- Ce? întrebă ea curioasă...
- Totul! Totul îmi place la tine: gustul tău, mirosul tău, ochii tăi, părul tău, totul... eşti fascinantă. Dar mai presus de toate, îmi place sufletul tău.. sufletul tău pur, curat şi frumos.
- Ştii ce îmi place mie la tine? Îl întrebă Alexandra.
- Ce?
- Că eşti alături de mine mereu, că mă iubeşti, că eşti viaţa mea. Binecuvântată fie ziua în care te-am cunoscut, Florin. Sper să te am pentru totdeauna alături de sufletul meu.
Îmbrăţişările lor se transformă în ceva mult mai puternic. Săruturile lor erau tot mai profunde şi mai frumoase. Ei trăiau unu prin celălalt. Sunt cuvinte de nedescris în această frumoasă poveste de iubire. Povestea Alexandrei şi a lui Florin.

...

Alexandra se simţi urmărită de cineva, de aceea grăbi pasul. Ploaia nu înceta să cadă peste sufletul ei care era atât de trist încât doar Florin o mai putea salva. Găsirea lui. Îşi găsi un loc unde să stea, să fie acoperită de ploaia măruntă...

"Tu... cine eşti tu?
Tu, care îmi invadezi trupul şi sufletul totodată...
Tu, care mă faci să simt ce nu am simţit niciodată...
Tu, care nu mă laşi nici să respir...
Cine eşti tu, sufletul meu? De ce te caut acum?
Dacă te simt aici...
Cine eşti tu?... tu"

Gândurile Alexandrei erau nestatornice. Voia să dea înapoi timpul cu orice preţ şi să ajungă din nou în braţele lui.Se întinse puţin să-şi odihnească trupul plin de suferinţă... Dacă el ar fi fost acolo... Se simţea pierdută de secole întregi. Simţea că locul ei nu era acolo.
Adormise de îndată, singură pe stradă, lângă un bloc, fără nimeni lângă ea.
- De ce nu m-ai ascultat, Ale?
- Florin, eşti tu?
- Sunt eu, iubirea mea, dar nu pot să rămân pentru mult timp.
- Florin, nici nu pot concepe că te-aş mai putea pierde vreodată.
- Îngerii nu pot fi pierduţi vreodată. Tu ai nevoie doar de un miracol, Alexandra. Dar îngerii nu se

pierd. Ei vor fi mereu în viaţa ta, chiar dacă tu nu îi vezi.
- Florin, tu eşti miracolul meu! Numai tu mă poţi salva. Numai tu mă poţi face să mai simt ceva...
- Alexandra, întoarce-te acasă... te rog, ascultă-mă şi întoarce-te. Părinţii tăi! Ei suferă enorm şi au nevoie de tine.
- Nu mă pot întoarce. Mi-am promis că plec în căutarea ta şi nu mă întorc până nu te găsesc.
- Eu sunt peste tot! Priveşte în jurul tău şi mă vei vedea, mă vei simţi. Pentru că eu sunt în inima ta. Dar întoarce-te acasă la tine, te implor...
- Nu pot, îmi pare rău, Florin... dar nu pot.
- Eu trebuie să plec din nou. Te iubesc...
- Nu, nu pleca!!!! Florin... nu plecaaaaa...

"Oare cine eşti tu?
Care cu un zâmbet îmi vindeci sufletul".

Alexandra se trezi dimineaţa, în acelaşi loc în care adormise. În jurul ei vedea oameni grăbiţi, fiecare cu povestea lui de viaţă. Încerca să ghicească povestea fiecăruia, dar nu izbuti...
"Acest om suferă din iubire,se poate citi pe faţa lui... e atât de trist, ca mine, de altfel..."
Nedumerită, se ridică. Vedea că nu mai plouă, însă era destul că erau lacrimi care curgeau şiroaie din sufletul ei. Soarele se arăta pe cer, dar totuşi ei îi era frig. Era acelaşi soare care zâmbea la fel ca în ziua în care îl avea pe Florin aproape. Dar acum era totul altfel. Parcă nu mai strălucea la fel ca înainte.

"Oare ce să fac? Trebuie să merg să mănânc ceva, apoi pornesc iar la drum".

Găsi repede un chioşc de unde îşi luă nişte mâncare.Se puse pe o bancă şi gândurile ei luaseră o întorsătură cam obişnuită. Florin din nou...
"Unde eşti? Oare unde eşti?"
Lângă ea se puse o bătrânică, care încerca să deschidă o conversaţie cu ea.
- Când eram eu de vârsta voastră, deja lucrăm. Locuiam cu chirie. Ce vremuri, fata mea. Dar poate era mai bine atunci, decât acum. Atunci, la 18 ani fetele se căsătoreau, la 20 deja aveau copii.Şi uite acum, cum te răsplătesc? Te dau afară din casă.
- Aţi fost dată afară din casă de proprii copii?
- Da, fata mea... am fost! Acum stau pe stradă, nu am unde să merg. Dar eu tot îi iubesc... sunt copii mei! spuse bătrâna oftând adânc.
- Nu pot să cred, sărmana. Cred că vă e foarte greu, mai ales că sunteţi singură...
- Mi-e greu, dar asta este. Ce ţi-este hărăzit, trebuie împlinit.
- Şi eu sunt singură, nu am pe nimeni. Băiatul pe care îl iubesc, a plecat.Şi m-a lăsat fără niciun răspuns, iar eu am plecat de acasă, ca să îl caut pe el.
- Mai bine te-ai întoarce acasă, fetiţo... Nu merită să suferi din dragoste.Şi eu am suferit când eram tânără. Ţin minte şi acum: aveam un prieten pe

care îl iubeam foarte mult şi mă iubea şi el pe mine. Dar o prietenă de-a mea a intervenit în relaţia noastră şi de atunci am suferit foarte mult.
- Eu nu mă pot întoarce. Deşi aveţi dreptate, dar... eu îl iubesc prea mult pe Florin. Nu îl pot uita. Trebuie să îl caut să îmi dea o explicaţie, să îmi spună de ce a plecat.
- Asta doar el ştie. Atâta îţi mai zic: la vârsta ta ar trebui să îţi vezi de viaţă şi să uiţi de băiatul acela.
- Asta nu. Niciodată. Într-o zi vom fi împreună din nou. El mi-a promis asta.
Între timp, Alexandra termină de mâncat şi se gândi să o pornească iar la drum.
- Mi-a părut bine că am discutat cu dumneavoastră. Dar eu acum plec.
- Şi mie mi-a părut bine.Şi ai grijă de tine...
În drumul ei, parcă auzi pe bătrâna tot zicând:*"Întoarce-te acasă"*.Se speria puţin. Alexandra începu să reflecteze asupra celor spuse de bătrână respectivă. Dacă el a plecat pentru o altă fată? Asta nu ar putea suporta.Şi va lupta împotriva oricui pentru iubirea lui Florin.
"Dacă m-a părăsit pentru o altă fată, nu răspund de faptele mele! Florin e al meu pentru totdeauna".
Se gândea să meargă mai departe. O porni iar la drum, tot cu gândul că undeva îl va vedea chiar dacă va fi cu vreo altă fată, cum gândea ea atunci. Părăsi parcul 1 Decembrie şi o luă pe jos până la magazinul Lotus unde credea ea că îl va găsi cu vreo fată sau cu ceva prieteni.

...

Florin şi Alexandra începură să vorbească pe messenger. Această tehnologie care îi apropie pe oameni mai mult şi îi ajută să se cunoască mai bine.În lumea asta modernă există ceva care face distanţă să dispară. Americanii vizitează România (chiar dacă e doar virtual) iar cei din România pot să îşi stabilească întâlniri cu diverse persoane. Nu mai există doar vorba: "ştii, ne vedem mâine, tot aici, la ora asta. Dacă nu te găsesc, te aştept vreo zece minute apoi plec. Dacă se întâmplă ceva şi nu poţi veni, îmi trimiţi o telegramă." Acele vremuri au apus demult.
Când s-au întâlnit prima dată, s-au recunoscut foarte repede.
- Tu...
- Eu...
Se apropiau, încet, încet şi nu îşi mai ziceau nimic.Se contopeau într-un sărut fierbinte.
- Aa... nu mă aşteptam la o astfel de întâlnire.
- Nici eu, Sincer.. Florin... încep să simt ceva pentru tine.
- Şi eu la fel... Îţi vine să crezi? Nu ştiu... e bun la ceva şi messenger ul acesta.
Alexandra începu să râdă.
- Da, da ai dreptate. Păi dacă nu era messenger ul nu ajungeam să te cunosc. Sau poate e de vină Eusebiu?
- Nu ştiu ce să zic. Poate e mâna destinului.

- Nu trebuie să dăm vina pe nimic... Importanţi suntem noi.
- Ai dreptate, Alexandra... nu ştiu ce îmi faci... dar...
O sărută iar. Era ceva magic. Amândoi simţeau acea magie ce îi unea.. Acum cunoşteau amândoi ce înseamnă Raiul. Dar nu ştiau ce înseamnă Iadul şi nu voiau să îl cunoască. Erau prea fericiţi cu iubirea lor...
...

"Cine eşti tu, străine?
Ce baţi la poarta mea, deschisă...
Fac bine să te primesc aici?
Cine eşti tu?
Oare, cine?"

5.DRUMUL NEMURIRII

Alexandra era tot pe drum, căutând sufletul pierdut a lui Florin. În mintea ei năvăli acum toate amintirile frumoase din viaţa ei. Copilăria şi până acum la adolescenţă toate i se perindau prin faţa ochilor*: "Toată copilăria mea a fost una foarte frumoasă, eram atât de fericită, că nu îmi păsa de ce se întâmplă în jurul meu. Trecea vară, toamna, iarnă, primăvara şi tot acolo mă găseau, pe stradă cu prietenii"*.

Copilăria Alexandrei a fost una foarte frumoasă şi plină de soare.Se juca în fiecare zi cu prietenii ei de pe stradă, nu ducea grijă zilei de mâine.De mică, părinţii au răsfăţat-o cum au putut, totul era pentru ea, având în vedere că era singură la părinţi.De bătut nu au bătut-o aproape niciodată, decât atunci când mai făcea rele, dar de micuţă era o fată foarte cuminte.La grădiniţă a început să îi placă băieţii, apoi de la vârsta de 12 ani era deja îndrăgostită de un coleg de clasă, foarte deştept şi drăguţ.Cu el îşi petrecea timpul, mai întotdeauna, fiindcă făcea parte din gaşca ei. A avut norocul să dea peste o gaşcă numeroasă, formată din 4 băieţi şi 5 fete. Toată ziua erau afară şi se înţelegeau foarte bine. După ce termină gimnaziul, căile lor se separară. Fiecare merse pe drumul lui.

Era conştientă încă de micuţă ce sens are pe Pământ. Îi plăcea mereu să răscolească în trecut şi să afle poveşti despre vieţile oamenilor.

În schimb, era egoistă şi nu îi plăcea să împartă mai nimic cu nimeni. Se înţelege lucrul ăsta pentru că cei care sunt singuri la părinţi, sunt învăţaţi mereu să aibă doar ei şi nimeni altcineva..
Într-o zi, când era micuţă, a venit la ea o femeie tânără şi i-a dat o bomboană.
- Scumpă mai eşti, precis vei avea o viaţă frumoasă. Vei fi o fata bogată şi te vei căsători cu alesul inimii tale. Copilă să nu uiţi ce îţi spun acum. Vei fi o norocoasă! Părinţii tăi trebuie să fie foarte mândri de tine. Însă la adolescenţă se va întâmpla ceva groaznic. Un lucru care te va marca pentru totdeauna. Dar dacă vei reuşi să treci cu bine peste, o să fii cum am zis mai înainte. Frumoasă, bogată şi norocoasă!
Femeia o îmbrăţişă pe micuţa Alexandra şi o pupă straşnic pe obraz. Fetiţă fiind mică nu îşi dădea seama ce rost avea acele cuvinte pentru ea. Îngână doar un "mama" foarte trist care o îndepărtă pe femeie căci începea deja să plângă fără oprire.
Dragostea însemna mult pentru ea. De aceea o căuta în toate colţurile lumii şi naturii. Nu avea decât un singur iubit înaintea lui Florin dar a fost destul să îi frângă inimioara. Iar aşa rănita cum era, îşi jură că nu va mai iubi niciodată.
Dar apăru Florin şi toate sentimentele contradictorii dispărură ca prin farmec. Până când dispăru şi el uitat parcă de lume.
Era o fată cu un suflet foarte mare şi bun. Tot ce nu înţelege ea e de ce a dispărut Florin. Nu din

inima ei, pentru că în inima ei a fost tot timpul... chiar dacă s-au despărţit. Dar a dispărut fizic... oare a plecat de acasă? Şi-a găsit vreo iubită şi a fugit cu ea în lume? Totuşi, Alexandra nu vroia să priceapă adevărul. Nu vroia să accepte crudul adevăr. Florin nu mai era... şi totuşi ea încă îl mai caută...

...

Florin şi Alexandra au fost în multe locuri împreună. Le plăcea să se plimbe, să stea împreună tot timpul. Chiar şi la cinematograf au fost într-o zi. Şi-au ales un film romantic. O plimbare de neuitat... aşa se numea filmul. Despre doi tineri care, în ciuda faptului că erau foarte diferiţi, au ajuns să se iubească. Fata în schimb, moare de leucemie... Iar povestea se termină foarte trist...
- Florin, aş muri să te pierd...
- Nu o să mă pierzi, stai liniştită... decât dacă va vrea Domnul...
- Cum să vrea Dumnezeu aşa ceva? Te iubesc, Florin! Eşti viaţa mea... fără tine nu aş mai avea niciun rost...
- Alexandra, spune-mi sincer şi promite-mi... că dacă ar fi să plec din viaţa asta, tu ai continua lupta...
- Nu pot să îţi promit aşa ceva... Nu pot!
- Iubi, te rog.. înţelege...

- Ce vrei să spui cu asta? Vreau să fiu cu tine până la adânci bătrâneţi... şi chiar şi dincolo de viaţă!
- Ale, trebuie să îţi continui viaţa, cu mine sau fără...
- Nu pot Florin... şi chiar cred că nu are niciun sens această conversaţie... vom fi mereu împreună...
- Da... aşa e...
După film au mers la un suc în Lotus... Atmosfera era plăcută. Alexandra îl iubea enorm de mult pe Florin şi nici nu se gândea că va veni o zi în care vor ajunge să se despartă. Pentru ea, cuvântul Iubire avea o semnificaţie deosebită.Se vedea chiar şi pe ochii ei, câtă iubire îi purta lui Florin. Dar şi el ei... Cine îi vedea împreună putea jura că vor fi o viaţă împreună. Nimeni şi nimic nu îi putea despărţi...
- Ce crezi? Avem aproape o lună de când suntem împreună şi deja ne iubim atât de mult!
- Ştiu, iubita mea... te ador nu altceva... mă faci să simt că trăiesc în fiecare zi.
- Ochii tăi îmi spun poveşti de iubire, cele mai frumoase, cele mai interesante, cele mai arzătoare. Ochii tăi mă mângâie în fiecare zi, fără ei chiar şi cerul plânge... fără ei... iubirea nu poate învinge...
- De unde ai scos-o pe asta?
- Din inima mea...
- Alexandra, tu eşti singura fată pe care o voi iubi mereu... singura şi adevărata mea iubire... sper să nu uiţi asta niciodată...

După suc s-au dus în parcul 1 Decembrie.Au mai stat puţin acolo, fericiţi şi îndrăgostiţi. Alexandra, ştia că în Florin putea avea încredere. Ştia că nu o va dezamăgi niciodată. Era ciudat, cum s-a putut ataşa atât de mult de acest băiat. Ce avea el aşa de special, de nu putea ea uita? De ce îl iubea atât de mult? Nu ştia să răspundă la aceste întrebări. Ştia doar ce avea în sufletul ei. Multă iubire pentru Florin. Iubire ce nu se va sfârşi niciodată. Într-o zi, însă... Florin o surprinse foarte plăcut pe Alexandra. Îi aduse un buchet de flori şi o ciocolată.
- Florin, ce sunt cu cadourile astea?
- Păi.. mi-ai zis că îţi plac surprizele, iubi...
- Da, într-adevăr... îmi plac.. dar...
- Să nu-mi spui că ai uitat... zise Florin supărat...
- Ce să uit? Chiar nu ştiu ce e azi... ce sărbătorim...
- Pe data asta, luna trecută ne-am întâlnit prima dată...
- A... da, ai dreptate... scuză-mă că am uitat... aproape că nu ştiam ce dată e...
Florin o înţelese... era îndrăgostită... şi era cu capul în nori uneori...

...

Alexandra era tot mai abătută. Mergea fără să ştie unde. Mintea ei era departe, într-o lume doar de ea ştiută. Îi plăcea să creadă că merge să se întâlnească cu Florin, dar când a ajuns la cel mai mare mall din oraş, care era punctul lor de

întâlnire, a constatat că nu era aşa. Florin nu era...*"Iar a întârziat"* gândea Alexandra. A început să îl sune... dar auzea doar câteva cuvinte: Numărul format este inexistent. Aceste cuvinte îi răsunau Alexandrei până în suflet şi o trezeau pentru o clipă la realitate.
- Florin şi-a schimbat numărul. Nu se poate!
Se hotăra să meargă în magazin şi să se uite la ceva haine. Bani nu avea prea mulţi dar nu asta era motivul. Ajunsă aici, îşi aminti de toate momentele în care cei doi erau împreună în acel Mall. Când au fost la film, de 2 ori parcă, la suc, la biliard şi la cumpărături.
"Nu demult parcă am fost la cumpărături aici.Cu el.Ne ţineam de mână, fericiţi. Ţin minte că mi-am luat un medalion cu peşti şi şi-a luat şi el unul la fel. Era tare fericit atunci. Jumate de peste purta el la gât, jumate eu..." A început să atingă medalionul pe care încă îl purta. Aceasta era dovada dragostei lor.
După ce a cutreierat Mall-ul, fără să observe pe nimeni, fără să cumpere nimic, a văzut un băiat dulce, cu o privire irezistibilă, care aducea puţin a Florin. Dar băiatul era cu prietena lui de mână.
- E el, îşi zise ea hotărâtă să o nenorocească pe fata care era cu acel băiat...
În acel moment, Alexandra a început să se năpustească asupra fetei, băgându-i mâna în păr şi trăgând-o de cap...
- Tu, ce cauţi cu Florin? E iubitul meu, nu ai niciun drept să mi-l iei! E al meu, ai înţeles?

- Stai liniştită! Ce ai păţit? Pe el nu îl cheamă Florin! Cred că îl confunzi...
- Ba nu îl confund deloc! E iubitul meu! El e viaţa mea, clar??
- Stai puţin, interveni băiatul... Nu te cunosc, nici nu ştiu cine eşti, cum poţi să spui aşa ceva?
- Florin, nu pot să cred că nu mă mai cunoşti. Eşti un mincinos! Ca şi atunci când m-ai înşelat! Eu sunt iubirea ta! Nu ea!!!
- În primul rând, nu mă cheamă Florin! Eşti nebună sau ce ai?
- Poftim?
Acest cuvânt dur, o durea foarte tare.Se opri şi îl privi pe băiat... Într-adevăr, nu era Florin.
- Vai, nu pot să cred... te-am confundat! Îmi pare tare rău! Sincer... Eu îmi caut iubitul şi nu îl găsesc... Te rog să mă ierţi.
Alexandra începu să plângă. Cei doi tineri se uitau îndureraţi la ea. Parcă o înţelegeau. Poate au suferit şi ei cândva după o iubire care nu mai era.
- Linişteşte-te, te rog! Nu e vina ta... poate o să îl găseşti...
- Unde? Mă duc până la capătul pământului după el.De ce nu înţelege nimeni? Dacă el nu mai e, nu mai sunt nici eu. E ca şi cum nu ar mai fi nori. Iar dacă nu mai sunt nori, nu mai poate veni nici ploaia. Aşa sunt şi eu. Fără el nu mai sunt eu... Respir pentru el, trăiesc pentru el. Asta nu înţelege nimeni... iar acum l-am pierdut... chiar de tot...

- Nu mai fi supărată... sunt sigură că ai să-l găseşti şi veţi fi foarte fericiţi împreună... îi zise fata.
- Poate, dincolo de viaţă... chiar îmi pare tare rău! Vă rog să mă iertaţi.
Clipele de luciditate pe care le avea Alexandra, erau foarte rare. Dar atunci când le avea îşi dădea seama de adevăr. Florin nu mai era...
După toate cele întâmplate, ieşi din magazin plângând.Se puse pe jos şi aşteptă. Să moară, să trăiască... Scrise iar în jurnal...*"Parcă zilele nu mai sunt, parcă nopţile vin mai greu, parcă soarele nu mai străluceşte.Şi asta doar din cauză că lipseşte Florin. Pentru mine, nu mai există zi sau noapte, viaţa sau moarte. Nu aştept decât clipa când vom fi iar împreună."*

Alexandra se gândi ce să facă mai departe. Nu îi venea să creadă în ce situaţie se afla. Băiatul iubit nu apărea de nicăieri, nu era nicăieri şi totuşi ea îl aştepta. Îl aştepta cu toată fiinţa ei.Se gândi să meargă la gară şi să ia primul tren care îi apare în cale. Avea suficienţi bani ca să se descurce în alt oraş. Cine ştie, poate el era în capitală şi ea trebuia să fie acolo lângă el.
Era deja seara târziu şi trebuia să aştepte trenul care să o ducă la Bucureşti. Trenul acesta o va face să ajungă la iubirea ei, cu orice preţ.Şi chiar dacă nu va fi aşa, măcar tot va vedea lumea.Şi ea, oricum ştia că Florin, e alături de ea. Oriunde ar fi. Trenul spre Bucureşti, apăru în gară şi Alexandra se pregăti să urce în el. Privi înspre

oraş încă odată, trase aer în piept şi puternică urcă treapta vagonului. Înăuntru erau oameni bătrâni, oameni a căror poveşti se puteau citi în ochi. Trişti şi fără speranţă, aşteptând parcă o minune care nu mai venea. Era ca şi o călătorie a vieţii. Alexandra observă şi o doamnă, de vârsta mamei ei dar şi un băiat tinerel. Unii din ei, aveau să coboare mai repede decât scumpa de Alexandra. Privi pe geam, cum controlorul fluieră de plecare. Alexandra îşi strânse inima în piept, o lacrimă îi curgea pe faţă, deşi ea nu vroia să se vadă asta. Nu, nu se poate să plângă! E fată puternică. Dar totuşi, e greu să laşi totul şi să porneşti de la început. E greu să te desparţi de oamenii pe care îi iubeşti, chiar dacă ei nu te înţeleg întotdeauna, e greu să fii singură în lumea asta. Cine o va ajuta? Biletul era destul de scump, deci nu se ştie dacă va rezista în ţara asta fără niciun ban. Dar avea totuşi o speranţă, la fel cum au toţi oamenii. Credea în ea. Fără nicio ezitare, întinse palma şi salută oamenii pe care îi lăsă în spate. Oraşul ei începu să se mişte încet, încet până prinse puţină viteză. Trenul pornise. Acum e gata! Acum chiar pleacă.

„Doamne, iartă-mă pentru ce fac acum, iartă-mă că am fost o fată atât de rea şi de egoistă, dar ajută-mă, te rog, te implor, am nevoie de Tine! Vreau să îl găsesc pe Florin, vreau să fim din nou împreună, aşa cum am fost până acum. Nu mă mulţumesc să îl găsesc doar în vise! Cum îl mai pot iubi aşa? Oare, fiinţa umană e făcută să se vadă, să se iubească şi apoi să dispară în

nevăzut? Nu prea cred. Eu am nevoie de el, aici, lângă mine, aici, lângă braţul meu, lângă inima mea. De ce a dispărut aşa? De ce, Doamne? Vreau un răspuns, vreau să îl găsesc, îl vreau, îl doresc, îl simt... e nebunie! Şi acum când văd că frumosul meu oraş, se îndepărtează, mă simt atât de mică într-o lume atât de mare.Cu aceşti oameni pe care nici măcar nu îi cunosc, merg în necunoscut... Iartă-mă, Doamne!"
Oradea, se făcu tot mai mică, se îndepărta de Alexandra şi ea cu ochii înduioşători se simţi tot mai rău. Reveni în compartiment alături de acei oameni ciudaţi.Se gândi să intre în vorbă cu ei. Prima dată o zări pe bătrânica de la geam, care o privi îndurerată. Era cu soţul ei, un bătrânel uitat de zile, tremurând şi gândindu-se dacă va mai prinde o zi din viaţa lui.
- Tânără domniţă, ce faci aici? Unde mergi?
- Păi... nu ştiu, credeţi-mă... mi-am luat bilet până la Bucureşti dar nu sunt convinsă dacă să merg acolo sau în alt oraş.
- Dar cum nu ştii? Întrebă bătrânelul, luându-şi ochelarii ca să vadă mai bine domniţa.
- Păi, e o poveste lungă. Eu merg să caut pe cineva şi credeţi-mă, nu am habar unde poate fi.
- Dar, de ce nu îl suni? Se băgă în seamă şi doamna care semăna cu mama ei.
- Unde să îl sun? Nu îi merge telefonul, Doamne...
Alexandra, începu să plângă... din ce în ce mai tare
- Domniţă, ne poţi da, o poză cu el, să îl vedem?

- Sigur că da, o port cu mine tot timpul... dar e atât de greu, fără el, e atât de dificil să trăieşti fără să ştii unde e iubirea ta, fără să ştii dacă e bine... sau dacă nu...
Căută în geantă poza cu Florin, îl pupă şi îi întinse bătrânei.
- El e? Întrebă bătrânica.
- Da, el e... scumpul şi iubitul meu.
- E bine, stai liniştită, e într-un loc sigur şi neatins de răutate chiar dacă se mai chinuieşte, câteodată.
- Poftim? De unde ştiţi dumneavoastră?
- Domniţă, dacă vrei pot să vorbesc cu el puţin, nu ştiu dacă înţelegi, dar eu sunt o doamnă care poate vorbi cu spiritele.
- Ce spirite?? Nu e adevărat! Dumneavoastră cred că glumiţi! Florin trăieşte!
- Sigur că da, trăieşte, dar în inimile celor care l-au iubit.
- Nu, e viu! E în alt oraş, dar trăieşte... trăieşte!
- Ascultă aici, mi-a zis să îţi spun, să nu mergi nicăieri, să rămâi în oraşul tău şi să îţi vezi de viaţă. Sunt atât de multe lucruri minunate de făcut şi de văzut pentru tine. Nu alege o cale greşită! Nu te încăpăţâna să crezi ceva ce nu e real. Gândeşte-te că e bine acolo şi roagă-te să îţi mai apară în vis. Dar nu face prostia să mergi singură în locuri necunoscute ţie.Şi mai ales fără o destinaţie anume. Părinţii tăi sunt distruşi, plâng într-una de când ai plecat. Gândeşte-te la ei. Dacă nu poţi, măcar gândeşte-te la el, nu se poate odihni bine, dacă tu nu îl laşi. Înţelege, că unde e el, nu poţi ajunge încă. Obişnuieşte-te cu

ideea! Mi-a zis că te iubeşte foarte mult dar nu îl mai supăra! Asta te roagă şi încă ceva. Să te rogi pentru el. E prins în două lumi. Are nevoie de ajutor. Roagă-te la Dumnezeu să îl ducă într-un loc cu lumină.
Alexandra lacrimă foarte tare. Dintr-o dată plânsul o înăbuşi, nu ştia ce să facă în situaţia asta. Dar, dacă a pornit pe un drum, merge înainte, fără să privească înapoi.
- Sunt sigură că nu aveţi dreptate. Eu îl caut pentru că e în viaţă! Şi ştiu că îl voi găsi! Mulţumesc de sfaturi, dar nu vreau să îmi pierd speranţa.
Bătrâna nu mai spuse nimic. Vedea că nu avea cu cine să se înţeleagă. Era o fată care nu ştia încă ce e viaţa, era tânără, dar spera, că măcar să nu se rătăcească în această călătorie. După câteva minute, apăru şi controlorul şi ceruse biletele călătorilor. Alexandra îi dădu biletul şi vroia să vorbească cu acest domn.
- Nu vă supăraţi, eu am bilet până la Bucureşti dar vreau să mă dau jos în Braşov.Se poate?
- Sigur că da. Dar dacă vreţi să mergeţi şi la Bucureşti, va trebui să luaţi alt bilet.
- Bine mulţumesc, numai că vreau să ştiu când ajung în Braşov.
- Am să vă anunţ eu, fiţi fără grijă.
- Dumnezeu să vă binecuvânteze!
- Călătorie plăcută!
Alexandra era mai liniştită. Vroia să se dea jos la Braşov, pentru că acolo visa ea şi Florin că vor petrece un weekend, când erau împreună. Vroia

să vadă, ce e în acel oraş, care îl fermecă pe Florin. Poate s-a ascuns acolo.
- Şi eu cobor tot la Braşov, zise doamna aceea care semăna cu mama ei. Aveţi unde să staţi?
- Nu, sincer nu...
- Şi nu vă e frică? Brasovul e un oraş foarte mare, se pot întâmpla foarte multe.
- Nu mi-e frică de nimic. Mi-e frică doar de mine şi de Dumnezeu. Atât.
- Nu e bine să îţi fie frică de tine, tu ai puterea de a face ceva pentru viaţa ta.De a alege calea cea bună.
- Probabil, dar acum nu mă gândesc la asta.
Alexandra încerca să adoarmă, poate mai uită cele spuse de bătrânică. Sau poate doar vroia să îl viseze pe cel care i-a atins inima cu dragostea lui. Până la Braşov avea câteva ore de mers şi ea ştia asta. Ce o aştepta mai încolo, în schimb, nu ştia şi nici nu vroia să ştie.

...

În camera lui, era o ordine exemplară. Parcă nici nu era cameră de băiat. Hainele frumos aranjate în dulap, calculatorul la locul lui... Florin o lega pe Alexandra la ochi şi o duse în cameră.
- Florin, unde mă duci?
- O să vezi... ai încredere în mine...
- Am, nu e vorba de asta, dar totuşi nu văd nimic...
- O să vezi imediat.
- Ok...

O dezlegă la ochi... În cameră erau presarăţi petale de trandafiri, lumânări şi tot ce vrei... special pentru o noapte de vis...
- Florin... nu mai am cuvinte...
- Îţi place?
- Mai întrebi? Sigur că îmi place! Dar cel mai mult îmi place că sunt cu tine... Nu contează locul ci persoana...
- Şi eu sunt fericit că sunt cu tine, iubirea mea... tu eşti cea mai frumoasă floare din viaţa mea...
- Te iubesc, Florin...
- Şi eu te iubesc, iubi...
Începu să se sărute, foarte romantic şi pasional. O duse pe pat şi începu să o iubească din tot sufletul şi trupul lui. Nu există comparaţii. Alexandra era tot ce visa el că va avea. Iar Florin era, dragostea pe care o aştepta Alexandra.
- Te ador, nu altceva...
- Şi eu...
- Ştii ce îmi doresc cel mai mult acum?
- Ce?
- Să ne căsătorim peste câţiva ani...
- Florin, nu crezi că te cam grăbeşti?
- Nu... de ce? N-am zis acuma... am zis peste câţiva ani...
- Ştiu, dar nu uita că nu e bine să îţi faci planuri... pentru că nu se vor împlini...
- Ee... astea sunt superstiţii... dar nu cred aşa ceva... eu am avut tot timpul ce mi-am dorit...
- Asta e bine... dar eu nu am fost chiar aşa şi ştiu sigur că la mine nu se împlinesc...
- Dar iubi..

- Vom trăi şi vom vedea...
- Dacă ai ştii ce îmi doresc, nu ai mai vorbi aşa! Îmi doresc să mergem într-un weekend la Braşov. Ce zici? Îmi place la nebunie oraşul ăla. Munţii, Tâmpa, e ceva de vis! Piaţa Sfatului, să ne plimbăm de mână, lângă porumbeii de acolo...
- Ce vise ciudate ai...
- Ok...
- Acum de ce eşti supărat?
- Nu sunt...
- Nu am dreptate? Spune tu...
- Totuşi... câţi copii ai vrea să avem?
- Hm... ce întrebare.. încă suntem tineri, Florin...
- Bine, nu te mai întreb nimic atunci...

Florin era supărat dar în sinea lui nu putea fi supărat pe ea... Doar se arata aşa.. pentru că vedea că ea nu îşi făcea planuri pentru ei...

...

Alexandra era încă pe tren, în drum spre Brasovul cel iubit. Adormi foarte repede şi îşi dori să îl vadă pe Florin iar, măcar în vis...
- Scumpa mea, ce faci acolo? Nu merge la Braşov!
- De ce Florin? Aici am să te găsesc, sunt sigură, ţie îţi plăcea Brasovul.
- Da, îmi plăcea, bine zis. Când eram acolo... dar acum...
- Dar unde eşti? În Timişoara? Arad? Sibiu? Constanţa? Bucureşti? Iaşi? Unde? Undeva trebuie să fii.

- Undeva mai departe... dar ştii ce? Atunci când ai să priveşti munţii, te rog gândeşte-te la mine! Mi-ar fi plăcut să fiu cu tine, când mergi pe Tâmpa sau în Piaţa Sfatului. Dar cum nu pot... atât te rog, să te gândeşti că sunt cu tine şi am să vin lângă sufletul tău. Şi încă ceva, ai mare grijă de tine! Te iubesc.
- Florin... Florin... iar ai plecat?
Se trezi din somn şi se uită pe geam, era doar aproape de Cluj Napoca. Mai avea de mers destul de mult. Important era să o facă, să meargă acolo unde e şi el. Chiar dacă nu îl avea fizic, ea era convinsă că îl va zări acolo, pe munţi, aşteptând-o pe ea, cu lacrimi în ochi şi un buchet de trandafiri.Se puse să adoarmă iar, până la destinaţie având de mers destul. Îl iubea şi astfel iubi şi visele în care apăreau el, gândindu-se că va apărea iar şi iar în filmul vieţii ei.

6.ÎN DEPĂRTAREA NEVĂZUTĂ

Trenul ajunse cu o întârziere de jumate de oră la destinaţie. Alexandra, era nespus de obosită, chiar dacă dormi puţin în tren. Tot nu se compară cu odihna din pat. Înainte să coboare, bătrânica îi spuse ceva, ce considera ea că trebuie să ştie.
- Domniţă, niciodată să nu uiţi de sufletul tău şi de iubirea lui pentru tine, şi să mergi mai departe! O viaţă frumoasă.
- Vă mulţumesc din suflet, asemenea şi dumneavoastră.
Fata cobora cu sufletul stins dar fericită că a ajuns în oraşul pe care Florin îl iubea. Când păşi pentru prima dată pe pământ braşovean, se simţea parcă alta. Nu ştia ce va face dar se hotăra să se lase în mâna Domnului şi să îi vegheze paşii.Se duse hotărâtă la un ghişeu de bilete din gară.
- Nu vă supăraţi, unde e Piaţa Sfatului?
- Păi, trebuie să iei troleibuzul 4 şi te duce direct acolo.
- Vă mulţumesc.
Alexandra simţi că nu mai are putere şi se gândi să meargă la un fast food şi să îşi cumpere ceva de mâncare.Pe drum însă, vedea doar oameni răi, urâţi, cerşetori şi care vroiau doar să îi facă rău. Nu se uita niciodată înapoi şi merse la un mall de lângă gară. Însă acesta era deschis doar de la ora 7 dimineaţa şi trebuia să mai aştepte încă două ore ca să poată să îşi cumpere ceva de mâncare.Se puse lângă magazin şi adormi, chiar dacă era deja gălăgie pe stradă. Maşinile

zgomotoase încercau să îi disturbe somnul frumoasei eroine dar nu reuşiră. Era prea cufundată în visele ei de-al vedea pe Florin, încât nici nu auzi, când se apropie de ea, un bătrân şi un jandarm.
- Domnişoară, nu aveţi voie să dormiţi aici... Domnişoară! Trezirea!
- Poate a murit, sau cine ştie, zise bătrânul
- Nu cred, are puls şi văd că se mişcă. Haideţi! Până nu vă duc la secţie!
Alexandra se trezi speriată. Nu ştia ce se întâmplă cu ea şi nici cine sunt acei oameni care o trezesc din somn.
- Da... cine sunteţi?
- Sunt de la jandarmerie! Nu aveţi voie să dormiţi aici! Mergeţi acasă.
- Da... bine... dar, eu nu sunt de aici...
- Dar de unde? Şi de ce dormiţi în locuri nepermise? Există hoteluri, cabane, pensiuni destule.
- Ştiţi eu sunt din Oradea, dar nu am aşa mulţi bani să dorm la hotel.
- Şi atunci de ce aţi mai venit?
- Caut pe cineva şi ştiţi... nu mi-e uşor.
- Pe mine nu mă interesează cum vă e.Vă ridicaţi şi plecaţi de aici, dar nu înainte de a-mi da buletinul, să vă verific.
Alexandra scoase buletinul din geantă şi îl înmâna jandarmului.
- Luaţi-l şi vă rog plecaţi de aici.
- Cum pot să ajung în Piaţa Sfatului?

- Luaţi troleibuzul 4 şi coborâţi la Livada Poştei şi de acolo imediat e Piaţa Sfatului.
- Mulţumesc şi mă scuzaţi.

Alexandra porni spre staţia de troleibuze, cu inima cât un purice. Acum e acum. Dacă aşa începea călătoria, e clar că nu se va sfârşi cu bine. Începuse să îi fie frică dar nu vroia să se dea bătută. Niciodată nu o va face!

...

Zilele treceau frumos, una după alta şi Florin şi Alexandra, erau mai îndrăgostiţi ca niciodată. Nu trecea zi fără să se vadă, nu trecea oră fără să se caute unul pe altul. Într-o zi, Florin sună acasă la Alexandra.
- Alo, bună ziua.
- Bună ziua, cu cine doreşti?
- Sunt Florin.
- Bună Florin, Alexandra e la baie, se spăla.
- Să nu îi spuneţi că am sunat. Vreau să îi fac o surpriză.
- Bine, am să păstrez secretul, zise mama fetei.
Lui Florin îi veni o idee năstruşnică, vroia să vadă ce face ea, dacă nu îi dă niciun semn de viaţă toată ziua.Va fi la fel sau se va îngrijora?
Când Alexandra ieşi din baie, îi se păru foarte ciudat că iubitul ei nu o sunase până atunci, deloc.
- Mamă, nu m-a sunat Florin?
- Nu draga mea, de ce? Trebuia să te sune?

- Da, păi azi nu am vorbit deloc.
- Sigur, numai acum trei ore pe internet.
- Da, am vorbit atunci şi atât, mi se pare că a trecut o veşnicie de atunci.
Se auzi iar telefonul iar Alexandra super fericită răspunse zâmbind.
- Alo iubirea mea.
- Bună, sunt Eusebiu.
- Eusebiu? Cu ce ocazie mă suni?
- Păi, trebuie să îţi spun ceva..
- Ce? Hai spune mai repede, că poate între timp mă sună iubitul meu drag şi nu pot să îi răspund dacă vorbesc cu tine.
- E aici lângă mine.
- Poftim?? Ce face lângă tine?
- E bolnav, se simte rău.
- Serios? Dar azi dimineaţă nu avea nimic.
- Ar trebui să vii aici să îl vezi.
- Sigur că vin, să nu te îndoieşti de asta.
Merse repede să se îmbrace şi porni îngrijorată spre Florin. Sărăcuţul, e bolnav şi ea se gândea că poate nu o mai iubeşte. Năstruşnica minte!
Ajunse la faţa locului, speriată şi primul lucru care se gândi să îl facă, era să meargă să îl sărute.
- Florin al meu drag!
- Ale scumpă ce faci?
- Ce e cu tine dragul meu?
- Mă simt foarte rău... nu ştiu ce e cu mine, dar nu mă pot ridica deloc din pat.
- Lasă, că stau eu şi te îngrijesc, ca pe un bebeluş ce eşti!

Însă ce nu ştia Ale era că în acest mod îi testa Florin fidelitatea. Dacă îşi făcea griji pentru el, era clar că îl iubea. Nu mai avea nicio îndoială. Îi zâmbi complice lui Eusebiu şi acesta îi făcu semn că pleacă şi îi lăsa singuri. Biata Alexandra nici nu ştia, că totul era doar o capcană.

...

Ale era acum pierdută de tot.Se urcă în troleibuzul 4, aşa cum îi spuneau braşoveni dar nu ştia unde o va duce. Însă, îşi aminti că trebuie să coboare la Livada Poştei şi de acolo va întreba mai departe unde e Piaţa Sfatului. Totuşi, era într-un oraş necunoscut şi nu ştia cum se va descurca. Dar pentru Florin, va face tot ce poate. Doar el e totul pentru ea.Se puse jos pe scaun, însă uită să îşi cumpere bilet şi astfel stătea cu ochii în patru, să vadă dacă urcă vreun controlor. Spera din suflet că nu. Troleibuzul goni prin acest minunat oraş. Vedea străzi de vis, cu oameni grăbiţi, clădiri înalte, maşini multe şi zgomotoase. Era diferit de ce văzuse până atunci. *" Wow, unde am ajuns. Într-un oraş aşa de mare şi de frumos. Ce minunat e totul aici. Până şi oamenii, căci îmi zâmbesc. Mulţumesc Doamne, că mi-ai dat ocazia să ajung aici! E superb! Ştiu că aici am să te întâlnesc, Florin al meu, aici unde îţi doreai tu, să ne promitem iubire veşnică. Acolo, sus pe muntele ăla, care se vede în depărtare. Acolo unde scrie BRAŞOV. Minunăţie de oraş, acum înţeleg de ce îţi place ţie aşa de mult."* Oraşul se împleteşte cu istoria şi cultura.

Alexandra, ştia puţină istorie dar nu o pasiona aşa de tare, însă ştia că aici a fost prima şcoală ardelenească.Şi mai ştia că e foarte frig în oraş, mai ales în luna martie, aici nu se termină zăpada aşa de repede.
Acum, însă, nu era zăpadă, dar era rece iar ea nu avea multe haine la ea. Aştepta să treacă staţiile una câte una şi întrebă pe cineva, unde e Livada Poştei. Aceea e ultima staţie şi normal toţi pasagerii se dau jos. Când urma staţia propriu zisă, Alexandra se gândi cu teamă, că poate nu va găsi Piaţa Sfatului.
- Nu vă supăraţi, îi spuse unei doamne, cum pot ajunge în Piaţa Sfatului?
- Păi, te dai jos aici la Livada Poştei şi o iei pe o stradă şi o ţii tot aşa, până ajungi în Piaţă. Înţelegi?
- Deci, o iau pe o stradă şi merg tot înainte, până văd piaţă.
- Da. Ştii cum arată?
- Din poze doar.
- E minunată.Ar trebui toată lumea să viziteze acest loc.
Într-adevăr, toată lumea ar trebui să viziteze Brasovul. E un oraş care te poartă în altă lume, parcă eşti în altă ţară când vii aici. Ale cobora jos din troleibuz şi o luă pe strada indicată de aceea doamnă. Dădu şi de o librărie, unde intră curioasă, să vadă ce cărţi noi au mai apărut. Dar, surpriză, un titlu îi stârni curiozitatea: „Dincolo de viaţă”. Alexandra înlemni. Ieşi cu o viteză uluitoare afară, plângând amarnic.

” Doamne, totul, dar absolut totul mă face să cred că Florin nu mai e pe Pământ.De ce? Puiuţul meu drag, trebuie să trăiască, eu vreau să îl am aici, nu acolo aşa departe. Doamne, nu se poate! Nu mai vreau, nu mai pot! Ai milă de mine, nu mai pot!!”

Mai avea puţin şi cu lacrimi în ochii ajunse în Piaţa Sfatului. Aici întâlni oameni fericiţi, turişti cu aparate de fotografiat, tineri îndrăgostiţi, bătrâni obosiţi, adulţi grăbiţi. Doar ea era cea mai tristă fiinţă din Univers.Şi nu ştia că o aşteaptă atâtea lucruri frumoase în viaţă.De ce trebuie să stricăm ce e frumos? De ce să gândim negativ şi să fim supăraţi când putem fi fericiţi şi pozitivi? Pentru că aşa ne învaţă societatea, poate ăsta e răspunsul. Peste tot dai peste oameni care nu ştiu altceva decât să descurajeze, să trişeze şi să te facă să te simţi ceva mic care nu poate să crească mare. În ochii lor defapt nu eşti decât un alt prost, pe care a mai putut păcăli. Aşa era şi Alexandra. Dacă părinţii credeau în ea şi o ajutau să devină cineva, nu mai plângea după Florin şi acceptă realitatea. Dar nimic nu se poate schimba dacă nu vrei. Totul depinde de om. Depindea şi de Alexandra, să rămână aşa sau să o ia pe calea cea dreaptă. A ales altă cale, iar acum e timpul pentru consecinţe.

În Piaţa Sfatului, care era plină de lume, se simţi ca într-o altă ţară. Vântul rece care bătea, era enervant pentru ea, pentru că începu să tremure de frig.

„Acum, unde să merg? Îşi zise ea, habar nu am cum să ajung acolo sus, unde e întâlnirea cu Florin. Trebuie să întreb pe cineva, dar pe cine? Toţi sunt fericiţi, oare vor băga în seamă o fată tristă şi plânsă? Nu prea cred dar eu îmi încerc norocul, ce o fi o fi!" Merse la o fată tânără şi frumoasă, care era foarte fericită alături de iubitul ei.

- Bună, nu te supăra, aş vrea să ajung acolo sus, în Tâmpa, cum pot ajunge?
- Păi uite, o iei pe acolo şi mergi tot înainte, ajungi la un semafor şi de acolo o iei pe lângă baza aceea sportivă.Şi acolo e.
- Îţi mulţumesc frumos.

Alexandra merse pe unde îi spuse fata şi ajunse la Tâmpa. Acolo urcă muntele şi urcă mult şi bine, căci ea vroia să ajungă sus pe munte. Nimeni nu o putu opri. Dar, fiind slăbită şi nemâncată începu să ameţească.Cu greu ajunse în vârf şi asta după două ore de urcat. Acolo, simţi vântul rece şi umed şi se aşeză puţin jos pe o literă, care compune cuvântul BRAŞOV din Tâmpa. Nu mai putea de oboseală. Dar aici simţi ceva minunat. Îl auzi pe Florin, vorbind cu ea, dar nu îl văzu nicăieri.

„Scumpa mea, ai ajuns sus, aici vroiam să îţi declar iubire veşnică. Chiar dacă tu nu mă vezi, mă simţi şi mă auzi. Să nu te sperii. Sunt eu, iubirea ta, te rog ascultă-mă. Te iubesc dar întoarce-te înapoi! Până o să ne mai întâlnim va trece mult şi bine. Ce pot să îţi promit e că te voi aştepta când vei veni la mine. Te rog, nu mă mai

căuta, o să ne mai vedem doar în vise. Te iubesc şi îmi pare bine că eşti curajoasă dar e timpul să iei o decizie bună pentru tine. Să mergi mai departe.Cu sau fără mine, viaţa trebuie continuată. Viaţa ta nu a început cu mine, nu se va termina cu mine! Ai grijă de tine”.
Alexandra nu spuse nimic, doar avea lacrimi pe obraz. Era prima dată când îl auzi. Doamne, du-l la lumină şi într-un loc mai bun!
...

Alexandra era istovită deja şi nu mai ştia pe care drum să îl apuce. Să meargă acasă la părinţii care o aşteptau ca pe o fiică rătăcitoare sau să meargă mai departe şi să îl caute iar pe Florin al ei? Sufletul îi spunea să îşi îndrepte gândul spre opţiunea a doua dar nu era atât de sigură. Ce va urma acum? Până aici a fost cum a fost. Dar mai departe? Cum se va descurca?
Pentru prima dată în viaţă, se gândi că poate lumea are dreptate şi Florin nu mai e printre cei vii. Îl auzise, era chiar el, era vocea lui duioasă şi magnifică şi oh Doamne, cum să nu îl recunoască dintr-o mie? Când dragostea ei era atât de puternică şi de mângâietoare.
Începu să plângă când se văzu singură pe lume. Mai ceva că eroul din cartea „Singur pe lume” pe care o citise în copilărie. Măcar el avea câinii dar ea ce avea? Nu avea nimic. Decât dragostea. Doar afecţiunea aceasta mare o purta mai departe în necunoscut. Îi dădu putere să aleagă cea de-a doua variantă. Era foarte sigură pe ea. Va merge

mai departe. Va face rost cumva de câţiva bani şi va merge în alt oraş, în altă lume, complet neştiută de ea.
Era curajoasă. Pot să spun, că mai curajoasă decât miile de fete din lumea asta. Altele nu aleargă aşa după o iubire. Mai ales pierdută. Majoritatea se resemnează şi cu timpul găseşte alta şi alta până când dă peste Făt-Frumos. Pentru Alexandra însă, nu contează alt băiat. Niciunul nu e Făt Frumos. Niciunul nu îl întrece pe Florin.
Jos, în Piaţa Sfatului o aştepta aceeaşi lume pe care o lăsase. Îi se păru că arată altfel. Probabil fiindcă acum avea un curaj mai mare, pe care i-l lăsase Florin.
Era abia început de primăvară iar vântul sufla năprasnic. Nu ştia ce se întâmplă. Ca într-un vis se lăsa cuprinsă de vârtejul care venea spre ea. Vântul, pietrele, praful de pe jos, copacii care cădeau nemiloşi, se iviră în faţa ei. Căzând pe jos inconştientă, visul îi se păru mai murdar decât înainte.
Acum era în Piaţa Sfatului, dar totul în jur era schimbat. Copacii râdeau nemiloşi de ea, oamenii încercau să fugă după ea şi să o prindă dar ea nu putea să se mişte din loc. Iar oamenii veneau, veneau în urma ei şi se apropiau tot mai mult şi mai mult. Primul care o prinse, era un băiat cunoscut inimii ei.
- Florin, te rog salvează-mă!
- Îmi pare rău, doar tu poţi să te salvezi. Ţi-am spus să mergi acasă dar tu te încăpăţânezi să nu

mă asculţi. Acum suferi, fiindcă oamenii aceştia vin după tine să te rupă în bucăţele mici.
- Dar, ce se întâmplă? Eu vroiam doar iubirea... doar asta am cerut pe lume... Doamne... e prea mult oare ce îmi doresc?
- Nu, Ale. Nu e mult, iar iubirea o poţi primi oricând şi de la oricine. Şi în primul rând de la Dumnezeu. El e iubirea. Caut-o în EL.
- Eu vreau iubirea ta, te rog, vino înapoi, te rog Florin.
- Nu-ţi fă iluzii. Sunt doar în imaginaţia ta.
- Nu e adevărat! Eşti viu, eşti mai viu decât ai fost vreodată! Te pot atinge, te pot îmbrăţişa, pot să cunosc infinitul cu dragostea ta.
- Nu te amăgi, când vei regăsi pământul, îţi vei dori să rămâi acolo.
- Nu Florin. Dacă pământul nu te mai are, nu o să mă mai aibă nici pe mine! Căci merg unde eşti tu. Asta înseamnă iubire adevărată. Am răbdat atât de multe ca acum să renunţ. Şi dacă viaţa mă lasă fără tine şi eu am să las viaţa. Căci tot ea mi te-a luat.
- Ascultă-mă, viaţa e o carte cu pagini triste dar şi tăcute câteodată, pagini care îţi amintesc mereu că ai ceva minunat. Iar fiecare capitol încheiat e o lecţie învăţată!
- Nu, viaţa e o cruzime! E un mister totodată dar şi un vis de neatins.
- Ar fi bine să rămâi acolo, să rămâi în viaţă. E cel mai de preţ dar de la Dumnezeu
- Dar te... te... te...

- Nu! Nu mă iubeşti! Te contrazici singură! Nici măcar nu poţi să pronunţi acest cuvânt.
- De ce nu pot? E ceea ce simt!!!
- Pentru că iubirea e ceva măreţ, e ceva pentru care te trezeşti dimineaţă şi te pui la somn în miez de noapte. Nu e un simplu cuvânt, nu e ca şi cum ai zice: „bună dimineaţa", iar tu nu îl simţi pentru că s-a pierdut. Iubirea noastră nu mai e, Alexandra.
- Nu-mi spune asta. Mai bine m-ai înjunghia în piept cu 10 cuţite decât să spui ceva atât de crud.
- E purul adevăr. Iar dacă vrei să fie bine, ascultă-mă!
- De ce eşti atât de rău cu mine?
- Pentru că te distrugi! Iar eu nu am iubit o fată laşă!
Florin dispăru din lumea Alexandrei aşa de brusc precum apăruse. Iar ea rămase iar singură, întinsă pe jos şi fără conştiinţă. Un băieţel mai negru se apropie de ea şi încearcă să lege două cuvinte
- Domnişoară, ceasul îmi arată ora 21. E deja târziu şi precis iubitul vă aşteaptă îngrijorat.
Fata nu îi răspunse nimic, făcându-l pe băiat să îşi piardă răbdarea.
- Totuşi, ar trebui să vă gândiţi. E seară, vreau să văd şi eu un meci, nu să stau să mă rog de dumneavoastră să vă treziţi. E un păcat! Cum puteţi să fiţi aşa egoistă?
- Cine eşti? Unde sunt?
- În Piaţa Sfatului iar legat de cea de-a doua întrebare nu mă văd obligat să vă răspund.
- Poftim?

- Ce aţi auzit. Eu sunt un înger îmbrăcat în drac. Ha ha ce descriere frumoasă v-am făcut despre mine. Nici nu ştiam câtă inteligenţă iese din mine.
- Vreau să ştiu adevărul.
- Adevărul? Nu există aşa ceva. Adevărul e o minciună pe care o cred oamenii naivi. He he, v-am blocat.
- Nu te crezi prea deştept?
- Eu nu mă cred nicicum. Sunt doar o simplă conştiinţa. Poate chiar conştiinţa dumneavoastră.
- Băieţaş, nu am timp de glume. Sunt foarte foarte nenorocită.
- Ba nu sunteţi. De fapt vă pot tutui?
- Sigur că da...
- Eşti o mare norocoasă iar norocul nu vine de multe ori la om. Mulţumeşte-te cu asta.
- Nu ştiu ce să cred, dar tu de ce nu vrei să îmi spui cine eşti? Prea vorbeşti ciudat.
- Ţi-am spus, sunt gândul tău! Tu mai adus aici. Vreau să facem o călătorie în Univers. Vrei să vii cu mine?

Alexandra rămânea mută de uimire, nu ştia cine e sau cine l-a trimis, cu atât mai puţin înţelegea ce spune. Se gândea mai bine ce să facă, să meargă cu acel băieţaş sau să îşi ia tălpăşiţa?

7.LECŢIA DE VIAŢĂ

Drumul o obosi foarte tare. Ajunse într-o zonă părăsită din Braşov şi împreună cu băieţaşul care se numi „Conştiinţa” îşi trase sufletul. Alexandra era speriată. Unde se afla? Ce făcea acolo? Nu mai ştia nimic.
- De ce m-ai adus aici?
- Tu te întrebi pe tine? Interesant.
- Ştii ce? Ori îmi spui ori plec de aici. Nu am niciun motiv să stau.
- Şi dacă îţi dau eu un motiv ai să rămâi?
- Da.
- Uite, eu sunt convins că nu ai să te aştepţi la asta. Dar trebuie să o fac. Tu eşti pe Pământ ca să înveţi o lecţie. Ai un anumit scop pe lume. Şi acel scop trebuie făcut numaidecât altfel vei fi pedepsită. Iar eu acum, sunt aici cu tine ca să te duc spre acel scop. Trebuie să înveţi ce înseamnă să fii sărac iar apoi probabil vei învăţa şi cum e să fii bogat dar să nu te încrezi în asta aşa de mult.
- Nu înţeleg nimic. Credeam că scopul e să îl salvez pe Florin.
- Eşti obsedată. Trezeşte-te! Florin e sus şi îi e bine! Crede-mă. Tu trebuie să te lupţi pentru viaţa ta.
- Care viaţă? Nu înţelegi că fără el nu mai am viaţă? Nu-mi mai pasă dacă mor mâine sau nu.
- Foarte rău, fiindcă ai o misiune în viaţă. Şi misiunea asta e să ajuţi oamenii. Trebuie să faci

facultatea de psihologie. Şi să ajuţi pământenii să îşi revină la normal.
Alexandra începu să râdă.
- Cred că eu am nevoie de un psiholog, chiar dacă nu îmi place să recunosc. Am momente când nu mai judec.
- Ştiu asta, dar ai o menire! Ascultă-mă! Raiul e imposibil de atins dacă nu îţi îndeplineşti scopul. E ca la şcoală. Dacă nu ţi-ai făcut tema, eşti pedepsită. Şi aici la fel, dacă nu faci bine omenirii şi nu îţi îndeplineşti soarta, vei fi pedepsită acolo sus la Dumnezeu.
- Nu cred în chestiile astea. Scuză-mă.
- În seara asta vei dormi aici.
- Eu? Şi tu? Unde ai să fi?
- Nicăieri. Eu nu exist. Nu sunt decât în imaginaţia ta! Acum dormi. Te voi lua dimineaţă. Noapte bună.
Ale începu să tremure. Cum se poate una ca asta? Iar a visat? Totuşi a venit ceva drum din Piaţa Sfatului până aici. Se uită în jurul ei şi văzu doar cartoane, haine murdare şi gunoaie. Acolo să doarmă? Unde e luxul de acasă?
„Aici să dorm? Dumnezeule! Mi-e frică, nu mai vreau aici. Nu mai vreau murdărie. Locul ăsta nu e de mine. Unde a dispărut băieţaşul acela? Îl vreau înapoi. Să îmi explice unde sunt şi de ce trebuie să stau aici. Zicea ceva de un scop. Şi care e ăla? Eu nu mai văd nicio rază de lumină, nicio cale salvatoare până nu îl am pe Florin înapoi lângă mine. Corpul îmi tremură, sufletul îmi arde. Nu se poate una ca asta. Vreau să îmi

revin. Dacă aş putea să revin la zilele frumoase când eram cu el. Îmi aduc aminte, cum mă primea cu flori, cum mă aştepta în faţa blocului nerăbdător şi îmi făcea câte o surpriză. Odată eram cu el de mână şi mi-a zis foarte dulce, Alexandra, iubita mea dragă, vreau să zbor cu tine, să merg cu tine oriunde ar fi, să fim doar noi doi şi atât. Ce fericită eram eu atunci. Da, credeam că nu se va termina niciodată visul în care eram, dar uite că s-a terminat şi acum am ajuns să nu mai ştiu de mine şi să nu mai găsesc nicio cale de ieşire. Mi-a zis el în vis că se vor întâmpla multe dar nu îl credeam. Dar cum să dorm aici? Între gunoaie? Ca un boschetar. Doamne, luminează-mă şi apără-mă. Căci se aud nişte paşi şi nu ştiu cine e şi dacă nu îmi va face vreun rău. Mi-e frică. Se aud tot mai tare acei paşi, nu înţeleg. Parcă ar fi ceva rău... am o teamă incredibilă. Până nu pleacă nu mă liniştesc. Dar văd că nu are de gând să plece şi eu mă simt ca pe un vapor care stă să se scufunde. Aşa face şi inima mea. Se scufundă, încet încet. Dacă ar pleca, te rog pleacă... du-te la altcineva... eu sunt doar o străină aici. Jur că nu vreau să vă iau locul, dar problema e că cineva m-a adus aici şi nu ştiu ce să fac. Pleacă te rog! Nu te mai uita aşa la mine! Nu observi că sunt o biată copilă? Ce ai cu mine? Pleacă!!!!!!!!! Aşa... încet... încet... văd că te îndepărtezi. Dar stai, nu mai văd umbra. A dispărut! Parcă nici nu a fost. Incredibil! Pot să răsuflu uşurată. Umbra nu mai e. Cât de ciudate

mi se pare locurile aici şi întâmplările. Oare am înnebunit? Mă pun să dorm, pe mâine jurnalule!"
Alexandra, se puse să doarmă, printre gunoaie, aşteptând o zi mai senină sau poate chiar o soluţie să plece de acolo.
...

Când erau împreună, Florin şi Alexandra alegeau să facă mereu ceva bun. De multe ori cea mai inventivă era ea dar şi el avea visele lui. Stând într-o zi pe o bancă într-un parc, lui Florin îi veni în gând să o surprindă pe Ale. Îi arătase două bilete de tren.
- Ce bilete sunt astea, Florin?
- Hm... dacă ghiceşti ţi la dau.
- Iar mă iei prin surprindere. Ştii că nu-mi place
- Da. Hai ghiceşte.
- Bilete la Braşov.
- Nu... nu la Braşov... dar în schimb sunt bilete de mers la...
- La?
- La... mare!!!!!!
- Ce???????? Tu vorbeşti serios?
- Foarte serios iubirea mea!!!!!!!
Alexandra începu să îl sărute pe Florin de zeci de ori şi să îi mulţumească într-una.
- Haide, treci şi fă-ţi bagajul.
- Dar, stai puţin.
- De ce?
- Parcă ziceai că vrei să mergem la Braşov.

- La Braşov vom merge la iarnă, dragostea mea! Avem timp să vedem toată lumea şi toată ţara.
- Ai dreptate, puiuţul meu.
- O să te lase părinţii oare?
- Cum să nu? Mai ales dacă merg cu tine.
- Du-te şi fă-ţi bagajul, repejor. În seara asta plecăm. Te iubesc, ghiocelul meu.

Alexandra merse foarte fericită acasă şi îşi ceru voie de la părinţi să o lase la mare cu Florin al ei drag. Bineînţeles, că primi consimţământul lor dar o invadau cu multe sfaturi şi o rugau să aibă grijă de ea. Era în culmea fericirii şi promitea părinţilor că va fi cea mai cuminte fata din Univers.

Bagajul era deja făcut şi când veni Florin, urcă deja în taxi şi pornise spre gară. În tren erau doar ei şi un cuplu de îndrăgostiţi. Dar pe ei se vedea cel mai mult iubirea, ceilalţi doi părea mai degrabă plictisiţi.

- Vă iubiţi mult, nu-i aşa? întrebă Ale curioasă.
- Nu neapărat. Dar asta e. Suntem deja căsătoriţi răspunse fata indiferentă.

Alexandra rămase dezamăgită de răspunsul primit, se întoarse la Florin şi îl întrebă:

- Aşa o să îmi faci şi tu, neastâmpăratule?
- Nu iubirea mea. Deja tu ştii că eşti viaţa mea şi pentru tine aş face orice.
- O să văd, dacă va fi aşa sau nu. Dar dacă nu, atunci să te pregăteşti de ce e mai rău!

Florin o sărută şi încercă să adoarmă în braţele ei. Ce frumos mirosea şi cât era de frumoasă! Chiar şi adormit avea chipul ei în gând.

...

Zorii o găsi pe Alexandra întinsă pe jos, printre gunoaiele străzii pustii. Câţiva oameni mai negri se uitau ciudat la ea. Ce caută o fată aşa frumoasă şi înstărită pe jos? Chipul senin al fetei te făcea să crezi că e o fericită fără pereche, deşi când deschise ochii aveai impresia că are parte de o poveste tristă de viaţă. Era deja foarte palidă şi înfometată. Se uită în stânga şi în dreapta, în speranţa că va veni acel băiat care o duse acolo.
- Cauţi pe cineva?
Băiatul era chiar lângă ea. Curios lucru. Oare de unde a apărut?
- Bună, conştiinţă, bine ai revenit, zise Ale cu glasul voios.
- Am revenit după cum vezi, ca să te duc să cunoşti frumuseţea vieţii.
- Adică?
- Ai învăţat ceva din această experienţă?
Fata nu ştia ce să răspundă. Se uită cu ochii mari şi goi la el.
- Trebuia să înveţi. În viaţă e greu să fii sărac, dormi pe jos, printre gunoaie, nu ai ce mânca, te chinuieşti, abia îţi tragi sufletul. Şi în situaţia asta sunt milioane de oameni. Dar ştii de ce? Hai să îţi spun. Pentru că nu au curaj să facă ceva în viaţă. Se mulţumesc să ştie că sunt săraci. Nu luptă pentru îndeplinirea viselor. Nu se zbat ca să ajungă în locul meritat. Când oamenii se nasc, ei au liberul arbitru. Au puterea de a alege. Pot să aleagă binele sau răul, sărăcia sau bogăţia,

frumuseţea sau urâţirea. Şi asta nu înţeleg ei. Tot ce ai văzut tu acum şi faptul că ai dormit în asemenea loc a fost pentru că te-ai gândit la asta. Dacă te-ai gândi cum e să fii bogat şi ai vrea să experimentezi asta, l-ai obţine. Dar nu o faci, deocamdată. Şi asta pentru că ţi-e frică. Ai o teamă incomparabilă. Până şi de umbra ta ţi-e frică. Până când, scumpa mea Alexandra?
- Tot nu te înţeleg. Într-un fel mă simt protejată cu tine, dar în alt fel mă gândesc că nu ştiu cine eşti şi poate îmi vrei răul.
- Nu. Răul nu am cum să ţi-l vreau. Sunt conştiinţa ta! Tu ai auzit de aşa ceva?
- Ştiu doar că, atunci când faci un lucru rău, conştiinţa te mustră şi nu te lasă în pace. Nu poţi să trăieşti. Eşti mereu cufundat în lucrul pe care l-ai făcut.
- Exact. Lasă la o parte asta. Spune-mi, vrei să mănânci ceva?
- Da, sigur... mi-e o foame de mor.
- Atunci, imaginează-ţi că ai lângă tine o masă mare cu mâncare. Închide ochii şi imaginează-ţi că eşti la un hotel şi mănânci. Mâncarea cea mai bună. Mămăligă, sarmale, ouă prăjite. Tot ce îţi place.
Alexandra făcu în tocmai şi îşi imagina ce îi spuse băieţelul.
- Acum deschide ochii. Cum e? Mai simţi că ţi-e foame?
- Nu! Ce ciudat.
- Vezi? Aşa sunt şi visele. Când ai un vis mare, dacă tu crezi în el vei reuşi cu siguranţă. Dar

pentru asta îţi trebuie şi încredere. Trebuie să crezi mereu că tot ce visezi se împlineşte. Altfel nu primeşti. Pentru că subconştientul vede că nu eşti hotărâtă. Şi atunci el spune: bine mai, hai să nu o mai lungim, dacă ea nu crede cu adevărat, nu îi se va împlini.

Alexandra fascinată de această poveste, îl ascultă vrăjită. Nu îi veni să creadă că tot ce spunea acest băiat, apărut de cine ştie unde, era adevărat. Avea multe întrebări pentru el dar nu ştia sigur dacă e bine să i le pună. Acum tot ce vroia să ştie era, cum poţi să ai tot ce îţi doreşti.

- Spune-mi te rog, cum pot avea tot ce îmi doresc? E ca o formulă magică, sau cum?
- Crezi în ce îţi spun? Fii sinceră.
- Da, sigur că te cred.
- Bun. Atunci fii atentă la mine. Ai un vis, ai un plan, nu îl lăsa să îţi scape. Cei bogaţi cum crezi că au reuşit să aibă bani mulţi? Aşa a vrut Dumnezeu? Atunci de ce Dumnezeu nu a vrut să fie şi cel sărac tot la fel? De ce sunt oameni bogaţi şi săraci? De ce unii au parte de iubire pe când alţii nu o găsesc nicicum? Răspunsul e simplu: AŞA VOR! Asta îşi doresc ei. Unii, fără să vrea, se gândesc că nu au noroc în viaţă şi le e dat să moară de foame. Alţii se gândesc că vor bani şi atrag bani şi astfel au tot ce vor. Doar că în goana lor după bani, uită care sunt valorile cele mai importante în viaţă, anume dragostea şi bunătatea. Şi odată ce se văd bogaţi, vor să fie şi mai bogaţi şi nu au parte de fericire. Pentru că banii nu aduc fericirea!

- Dar spune-mi te rog, dacă am un vis mare, cum îl pot împlini?
- E foarte simplu. Concentrează-te pe ceea ce îţi doreşti. Exact cum ai făcut mai înainte cu mâncarea. Ţi-ai imaginat că mănânci şi foamea ţi-a dispărut din senin.
- Aşa e. Dar vreau mai multe detalii.
- Păi, îţi imaginezi tot ce vrei să ai. Notezi undeva, pe un caiet, zi de zi te concentrezi şi te gândeşti la tot ce vrei să ai. Fără frică, dar cu o încredere mare. Te gândeşti că Dumnezeu te-a creat o fată deşteaptă, frumoasă. De ce să nu ai tot ce îţi doreşti? Domnul te vrea fericită!
- Iar eu tot ce îmi doresc e să îl am iar! Băiatule, îţi mulţumesc din suflet că mi-ai spus asta. Eşti ca un înger. Mi-ai salvat viaţa. Şi aşa mă gândeam că e puţină. Dar acum, începe o nouă viaţă pentru mine.
- Stai puţin! Lămureşte-mă şi pe mine. Ce vrei tu?
- Pe un băiat. Era totul pentru mine, Conştiinţa. Era viaţa mea. Ne-am iubit enorm de mult. Am mers la mare, ne-am făcut planuri. Era pentru mine ca o rază de soare strălucitoare. Dar dintr-o dată l-am pierdut... şi nu vrea nicicum să se întoarcă înapoi.
- Nu se mai poate întoarce. Alexandra, eşti tânără, îl vei întâlni iar în altă viaţă.
- Nu, altă viaţă nu ştiu dacă mai avem. Şi eu îl vreau în viaţa asta. Am să fac aşa cum m-ai învăţat. Am să îmi imaginez că e cu mine şi că l-am găsit. Şi atunci va reveni iar.

- Eu cred că ar trebui să fii realistă. Ce e sus nu mai vine înapoi decât peste un timp îndelungat. Şi când va veni, va fi prima dată un bebeluş. În plus nu e sigur că va fi băiat, sau că se va naşte în ţara asta. Nu e păcat să îţi pierzi tinereţea în felul ăsta?
- Nu, pentru el orice, pentru el, totul!
- Eu zic să vii iar în Piaţa Sfatului. Am să îţi arăt ceva acolo.

...

Când ajunseră la mare, era lume multă. Vara, litoralul românesc se umple de oameni. Alexandra era foarte obosită şi nu ştia pe ce lume se află.
- Florin, deja nu mai rezist. Te rog hai să mergem la hotel.
- Nu mai rezişti draga mea? Nicio problemă.
O luă în braţe pe frumoasa lui şi merse cu ea până la cel mai apropiat hotel.
- Bună ziua, o cameră ne-am dori, pentru o săptămână.
- Ne pare rău dar nu mai avem locuri. Toate sunt ocupate.
Şi astfel străbătură tot oraşul Constanţa şi puţin din staţiunea Mamaia. Ale plină de nervi se opri pe un trotuar.
- Gata! M-am săturat! Nu mai am nervi, am umblat prea mult! Nu mai vreau!
- Ale, te rog înţelege, trebuie să căutăm.

- Nu! Ne odihnim puţin. Nu vezi cum sunt? Frântă!
- De parcă eu nu sunt la fel.
- Eh, cine te-a pus să cumperi bilete de tren până nu rezervi cazarea?
- Nu credeam că va fi aşa multă lume.
- Trezirea, domnule. E vară! Cum să nu fie lume multă?
- Şi oricum, Ale scumpă, dacă nu găsim, stăm pe malul mării.
- Te-ai ţicnit? Auzi ce spui?
- Sunt sănătos şi aud foarte bine, mulţumesc, iar de compliment ce să zic, poate că sunt ţicnit, dar sunt un ţicnit care te iubeşte şi nu poate vedea lumea fără tine!
O prinse în braţe şi o sărută plin de pasiune. Alexandra răspunse la sărut.
Şi iar au mers din hotel în hotel, fără să găsească un loc de cazare. Toate erau închiriate. Alexandra începu să dispere.
- Uite, Florin... acum unde vom sta?
- Pe malul mării...
- Poftim? Tu vrei să dormim acolo?
- Da... ce are? E foarte frumos să dormi în aer liber.
- Poate pentru tine...
- Iubi, nu te supăra acuma... te rog... important e să fim împreună...
Alexandra nu ştia, să fie supărată pe el sau să fie fericită că sunt împreună, doar ei şi natura...

- Bine... ai dreptate! Cel mai important e că suntem aici, amândoi... ne vom descurca noi cumva...
- Vezi? Aici nu mai e lumea rea care să ne despartă. Aici nu mai sunt bârfe, minciuni, prietenii false...
- Dar nici în Oradea, nu erau...
Dintrodată, Florin deveni serios...
- De unde ştii că nu erau? Atâta te rog, orice ţi-ar spune, oricine despre mine, să nu-i crezi...
- De ce? Ce s-a întâmplat?
- Atâta îţi spun... sper să mă crezi...
Alexandra era foarte mirată. Cum de îi spunea el aşa ceva?
- Spune-mi ce s-a întâmplat...
- Nimic... hai să mergem în mare...
Iar acum ce mai urma? Oricum marea era martorul iubirii lor absolute.

...

Ajunseră iar în Piaţa Sfatului. Alexandra şi băieţaşul erau foarte fericiţi.
- Acum am ajuns. Spune-mi ce îţi doreşti
- Ştii ce vreau? Să plec la Constanţa.
- Da dar ca să pleci la Constanţa îţi trebuie bani. Iar ca să ai bani, nu poţi să visezi doar. Trebuie şi să acţionezi. Mă înţelegi?
- Păi ai zis că doar trebuie să mă gândesc la ceva şi îl voi primi.
- Da, într-adevăr asta am spus. Dar ai înţeles total greşit. Trebuie să te gândeşti mereu la asta, e

adevărat, dar trebuie şi să acţionezi. Să faci ceva ca să primeşti acel ceva.
- Deci nu e chiar aşa de simplu.
- Nu e. Dar acum de unde poţi lua bani?
- Cam de nicăieri. Nu mai am. Singura soluţie e...
- Cerşitul.
- Cam da, dar eu nu pot face aşa ceva. Sunt totuşi o fată bine crescută şi educată.
- Ştii ce poţi să faci? Să interpretezi o scenă. Oricum tu erai bună la actorie. Iar oamenii care te vor vedea, îţi vor lăsa ceva bani.
- Oare chiar pot să fac asta?
- Clar că da. Acum motivează-te. Imaginează-ţi că eşti pe o scenă, cu oameni mulţi şi că joci teatru. Iar oamenii din jur te aplaudă şi îţi strigă bis. Preţ de câteva minute, concentrează-ţi atenţia asupra asta. Iar apoi eşti pregătită să începi.
Alexandra îşi imagina că e pe o scenă de teatru. Îi plăcea foarte mult. Chiar se gândi ce text să zică dar nu îşi putea aminti niciunul. Se gândi să zică o scenă oarecare, din mintea ei.
Se pregăti şi începu să strige către oamenii mulţi care erau acolo în Piaţa Sfatului.
- Ascultaţi-mă! Vă rog, faceţi-vă timp şi pentru mine, măcar 10 minute. Vreau să vă povestesc ceva foarte trist. A fost odată ca niciodată, aşa începe orice poveste nu? Aşa începe şi povestea ei. Era o fată bine crescută, care avea de toate. Crescu şi îşi dădu seama că îi lipseşte ceva. Era iubirea. Nu avea parte de acest sentiment şi asta o întrista foarte tare. Cum de e permis aşa ceva? Într-o noapte, avu un vis ciudat. Un băiat îi zise

că are probleme şi că ar vrea să o cunoască. Fata era în al nouălea cer. Dacă era chiar acest băiat, adevărata iubire? Îl caută mult timp şi într-o seară, îl întâlni şi în realitate. Dragostea dintre ei doi deja începu. Erau extrem de fericiţi, părea că nicio furtună nu poate distruge dragostea lor. Dar iată că, veni şi vremea suferinţei. Băiatul făcu un pas greşit. O înşela pe prinţesa din poveste şi ea nu putea să îl ierte pentru asta. Încercă din răsputeri dar chiar dacă îl iubea mai presus de orice, era ceva dincolo de puterile ei. Se gândi mereu că băiatul pe care ea îl iubea, era şi al altei fete. Aparţinuse şi alteia. Un gând ucigător! Bineînţeles că băiatul mai încerca să facă un pas spre împăcare, dar ea nu vroia să audă de aşa ceva. Trist şi cu ochii în lacrimi, acceptă situaţia. Dragostea lor nu mai putea fi salvată. Dar într-o zi tristă, băiatul părăsi (Alexandra avea ochii în lacrimi şi plângea) această lume. O părăsi fără să privească în urmă. Iar de atunci, nu îi mai apare fetei decât în vis. Iar ea, a plecat în căutarea lui, nici nu ştie unde dar cert e că îl vrea înapoi. Ştie că doar o minune îl mai poate duce înapoi iar aceea minune e dorinţa! Acum, aceea fata e hoinară pe străzile pustii ale Brasovului, căutând o îndurare pentru a putea pleca spre Constanţa. Dacă va întristat această poveste şi vreţi să ajutaţi fata călătoare, v-aş fi recunoscătoare. Eu o cunosc şi îi voi duce banii, numaidecât. Vă mulţumesc.

După ce termină de povestit, oameni pe care nu îi cunoştea, s-au apropiat de ea, au pupat-o şi

exact ca şi la un teatru, au aplaudat-o. Mulţi îi spuneau să aibă curaj şi să fie tare. Cei cu inimă bună îi lăsase bani. Astfel că făcu rost de banii necesari pentru călătoria spre Constanţa. O fericire imensă o cuprinse. Era lăudată şi nici măcar nu ştia pentru ce.

8.TESTUL VOINŢEI

Când se trezi din visul frumos de a fi aplaudată în centrul oraşului Braşov, se gândi ce să facă mai departe. Îi era totuşi greu dar vroia să mai facă o încercare şi să meargă la Constanţa.
- Conştiinţa, vreau să merg la Constanţa, acolo la Costineşti. Unde valurile se împletesc cu iubirea, unde soarele ne chinuie cu razele lui fierbinţi. Acolo am stat o săptămână, cu iubirea mea de mână. Ştii ce fericiţi eram? Oricum şi la munte îmi place dar marea îmi dă mai multe satisfacţii.
- Eu prefer muntele. Nu înţeleg de ce te încăpăţânezi în halul ăsta. Nu ai să găseşti acolo nimic mai diferit de aici. Din contră. Vei fi mai singură şi mai abandonată.
- Vino cu mine! Te rog.

Ochii stăruitori ai Alexandrei îl făcu pe băiat mai moale.
- Nu pot Alexandra. Chiar dacă evident eu merg mereu cu tine. Dar nu am voie decât acum să mă arăt sub forma asta. Oricum, atunci când un gând năvalnic îţi va trece prin minte să ştii că acela sunt eu. Fără dubii.
- Chiar vreau să fim acolo, să ne bălăcim în apă, să stăm la plajă, să mâncăm clătite cu gem sau gogoaşă înfuriată.

Alexandra visa cu ochii deschişi. Însă acest vis chiar dacă o ducea spre realitate nu o făcu să îşi astâmpere dorinţa de a revedea marea şi repetă mereu.
- Am să merg la mare! Am să merg la mare!

Conştiinţa o învăţa cum să facă să îşi vadă visul cu ochii.
- Când ai o dorinţă, un vis, indiferent de ce natură, să faci cum îţi spun eu. Dar prima dată trebuie să te schimbi. Schimbă-ţi personalitatea şi felul de a gândi. Trebuie să înveţi să te autocontrolezi. Să nu mai ai nervi şi să vorbeşti frumos chiar şi cu cel care îţi vorbeşte urât. Fii deşteaptă şi atacă-l sub centură când îţi spune ceva. Uite de exemplu, vine un băiat la tine şi îţi zice: Alexandra, eşti o proastă. Ştii cum să îi răspunzi?
- Nu prea. Firea mea e să mă enervez şi să îi zic, că e prost şi el.
- Nu aşa. Îi poţi spune aşa: mă bucur că s-au născut oameni mai deştepţi decât deştepţii lumii. Şi cu asta îi poţi închide gura. Pentru că el nu se va aştepta ca tu să îl declari cel mai deştept. Trebuie să fii isteaţă. Să ştii să te joci cu aceste cuvinte, să creezi, să inventezi. Şi astfel vei reuşi.
- Eu nu sunt aşa, eu mă apăr. Mai ales când sunt aspră criticată sau insultată.
- Tu ai citit Codul Bunelor Maniere?
- Nu. Nu l-am citit deşi îl am acasă.
- Eu sunt de părere că fiecare om ar trebui să citească măcar odată în viaţa acest cod. Şi mai ales, să îl aplice.
- Şi la ce foloseşte? Acolo sunt lucruri elementare. Toată lumea le ştie.
- Nu prea. În lumea asta sunt mulţi care habar nu au dar nici nu încearcă să aibă cei şapte ani de acasă. Uite de exemplu, în acest cod spune aşa:

trebuie să fii întotdeauna atent la ceea ce spui, astfel încât să nu îţi pui interlocutorul în inferioritate, chiar dacă eşti mai instruit sau mai informat decât el. Asta înseamnă, mai pe românește, să vorbeşti pe înţelesul celuilalt. Dacă dai peste un om de la ţară, care nu ştie multă carte, nu o să te apuci să îi spui de Kant sau de tipurile psihologice a lui Jung. Logic! Ai să vorbeşti cu el despre pământ, casă, lucruri pe care el le ştie şi le înţelege.
- Wow. Conştiinţa, de unde ştii atâtea lucruri?
- Pentru că tu de multe ori citeai unele cărţi, dar nu le băgai în seamă. În schimb eu le-am memorat. Şi acum îţi aduc aminte.
- Dar totuşi de ce îmi spui asta? Ce legătură are codul bunelor maniere cu forţa gândului?
- Are. Pentru că ţi-am spus că prima dată trebuie să te schimbi tu pe tine. Să vorbeşti frumos şi civilizat, să te aranjezi, să arăţi minunat, să ieşi în lume.
- Păi acum sunt în lume. E adevărat că nu arăt aşa minunat şi asta pentru că nu am timp aici şi nici cu ce să mă aranjez.

Deodată, un vânt napraznic începu să bată. Soarele neastâmpărat se ascunse sub norii negri care ameninţau Brasovul.
- Hm, Conştiinţa, cred că va veni ploaia.
- Da şi eu cred la fel. Dar să nu ne pierdem calmul.
- Şi ce vrei să fac? O să mă răcesc dacă mă va ploua.

- Ba nu! Te vei răci doar dacă te gândeşti la asta. Ţine minte! Omul e ceea ce gândeşte.

Dar nu apucă, băiatul să zică ultimele cuvintele, începu să plouă că turnat din găleata. Oamenii speriaţi o luau la fugă, care pe unde, să se ascundă de ploaia năpraznică. Doar Alexandra stătea pe loc şi o udă ploaia, însă observă că, pe băiatul de lângă ea nu îl atingea niciun picur.

- Dar pe tine cum de nu te bate ploaia?
- Pentru că, ţi-am mai spus, sunt ireal! Sunt doar pe foaie şi în cursurile elevilor de la facultăţi. Sunt în mintea ta!
- Nu pot să cred!
- Mai bine te-ai gândi la ceva frumos. O plajă însorită, un deal verde şi luminos, un lan de grâu, o floare gata să înflorească, un căţel care fuge pe lângă tine şi descoperă lumea.
- Mă gândesc, că nu am umbrelă şi am să răcesc. Uită-te şi tu cum arăt. Într-adevăr, măcar mă mai spăl dar vroiam altfel. Nu aşa.
- Ploaia asta e generoasă. Sunt unele care cad foarte puţin. Abia dacă acoperă puţin pământul.
- Nici nu vreau să mă gândesc, cum ar fi, să vină potopul acum. Să fie ca în Vechiul Testament, pe vremea lui Noe.
- Atunci pământul s-ar spăla de păcate. Ar pierii toţi oamenii răi iar cei buni ar rămâne să facă bine omenirii rămase.
- Tu îţi dai seama cum ar fi să existe doar binele pe pământ?
- Nu cred că ar fi bine.

- De ce? Eu chiar aş vrea. Să trăiesc într-o lume unde să nu existe rău, să nu existe crime, să nu existe pistoale, să fie doar bine. Atât.
- Păi da, dar dacă ar fi doar bine, ce ai mai învăţa? Din greşeli se învaţă. Iar dacă nu faci greşeli nu poţi învăţa nimic.
- Aici ai dreptate. Dar totuşi acum în zilele noastre se fac mult prea multe greşeli. Şi multe răutăţi.
- E vina lor. Ei vor plăti. Stai liniştită, nicio faptă fără răsplata! În viaţa următoare vor suferi şi tocmai acelor persoane care acum plâng li se va întoarce roata.
- Dar eu cu ce sunt de vină de am pierdut iubirea lui?
- Probabil nu ai iubit destul. Şi ţi-ai dat seama abia când nu a mai fost, ce ai pierdut.
- Crezi că aveam o karmă cu el?
- Mai mult ca sigur. Depinde cum era, karmă negativă sau pozitivă.
- Nu ştiu. Oricum, ultima încercare rămâne Constanţa. Apoi plec acasă. Şi văd eu ce fac mai departe.
- Şi apoi?
- Apoi nu ştiu. Sincer. Văd că s-a oprit ploaia iar inima mea a rămas tot picurată de stropi reci şi străini.

Alexandra se pregăti să plece de acolo. Trebuia să se usuce undeva. Dar oare unde? Conştiinţa, o privi mirat. Era străin de ea chiar dacă năvăli din mintea ei.

...

Au ajuns pe malul mării în Mamaia. Marea învolburata şi izbită de valuri puternice îi întâmpinau pe îndrăgostiţi.
- Vezi? Ne urează: Bine aţi venit! Zise Florin
- Şi noi îi răspundem: Bine te-am găsit!!
- Hai să îţi şoptesc la ureche ce ne spune acum marea.
- Ia, să aud...
Florin o cuprinse în braţe şi începu să îi şoptească la ureche, Ale simţi fiori când el îşi atinse buzele de obrazul ei.
- *"Dragii mei enamorati, bine aţi venit pe litoral! Aici veţi găsi tot ce vă pofteşte inima. Dar în mod special veţi găsi o iubire unică şi specială. Eu vă iubesc, scumpii mei! V-am aşteptat atât de mult şi acum că aţi venit nu vreau să vă mai pierd. Să nu ezitaţi să mă căutaţi. Zilnic voi fi aici, căutând cu valurile înspumate, pe cei dragi mie. Veniţi şi luaţi o scoică. E gratis. Eu nu am să vă cer bani cum fac ceilalţi oameni când vă oferă ceva. Eu vă dau gratuit tot. Dar aveţi grijă, câteodată sunt mai nervoasă chiar dacă nu e vina mea. Să nu vă îndepărtaţi prea tare de mal. Nu aş vrea să păţiţi ceva, scumpii mei. În rest, vă dau peşti, valuri înspumate, scoici, câteodată şi alge dar mai ales bucuria de a intra în mine (hm... nu te gândi la prostii). Vă pup chiar acum şi ca semn uitaţi pupicul meu, un val răzleţ va udă pe picioare. Acela e pupicul. Aveţi grijă de voi şi nu uitaţi să*

mă vizitaţi zilnic cât timp staţi aici. Cu mult drag, semnat: marea."
- Wow... mulţumim mare dragă. Şi noi te iubim şi ne-a fost dor de tine!
Florin o strânse tare de tot în braţe. O cuprinse apoi şi o sărută lung şi delicat. Alexandra îl lasă să o sărute şi aşa drăgălaşă îi spuse:
- Hai în mare. Ai curaj?
Florin nu ştia ce să îi răspundă. Era deja trecut de amiază. Şi dacă se udă era mai greu să se usuce.
- Nu ştiu Ale dacă e o idee bună. O să ne udăm şi vom răci.
- Nu, pentru că îţi îndoi pantalonii. Hai te rog, nu fii rău.
- Ok, dar nu intrăm adânc, da?
- Nu, doar puţin aici pe mal.
Florin îşi îndoi pantalonii făcându-i pe plac iubitei lui care era extrem de entuziasmată.
- Bun, acum să intrăm aşa şi să ne promitem iubire veşnică. Aici în faţa mării, a soarelui şi a cerului.
- Eu, Florin îţi jur că niciodată nu am să iubesc altă fată în afară de tine! Îţi jur aici, iar marea e martorul nostru.
- Eu, Alexandra, îţi jur că niciodată nu am să iubesc alt băiat în afară de tine! Iubirea pentru tine va dăinui veşnic, chiar şi atunci când vom fi bătrâni şi cu nepoţeii lângă noi. Îţi jur, iubirea mea. Aici în faţa mării.
Începură să se sărute lung şi duios. Îi cuprinse o fericire fără margini, nu îşi mai încăpeau în piele de atâta bucurie. Oamenii care erau pe plajă se

uitau frumos la ei şi le zâmbi politicos. Ah, iubirea asta. Le ardea sufletul şi le fericea inima.
- Mare dragă, ai auzit ce a zis Florin, nu?
- Da, dar ai auzit ce a zis Alexandra?
- Dacă nu se ţine de jurământ îi va merge foarte rău.
- La fel şi ei.
- Bine, acum eu sunt de părere că ar trebui să mergem să căutăm un loc unde să stăm.
- Acum? Nu mai găsim scumpa mea.
- Şi vom dormi pe plajă?
- Sigur. Pe nisip.
Soarele începu să apună şi încet încet oamenii părăseau plajă. Doar cei doi îndrăgostiţi rămâneau pe loc, dormind unul în braţele celuilalt.
- Florin?
- Spune, draga mea.
- Dar mâine o să merge să căutăm ceva nu?
- Sigur că da. Acum cel mai bine ar fi să dormi.
- Mi-e frig. E rea marea cu noi. Uite ce ne face. Ne lasă aşa, să îngheţăm şi mai bate şi briza asta nenorocită.
- Da, dar nu e vina mării. Ea ne protejează cum poate, ce să facă dacă vântul n-o ascultă? Marea îi spune vântului să înceteze pentru că nouă ne e rece, dar nu vrea.
- De asta e aşa de agitată acum.
- Da, e agitată şi nervoasă. Ea e protecţia noastră. Dar nu poate să facă mai mult, din păcate.

- Nu-i nimic. Vom ieşi din toată chestia asta în curând. Se va face ziuă şi vom porni în căutarea unui loc omenesc.
- Da, iubita. Dar e abia ora 23. Cel mai bine ar fi să pui capul pe mine şi să adormim îmbrăţişaţi.
- Ştii care e partea frumoasă? Că vom vedea răsăritul împreună.
- Da, Ale scumpă, aşa e.
Adormiră îmbrăţişaţi şi nu îşi dădură seama când a trecut noaptea. Veni şi ziua însorită şi iată că cei doi se treziră fericiţi că văd răsăritul împreună la mare.
- Doamne, ce frumos poate să fie! Incredibil, Florin.
- Ce de culori. Câte frumuseţi sunt pe lumea asta. Iar lumea e rea câteodată.
- Da, sunt fascinată. Te iubesc Florin! Te iubesc mare dragă! Te iubesc soare strălucitor!
Priviră răsăritul şi nu îşi mai spuse nimic. Erau prea multe gânduri care nu le dădea pace. Iar tăcerea era arma cea mai bună în acesta situaţie.

...

Conştiinţa vroia să îi dea o ultimă sarcină fetei înainte de plecare.
- Vreau să te duc într-un loc minunat, Alexandra
- Şi ce să fac acolo?
- Acolo vei avea de făcut o ultimă sarcină. Şi apoi te las să pleci liniştită mai departe.
- Şi ce am de făcut?

- Vei vedea când vom ajunge acolo. Vino cu mine.
O duse la un autobus. În staţie erau câţiva oameni cu umbrele şi alţii cu căciuli pe cap. Alexandra le zâmbi oamenilor. Dar ei o priveau străin şi rece.
- Conştiinţa, de ce se uită aşa oamenii la mine?
- Nu vorbi cu mine, ei nu mă văd. Şi vor crede că vorbeşti singură.
Într-adevăr, oamenii se uitau miraţi şi urât la ea. Nici urmă de oamenii buni şi cu suflet care au aplaudat-o în piaţa sfatului.
- Cu cine vorbeşti ciudato? Cumva, singură? O întrebă o doamnă.
- Spune-i, că vorbeşti cu cine vrea să discute cu tine, îi zise conştiinţa.
- Păi, păi... vorbesc cu cine vrea.
- Dar noi nu te-am întrebat nimic. Vezi-ţi de treaba ta!
- Nu vă supăraţi, dar e o ţară liberă! Putem să facem ce vrem.
- Dar nu într-un loc public.
Alexandra nu mai zise nimic. Nu putea să o scoată la capăt cu aceea doamnă înţepată.
Curând, autobusul ajunse la destinaţie. Tocmai la Pietrele lui Solomon, o zonă a Braşovului foarte frumoasă.
- Am ajuns îi zise băiatul.
- Super, dar ce e aici?
- Aici e o zonă numită Pietrele lui Solomon. Aici vei avea lecţia finală. Vei întâlni un bătrânel care e foarte înţelept. Va trebui să îl ajuţi să se regăsească. Aşa cum cei din centru te-au ajutat cu

bani. Tu trebuie să îl ajuţi cu vorbe. Crezi că te descurci?
- Sigur că da. De ce nu? Dar unde e bătrânelul?
- Îl vei întâlni în curând. E acolo unde curge apa. Pe acele pietre.
- Şi trebuie să merg până acolo?
- Sigur că da. Mergem amândoi.
Alexandra ajunse lângă un râuleţ şi de acolo, pe câteva pietre. Un om bătrân şi cu barbă mare, cu un toiag lângă el stătea supărat.
- Bună ziua! Alexandra mă numesc. Băiatul de lângă mine m-a adus până aici să vă ţin companie.
- Care băiat? Oare m-au lăsat şi ochii baltă? Nu vă văd decât pe dumneavoastră.
- Păi da, pentru că de fapt e conştiinţa mea, sau ceva de genul.
- Eu sunt foarte supărat, fătucă.
- De ce? Nu aveţi de ce să fiţi. Vă rog înveseliţi-vă! Încă mai trăiţi! Încă mai puteţi vedea un răsărit de soare, un cer senin sau o ploaie răzleaţa. Ce vă supăra atât de tare?
- Nu e vorba de asta. Dar am rămas singur pe lume. Nu mai am pe nimeni. Stau aici de câteva luni bune. Oamenii care vin şi sunt buni îmi mai dau de mâncare. În rest, sunt al nimănui.
- Nu sunteţi singur. Aveţi natura cu dumneavoastră. Pietrele astea nu vă spun nimic? Să ştiţi că şi ele vorbesc. Şi sunt fericite că vă are.
- Ştiu, le ascult în fiecare zi şi noapte. Iar râul îmi spune mereu că acum el nu mai e singur de când am apărut eu. Dar sunt bătrân şi în curând va veni

moartea cu glugă neagră şi mă vă răpi de aici. Din frumuseţea asta.
- Gândiţi mereu pozitiv! Doar aşa veţi reuşi mereu să învingeţi!
- Ăsta e un sfat de dat celor tineri nu celor bătrâni ca mine.
- Nu e adevărat. Sufletul nu îmbătrâneşte niciodată. Aşa că nu sunteţi bătrân, decât trupul s-a erodat odată cu trecerea timpului. Dar dumneavoastră nu sunteţi bătrân. Ascultaţi la mine! Sufletul nu moare niciodată.
- Ce deşteaptă fată! Eşti singura care îmi mai dă o speranţă. Îţi mulţumesc fetiţa dragă. Dumnezeu să te binecuvânteze că te-a adus la mine.
- Nu trebuie să îmi mulţumiţi. Eu vreau să vă ajut. Sincer şi eu sunt cam singură pe lume. Am plecat de acasă în căutarea unui suflet pierdut. Şi nu mă las până nu îl găsesc. De aici plec direct la Constanţa. E ultima bătălie. Dacă nici acolo nu dau de el, nu ştiu ce am să fac. Plec acasă, atunci. Dar nu am să mai fiu la fel. Niciodată. Ceva va fi rupt în mine!
- Nu spune asta. Eşti tânără, ai toată viaţa înainte. Uite, ca să te mai fac să te înveseleşti am să îţi povestesc ceva. E o povestioară adevărată. Pe care mi-au spus-o şi mie părinţii, când eram mic.

Într-o zi călduroasă de vară, un bărbat pe nume Alexandru, ieşi la o plimbare prin parc. Era sătul de viaţă săraca pe care o avuse întreaga viaţă. Se gândi cum s-ar putea îmbogăţi mai repede. Să meargă să fure? Hm... lucrul ăsta îl fac doar oamenii

neserioşi, iar el era un om cu principii puternice. Să meargă să ceară ajutor de la cineva? În fond, nu avea nevoie decât de puţin curaj şi multă răbdare. Dar cui să îi ceară? În ziua de azi majoritatea oamenilor aleargă doar pentru ei nu au timp să mai ajute şi pe alţii.
Tot mergând prin parc văzu o bătrână pe nume „suflet" şi un tânăr pe nume „bogăţie". Merse pe rând, când la una când la alta, ca să vadă ce îi poate oferi fiecare. Prima dată se gândi să meargă la tânărul numit „bogăţie".
- Bună ziua, om bun, bine ai venit la mine. Eu îţi pot oferi ce alţii abia dacă visează! Eu îţi pot da, banii, casă de lux, prieteni cu bani, faimă, strălucire, succes, o viaţă lipsită de griji. Dacă mă alegi pe mine, vei fi cel mai fericit om din lume!
- Sigur că da, doar asta mi-am dorit toată viaţa. Am să alerg la tine într-o secundă...
- Stai aşa, îi zise doamna „suflet". Nu eşti curios ce aş putea eu să îţi ofer?
- Sincer, cine mai are timp pentru aşa ceva, când ştie că poate avea toţi banii şi fericirea din lume?
- Da, într-adevăr, tânărul „bogăţie" îţi poate oferii tot ce vrei pe plan material, dar nu vei avea nimic pe plan sufletesc. Nu vei avea parte de dragoste, de bunătate, de prieteni buni, de sănătate, nu vei avea o bogăţie sufletească. Vei fi ca un robot care va rămâne

la un moment dat singur şi bolnav, pe care îl vor părăsi prietenii şi îl vor trăda, te vei înconjura doar de femei pe interes. Şi atunci vei fi fericit? La ce bun să ai toate aceste bogăţii dacă nu ai dragoste, bunătate, sprijin, sănătate? Eu îţi pot oferi toate acestea dacă mă alegi pe mine.

Bărbatul, nu ştia ce să facă. Inevitabil, va fi aşa cum spune bătrâna doamnă „suflet", dar el fiind sărac toată viaţa s-a săturat. Avea la dispoziţie un minut să aleagă ce e mai bine pentru el.

După un timp, a ales, a mers cu doamna „suflet" şi într-o clipă o mulţime de oameni care de care mai tineri şi curajoşi au venit lângă el.

- Eşti un om minunat! De azi înainte, vei avea parte de toate bogăţiile sufleteşti! Vei fi fericit cu adevărat! Alături de prieteni, de iubită şi vei avea şi succes în cariera ta! Felicitări ai ales ce trebuia să alegi! Meriţi aplauzele noastre!

Omul devenise fără să îşi dea seama cel mai norocos din lume. Oare noi dacă ar fi să alegem, între suflet şi bogăţii, am alege la fel? Cine ştie!

- Wow. Câtă dreptate aveţi! Nu ştim să preţuim ceva ce nu îmbătrâneşte niciodată! În schimb preţuim lucrurile materiale care trec. Vă mulţumesc pentru istorioară. Eu trebuie să plec acum, mi-a părut bine, domnule...

- Alexandru.
- Poftim? Dumneavoastră sunteţi eroul din poveste?
- Da. Eu sunt! Eu am ales sufletul în locul bogăţiilor.
- Şi cum de sunteţi acum, aici?
- A trecut mult timp de atunci, draga mea. Şi am ales greşit la un moment dat. Lucru care m-a costat mult. Şi am ajuns să nu mai am nimic. Dacă alegeam ca prima dată, îmi era mai bine acum. Dar nu mă plâng. Îţi doresc o călătorie plăcută şi o viaţă frumoasă!
Alexandra plecă supărată că îl lasă pe bătrânel aşa singur şi trist dar asta e soarta vieţii. Omul mai vine dar mai şi pleacă. Iar ea avea atâtea de făcut!

...

După ce priviră răsăritul şi se treziră cu adevărat, porniră în căutarea unui loc de cazare. Străbătură puţin din litoral şi Alexandra se gândi să încerce şi la Costineşti, staţiunea tinerilor. Poate vor avea noroc.
- Iubirea mea, hai să mergem la Costineşti
- Ale, e departe până acolo.
- Nu contează, avem bani şi o să luăm un microbuz. Ce zici?
- Bine scumpa mea.
Au luat un microbuz şi au pornit spre Costineşti cu speranţa în suflet.
- Florin, ce ne facem dacă nu găsim?

- De ce trebuie să ne gândim la rău? Eu cred că vom găsi. Ai încredere.
- Bine iubire, dar să ştii că eu nu stau dacă va trebui să dormim tot pe plajă.Plec acasă dacă e aşa.
- Cine a zis asta?
- Nimeni, dar nu îmi place situaţia.
- Stai liniştită! Vom dormi într-o cameră. E ok?
- Acum ce e cu tine? De ce vorbeşti aşa?
- Cum vorbesc? Încerc să te liniştesc.
- Halal liniştire dacă eşti aşa de ironic.
- Ironic? Nu sună aşa.
- Hai lasă-mă...

Alexandra se supără. Erau pe drumul spre Costineşti şi mai aveau de mers câţiva kilometri buni.

Când au ajuns Alexandra o luă înainte lăsându-l pe Florin să ducă bagajele. Se puse jos pe o bordură şi începu să plângă.
- De ce plângi scumpa mea?
- Nu plâng!
- Şi atunci ce sunt acele lacrimi pe faţa ta?
- Văd că nu mă ascultă şi pornesc singure. N-am ce să fac. Dar nu e vina mea. Eu nu am vrut să curgă.
- Te înţeleg, dar care e motivul?
- Ai strigat pe mine!
- Eu? Alexandra, nu mai fă situaţia mai grea decât e. Te rog din suflet. Sunt nervos, abia am dormit. Nu am nevoie de aşa ceva.

- Bine, du-te singur şi caută un loc. Dar să aibă două paturi. N-am de gând să dorm într-un pat cu duşmanul.
Florin rămase mut de uimire. Ce o apucă pe fata asta? Între timp, Alexandra îşi şterse lacrimile şi porni iar înainte, supărată.
- Nu am să te înţeleg niciodată. Şi te rog să ai bunăvoinţa de a mă aştepta!
- Unde să te aştept? Nici măcar nu ai rămas nicăieri. Mai bine nu veneam. Eram mai fericită.
- Acum de ce vorbeşti aşa?
- Ştii de ce? Pentru că te-ai schimbat într-o fracţiune de secundă. Nu mai eşti Florin cel cu care am venit pe tren sau cel care mi-a jurat în faţa mării.
- Nu e adevărat! Sunt tot eu. Dar sunt obosit. Dacă poţi să înţelegi asta e bine, dacă nu, îmi pare rău.
Ajunseră într-un sfârşit la un motel din staţiune.
- Bună ziua, vă rugăm din suflet, am vrea o cameră pentru o săptămână.
- Cu două paturi, adăugă Alexandra.
- Cu un pat!
- Nu, cu două paturi. Altfel dorm pe jos.
- Bine, fie, cu două paturi.
- Ne pare rău, dar nu mai avem liber decât o cameră cu un pat.
- E bine şi aşa, zise surâzând Florin.
Alexandra era plină de nervi. Iar câştiga el. Nu e corect!
- Poftiţi, aici trebuie să semnaţi şi să îmi daţi banii acum.

Florin încheia formalităţile şi după asta au urcat amândoi sus. Erau la etajul doi.
- Poftiţi, aici e camera dumneavoastră, le zise recepţionera.
Alexandra intră spăşita. Era furioasă foc şi nu îi plăcu deloc camera care le-a fost oferită.
- Nu e interesantă deloc camera asta. Bine măcar că are frigider şi televizor. Cam atât.
- Pot să ştiu ce oare te-ar mulţumi? Un palat pus la dispoziţie de către un prinţ?
- Da, dar nu oricare prinţ. Ci unul special. Şi acela nu eşti tu cu siguranţă.
- Ai grijă, să nu regreţi cândva aceste cuvinte spuse la nervi.
- Nu am să le regret.
- Alexandra, eu te iubesc. Asta nu vrei să înţelegi!
- Eu NU!
- Cum ai spus? Ia vino încoace şmechero!
- Nu merg nicăieri! Lasă-mă în pace!
Florin merse după ea şi o cuprinse în braţe. Fata încerca să îl respingă dar nu putu. Se lăsă cuprinsă de sentimente şi în braţele lui se topi toată. Începu să se sărute pasional cu el şi să îl atingă. Florin o duse în braţe până în pat. Începu să o dezmierde încet şi să o atingă tandru. Avea impresia că niciodată nu a mai fost atinsă de nimeni aşa cum o atinse el. Era brăzdată de dulci săruturi pe gură iar apoi pe gât. Alexandra simţi că înnebuneşte şi se lăsă iubită în totalitate. Florin o atinse uşor şi cu o înfometare mare. Pasiunea care era în ei se dezlănţui foarte repede. Toată

supărarea trecu ca prin farmec. El o iubi aşa cum nu ştie nimeni. Şi nimeni nu v-a mai reuşi să o facă să se simtă atât de special cum poate el. În mintea ei nu era decât iubire, sentimente, atingeri şi Florin. Când termină cu săruturile, o luă în braţe şi îi spuse:
- Acum cine mai e supărată?
- Mi-a trecut. Gata. Nu mai sunt! Chiar ştii cum să mă faci să plutesc. Mă iei prin surprindere.
- Asta şi vreau, scumpă floare a sufletului meu.
- Nu ştiu dacă asta îmi doresc, să fiu o floare. În schimb să fiu a ta, da.
- Ce frumos sună. Şi ce ziceai în legătură cu prinţul acela? Vrei să mă dai pe alt prinţ?
- Acum nu. Nu mai vreau. Dar înţelege m-ai supărat.

Nu o mai lăsă, să spună nimic. O înconjura din nou cu dragostea lui. Şi bine făcea! Doar atunci o putea duce în al nouălea cer.
...

Conştiinţa o privi admirativ. Deci învăţase ceva din această întâlnire reală cu el. E foarte bine. Dar acum era timpul să o lase să se descurce şi singură. Oricum a trecut testul.
- Acum, domnişoara trebuie să ne luăm rămas bun.
- Deja?
- Da, pentru că trebuie să pleci în drumul tău iar eu să revin în mintea ta unde mi-e locul.

- Îţi mulţumesc că ai fost alături de mine şi că m-ai învăţat unele lucruri. Acum ştiu cum să primesc ce îmi doresc.
- Şi ce vei face?
- Am să îmi imaginez că îl am pe Florin lângă mine
- El oricum e lângă tine chiar dacă tu nu îţi imaginezi asta.
- Da dar vreau să îl întâlnesc din nou.
- Tu ştii, dar vreau să te rog să ai grijă de tine şi atunci când în gând îţi va veni ceva sclipitor să ştii că sunt eu.
- Sigur că da. Te las acum. Îmi pare rău că nu poţi să mai vii cu mine, aşa real. Dar am să te mai caut. În gândurile mele.
- Eu voi fi acolo. La dispoziţia ta! Acum du-te! Ia troleibuzul şi du-te la gară. Să ne revedem cu bine!
Pe măsură ce se îndepărta de el, îl văzu că dispăru dintr-odată. Alexandra rămase uimită. Iar a dispărut, ca în seara când a găsit-o. Ajunse la staţie şi aşteptă un troleibuz să o ducă la gară. Îşi aminti de călătoria prin Braşov şi zâmbi fericită. Îi se întâmplă lucruri bune şi învaţa multe. Dar acum nu avea timp de pierdut. Îşi imagina că e Florin lângă ea şi astfel îl va primi şi în realitate. Troleibuzul sosi şi o duse prin oraş până la destinaţie. Acum parcă oamenii erau altfel nu aşa răi şi reci. Îi vedea mai blânzi, probabil şi din cauză că era ea mai liniştită. La Constanţa îl va găsi cu siguranţă. Îşi imagina că era în tren şi nu mai putea de bucurie.

Troleibuzul ajunse la gară şi Alexandra cobora zâmbind. Merse la ghişeul de bilete.
- Bună ziua, un bilet aş vrea până la Constanţa.
- Ai bani pentru bilet?
- Sigur că da.
În gândul ei îşi aminti de hitul băieţilor de la Akcent, te-aş lua cu mine, da n-am bani de bilet şi zâmbind îi arătă banii ceferistei.
- Uitaţi aici.
- Bine, aşteptaţi o clipă. Cu care tren vreţi să mergeţi? De fapt nu aveţi decât o soluţie. Un tren care pleacă la ora 05 dimineaţa de aici şi ajungeţi acolo pe la ora 13.
- Nu am alt tren?
- Din păcate, doar ăsta.
- Bine atunci daţi-mi bilet la ăsta.
- Te costă 45 de lei.
- Poftiţi.
Alexandra luă biletul. Nu avea ce să facă. Trebuia să stea o noapte în gară. Dacă nu este tren. A stat ea printre gunoaie, nu va scăpa teafără şi acum? Sigur că da. Se puse să viseze cu ochii deschişi. Merse până la o sală de aşteptare şi acolo încerca să doarmă. Şi să se întâlnească cu iubitul ei. În vis mai mult ca sigur!

9.CLONA

Zâmbind dar şi tremurând de frig în sala de aşteptare, Alexandra visă că îi se întâmplă doar lucruri minunate. Adormi foarte repede, căci era nespus de obosită. Ziua ce a trecut a fost plină de aventuri şi ea dorea să îşi întindă puţin oasele chiar dacă nu avea poziţia bună pentru un somn sănătos. Era foarte voinică în somn şi zâmbi mereu căci îl vedea pe Florin înaintea ei, iar visul era mai dulce.
Însă, oamenii răi sunt foarte mulţi, din păcate şi astfel, sărmana Alexandra avea de furcă cu ei. Doi tipi mai brunetei se apropiară de ea şi văzând cum ţine de geantă, unde avea jurnalul ei preţios şi cartea de rugăciuni, dar şi biletul de călătorie spre Constanţa, se gândiră că poate deţine o avere într-o geantă atât de mică.
- Ce zici frate, îi luăm la asta geanta? Şi aşa doarme dusă, întrebă unul din ei.
- Nu ştiu ce să zic, pare o copilă... mai bine să o lăsăm în pace.
- Nu, eu vreau să îi iau geanta. Mi s-a pus pata, frate! N-am ce să fac! Dacă nu mă ajuţi treaba ta!
- Hai că te ajut, ce să fac cu tine? Dar vezi, eu nu prea sunt de acord.
Alexandra auzi aceste cuvinte ca prin vis şi nu încerca să se trezească deloc. Băieţii, fiind hoţi de profesie, încercară să îi ia geanta, uşor şi finuţ, astfel încât fata să nu îşi dea seama decât mai târziu, când ei deja erau departe.

Cel cu gura mare, care vroia neapărat să îi fure geanta preţioasă, aproape reuşi să o jefuiască însă... ghinion! Chiar în acel moment, Alexandra speriată se trezi.
- Ce se întâmplă aici? Cine sunteţi voi??
- Păi... nimic... doar că ştii... ăăăă... vroiam să te acoperim cu ceva să nu îţi mai fie frig.
- Zău aşa? Şi cu ce să mă acoperiţi? Că văd că nu aveţi nimic la voi.
- Cum să nu? Avem gecile astea. Şi îţi ţineau bine de cald dacă apucam să te acoperim, zise cel mai viteaz dintre ei.
- Nu vă cred! Am impresia că vroiaţi să mă furaţi! Dar oricum nu aveaţi ce... sunt mai săracă decât voi şi mai bătută de soartă. Uitaţi ce am aici.
Şi Alexandra deschise geanta şi le arătă celor doi hoţi ce avea în ea.
- O carte de rugăciuni, jurnalul meu preţios, biletul de tren cu care o să merg până la Constanţa şi restul de bani, foarte puţini, abia dacă o să îmi ajungă să îmi iau ceva de mâncare. Şi cam atât! Deci nu a fost nicio pierdere pentru voi, că nu m-aţi furat, staţi liniştiţi.
- Dar noi, nici nu intenţionam aşa ceva, domnişoară.
- Pe cuvânt de onoare?
- Să murim călcaţi de tren, dacă vă minţim!
- Aveţi grijă, trenul e aproape. Şi poate... vă văd pe amândoi acolo. Totuşi, ce nu înţeleg eu, de ce nu munciţi, băieţi? De ce furaţi? De ce cerşiţi?

- Păi... cum să îţi zic, nu avem ce să muncim. Statul acesta nu ne dă nimic de muncă.
- Nu există aşa ceva. Sincer, eu nu vă cred. Dacă aţi vrea să munciţi ceva tot aţi găsi de muncă. Dar lenea e foarte mare. Şi de ce să nu profităm? De ce să ne spetim muncind când putem cerşi şi astfel să trăim... ce filozofie aveţi! Mi-e jenă.
- Dacă Guvernul ne-ar da loc de muncă am munci. Dar şi salar pe măsură.
- Orice?
- Eh... nu chiar orice...
- Păi vezi? Aveţi şi pretenţii. Chiar şi dacă aţi mătura stradă, tot aţi face ceva şi aţi primi bani. Dar ce să zic? E mai bine să stai fără să faci nimic decât să faci ceva şi să suferi muncind. Aşa gândiţi voi.
- Ascultă, domnişoară, tu ai trăit vreodată fără apă caldă, mâncare şi un pat unde să dormi? Să nu mai zic de televizor, calculator, telefon mobil, părinţi, prieteni.

Cu asta băiatul care vroia să o fure, i-a închis gura. Intradevar, nu se gândise niciodată la aşa ceva. Cum era să trăieşti fără să ai aceste lucruri? Câte ai putea să faci? Poate că dacă era în situaţia lor şi ea făcea la fel. Dar cum, Dumnezeu i-a dat o viaţă mai frumoasă şi toate aceste lucruri, nu se gândi niciodată, cum ar fi să nu le mai aibă. Deşi, acum nu mai avea nimic. Pierduse şi iubirea pentru Florin şi pierduse tot. Părinţii nu ar mai accepta-o înapoi după această escapadă. Aşa credea ea. Însă avu curajul să îi răspundă tipului, cu o chestie la fel de remarcabilă.

- Dar tu ai putea să trăieşti fără să ai mâini, picioare? Sau fără să vezi?
- Bineînţeles că nu... dar...
- E cam acelaşi lucru. Eu am ce ai enumerat, tu mai sus. Însă mie îmi lipseşte iubirea!
- Şi pe noi cine crezi că ne iubeşte?
Cu asta, cei doi băieţi, au plecat de lângă Alexandra. Plângea iar. Nu putea să nu plângă. Se gândea că e singură pe lume şi e mai rău decât orice rău ar exista pe pământ. Pentru că ea nu e în vacanţă ci e în căutarea unui suflet pierdut. Şi până nu găseşte acest suflet, nu se poate întoarce înapoi, chiar dacă îi este atât de greu, fără părinţi, fără prieteni. Dar el? Oare, unde e el? Îşi aduce aminte că iar l-a visat. Era în faţa ei şi doar zâmbea. Nu i-a zis nimic. Şi oare ce ar putea să îi mai zică? Când el ştia foarte bine, că Alexandra e o încăpăţânată şi că nu o să îl asculte, indiferent ce ar face el. Şi asta nu e bine. Ea continuă să plece şi să plece acolo unde nu o cunoaşte nimeni, acolo unde lumea e rea şi o alungă. Dar ei nu îi pasă! Oare, nu vede că are de suferit? Lângă ea, se puse un alt băiat care cerşea. Era sătulă de atâţia cerşetori care nu aveau ce să facă altceva.
- Dă-mi şi mie un ban, fată frumoasă.
- Nu! Du-te şi munceşte! Nu sta cu mâna întinsă, nu e frumos! Eşti doar un băieţaş mic.
- Mama mă pune să cerşesc. Nu avem bani în casă deloc.
- Şi la ce îi trebuie bani? La fumat şi la băutură, nu?

- Nu, dar suntem doisprezece fraţi şi ne trebuie mâncare.
- Îmi pare rău. Uite, îţi dau 2 lei. Atâta pot doar. Îmi trebuie şi mie să îmi iau măcar un corn. Şi eu sunt săracă... ca şi tine... dar asta e.
- Mulţumesc frumos. Dumnezeu să te binecuvânteze!
Era ora 03. Mai avea doar două ore până la tren. Se gândi să se plimbe puţin până când pleacă. Nu avea ce să facă oricum acolo. Se sătură să vadă tot felul de oameni care cerşesc şi cred că e uşor să primească, doar bătând din palme. Viaţa nu e chiar aşa!

...

În ziua următoare, îndrăgostiţii îşi planificară fiecare oră. Ce să facă şi cum să facă. Se gândiră că dacă tot sunt pe litoral să viziteze şi celelalte staţiuni. Acum că aveau un loc unde să îşi pună capul pe pernă, erau fericiţi. Oricum, la mare îi promise că o vor vizita zilnic.
Dimineaţa, se trezeau de obicei la ora opt. Mai leneveau ei puţin şi apoi mergeau la masă să mănânce în cadrul hotelului.
- Eu vreau ochi de ouă în dimineaţa asta.
În alte dimineţi, cereau altceva, depindea mult de ce le poftea inima şi burtica. Alexandra era foarte cochetă. După micul dejun, se machia, se aranja şi pleca spre plajă, cu iubitul ei cel drag.

- În dimineaţa asta, marea ţine cu noi. Uite ce valuri frumoase, iubita mea!
- Păi aşa a fost în fiecare dimineaţă, nu doar acum, frumosul meu.
- Hai să ne bronzăm puţin. Nu vreau să mergem acasă albi. Am venit de fapt la mare, nu?
Alexandra se puse pe pătură şi stătea la soare, nemişcată. Florin, câteodată mai merse în apă şi intră în valurile alea mari.
Într-o zi, fiind neastâmpărat, se băgă în mare. Valurile erau extreme de puternice. Însă lui nu îi păsa de asta. Fata era la soare şi nu băgă în seamă, absenţa lui. Însă, la un moment dat nu a mai fost atent şi valurile l-au înşfăcat, astfel că nu se mai vedea nici urmă de Florin. Alexandra îl caută cu privirea foarte speriată.
- Dumnezeule, unde e Florin??
Se ridică de pe pătură şi merse în mare să îl caute şi strigă după el disperată.
- Florin!!! Florin, unde eşti??? Florin!!!!
Nici urmă de băiat. O doamnă însă îi zise că a văzut un băiat care s-a avântat în mare dar nu l-a mai văzut ieşind la ţărm.
- Doamne... Florin ce îmi faci?? Vă rog ajutaţi-mă!
Un salvamar i-a auzit strigătul disperat şi s-a băgat în apă în căutarea băiatului. Îl găsi însă era leşinat. Încerca să îl resusciteze şi după îndelungi încercări îşi reveni abia abia.
- Florin, iubitul meu! De ce îmi faci asta? Vrei să mori? Zi-mi! Tu vrei să mori?

- Nu, iubita... dar credeam că e prietenoasă marea cu mine. Şi văd că nu e aşa.
- Cum să fie prietenoasă? Tu nu vezi ce valuri mari sunt? Eşti un inconştient! Cu mine nu mai ai ce vorbi!
- Înseamnă că nu te bucuri că sunt în viaţă. Pot să mai merg odată, atunci.
- Sigur că nu! Trebuia să rămâi acolo!
Alexandra plecă pe pătura nervoasă. Plângea cu lacrimi amare. A câta oară o să o mai supere frumosul ei? El nu se gândeşte puţin şi la ea? Are un suflet mare şi bun şi nu vrea să îi se întâmple ceva rău. Lui ce îi pasă?
- Haide, te rog Alexandra, iartă-mă! N-am ştiut că se va întâmpla asta.
- Nu pot să te iert! Şi te rog să nu mai îmi vorbeşti! Căci vei vorbi de unul singur. Imaginează-ţi că nu sunt aici.
- De ce eşti aşa? Eu chiar te iubesc!
- Văd cât mă iubeşti! Că vrei să mori! Halal iubire e asta, nu te supăra. Oricum, nu mai am ce discuta.
Merseră în camera de hotel şi nu vorbiră nimic în aceea după masă. El nu ştia ce să îi mai facă, vroia să îi intre în graţie cu orice preţ, însă ea era supărată foc.
Ca să vadă că situaţia e chiar serioasă, îi spuse că dacă vrea ceva, să îi scrie pe o foaie de hârtie. Doar aşa va comunica cu el.
- Dacă ai ceva să îmi comunici, scrie pe un bileţel. Eu mă pun să dorm! Good Night!

Florin era distrus. Nu se gândi că o plăcere ca aceea de a intra în mare, printre valuri avea să îi aducă atâta necaz. Se hotărâ să plece să se plimbe însă acesta era un alt pas greşit. Căci, Alexandra cum văzu că el pleacă, închise camera cu cheia şi nu îl mai lăsă înăuntru în aceea noapte.
Florin merse în staţiune, se plimbă trist şi gânditor şi nu ştia cum să împace situaţia. Orice făcea nu era bine. De ce oare nu a fost înghiţit de valuri, fără să aibă scăpare? Oare de ce? Poate era mai bine.
"Ce să fac acum cu Alexandra? Vreau să fie totul bine, vreau să mă împac cu ea, să îi demonstrez cât de mult o iubesc şi ea nu vrea să mă asculte. De ce n-am rămas acolo pe vecie? Poate era mai bine. Era mai fericită! Văd că numai lacrimi îi aduc şi nu îmi place lucrul ăsta."
Când urcă din nou în cameră, surpriză! Nu mai putu să intre. Nervii îl încolăciră şi mai tare dar nu avea ce să facă. Se puse în faţa camerei şi adormi pe preş. Dimineaţa, Alexandra îl chemă înăuntru.
- Bine te-am găsit, în sfârşit, domnişoară!
- Ai uitat? Vrei să îmi comunici ceva, iei o foaie şi un pix şi îmi scrii.
- Deja întreci măsura! Doar nu am dat în cap la nimeni ca să te porţi aşa cu mine!
- Şi faptul că ai vrut să mori, ce înseamnă? Nu e acelaşi lucru? M-ai omorât pe mine pe dinăuntru! Deci tot un criminal eşti.
- Cum să te omor? Dragostea mea e imensă. Uite, eu ar trebui să fiu supărat pe tine, că nu m-ai lăsat

să intru în cameră şi am dormit pe preş. Şi totuşi nu sunt, fiindcă te iubesc! Şi culmea, îţi iubesc toate calităţile şi defectele! Păcat că nu vezi asta.
- Florin, iartă-mă te rog. Ai dreptate dar gândeşte-te, că pentru un moment am crezut că te-am pierdut de tot. Şi cum să pot să suport asta?
- Nu o să mă pierzi! Nu mai gândi aşa.
Florin o strânse în braţe pe Ale a lui. O sărută şi se împăcară cu multă iubire. Ce frumoasă e iubirea chiar şi aşa cu ceartă şi nervi.
- Uite, aseară printre lacrimi şi suspine, ţi-am scris o poezie.
- Ce poezie, scumpa mea?
- Citeşte!
Florin luă caietul şi începu să citească poezia.

"Acum eşti rău cu mine şi uituc
Ai zis că mă vei iubi întreaga viaţă
Dar ce rău sălăşuieşte între noi
De ne purtăm ca nişte ploi de gheaţă

Eşti aici, te văd, te simt dar îmi lipseşti
Cum îi lipseşte iernii soarele cel blând
Şi aş vrea să stai cu mine, să-mi vorbeşti
Dar văd că îţi place să mă vezi plângând.

Iar ai greşit şi ţi-am spus a mia oară
Nu îmi fă asta, nu mă dezamăgi
Tu iar treci pe lângă gara noastră
Şi nu îndrăzneşti să simţi cuvântul a iubi

Ai promis mării că vom fi împreună

Dar ai vrut să te scufunzi în ea cu dor
Şi acum stau şi privesc suspinând la lună
Şi să mă întreb: oare ţie îţi e mai uşor?”

Lui Florin nu îi venea să creadă. Ce frumoasă poezie. Fata asta chiar avea talent şi era păcat să îl irosească. O strânse în braţe tare de tot şi îi şopti la ureche.
- Ştii ce îmi e mie uşor? Să te iubesc! Căci vine aşa, din străfundul inimii şi nu mă mai lasă. Dar nici nu vreau.
Zilele ce urmară, au fost tot atât de frumoase şi de calde. Au mai stat câteva zile pe litoral, timp în care au fost şi în parcul de distracţii, pe terase, în staţiuni şi chiar şi în oraşul Constanţa se plimbară într-o zi. Însă nu mai aveau mult şi trebuia să se întoarcă acasă. Aşa că în ultima zi şi ultima noapte, Florin se gândi să facă o altă nebunie.
- Hai să mergem la Vamă Veche.
- Ai înnebunit? Ce să facem acolo? Sunt numai oameni răi, drogaţi, beţivi, rockeri.
- Chiar de asta! Să vedem cum e acolo. Să comparăm.
- Nu, nu sunt de acord!
- Te rog, hai să facem o nebunie în viaţa noastră!
- Şi nebunia e să ne îmbătăm? Sau ce?
- Nu neapărat! Dar măcar să vedem cum e staţiunea.
- Nu Florin!
Dar nu prea apucă să mai zică ceva, că o luă în braţe şi o duse aşa până la staţia de microbuz.

Când ajunseră în Vama Veche tocmai atunci era un concert cu formaţia Vama.
- Hai să cântăm, iubit-o! Am doar optuspe ani, sunt nebun, iubesc şi nu am bani! Nimeni nu-mi stă în drum, am şoseaua mea cu un singur sens, mă va duce undeva!!
Toată lumea cânta şi dansa împreună cu trupa preferată. Alexandra era fericită căci îi plăcea această formaţie şi nu se gândi vreodată că îi va vedea atât de aproape.
- Florin!!
- Ha? Spune iubita! Dă mai tare! Că sunt euforic acum şi nu aud atât de bine!
- Eşti minunat! Ai avut o idee bună să venim aici. Mulţumesc!
- Da, iubita şi eu te iubesc şi te ador!!
- Dar nu am zis aşa ceva...
Era ultima lor noapte acolo şi apoi urmă plecarea acasă. Ce trist!
...

În sfârşit, trenul sosi în gară. Alexandra se urcă în el grăbită şi foarte obosită. Caută compartimentul ei şi înăuntru erau doi băieţi şi o femeie. Îşi puse cu grijă bagajele şi se aşeză la locul ei. Era ora cinci dimineaţa şi nu era foarte atentă la persoanele din jur. Încercă să adoarmă puţin, măcar până veni lumina soarelui.
După două ore de somn, Alexandra se trezi şi se uită pe geam. Era aproape de Câmpina. Se uită la cei din compartiment şi inima începu să îi bată cu putere.

“Doamne, oare nu mai văd bine? Florin e aici sau delirez? O să îl întreb ceva, sper totuşi să nu îmi joace capul feste.”
- Ce frumos e peisajul! E minunat!
Băiatul care semăna cu Florin, butona de zor telefonul. Nu era atent la ce spunea ea.
- Florin?!
Băiatul nu schiţă nici de data asta niciun semn, deşi se vedea clar că fata lui îi vorbea.
Însă începu să vorbească la telefon.
- Da, mamă. Sunt bine. Uite, acum am ajuns la Câmpina. Da. Mai e puţin şi ajung la Bucureşti. Da, mamă, stai liniştită. Am grijă de mine. Te pup, pa pa.
- Ce drăguţ din partea ta că o suni pe mama ta.
- Da... păi era îngrijorată. Şi ştii că părinţii vor să ştie mereu ce faci, unde eşti, cum eşti.
- Da... nu te supăra că te întreb, dar până unde mergi?
- Până la Constanţa. Am nişte afaceri pe acolo. Tu?
- Şi eu... şi eu merg la Constanţa.
- Minunat! Atunci putem să vorbim liniştiţi. Măcar ne mai ţinem de urât.
- Sigur că da. Cum te numeşti?
- Ştefan. Încântat de cunoştinţă.
- Aaa... Ştefan... era mai bine dacă te numeai Florin. Sună mai bine numele.
- Mă mai cheamă şi Florin. De fapt Ştefan Florian.
- Nu se poate! Deci eşti tu! Eşti Florin al meu!
- Poftim? Nu înţeleg ce spui...

- Nici nu trebuie... dar cred că te-am găsit.
Băiatul se uită ciudat la Alexandra însă ea parcă plutea. Era atât de entuziasmată încă nimic nu o mai putea opri din visat.
- Dragul meu, o să mergem la mare la fel ca anul trecut, când am fost împreună! Mai ţii minte?
- În primul rând, nu te cunosc, scuză-mă, dar nu te-am văzut în viaţa mea!
- Ba da m-ai văzut! Ştii bine că te caut! Că pentru tine am venit din Oradea! Scumpul meu.
Alexandra se puse lângă el şi începu să îl ia de mâini. Ştefan, mirat şi plin de întrebări, hotăra să cadă în jocul frumoasei Alexandra. Nu o mai întreba nimic, se prefăcea că era el acel băiat pe care ea îl iubise.
- Mă mai iubeşti, Florin?
- Sigur că da... sigur că te mai iubesc! Te-am avut în gând mereu, să ştii!
- Şi eu pe tine, eşti viaţa mea!
- Şi ce ai să faci la mare?
- Păi, o să mergem împreună, să ne reamintim de vremurile noastre bune.
- Sigur că da. Cu mare plăcere, iubita mea.
Alexandra începu să îl sărute pe Ştefan, crezând că e de fapt Florin. Acesta rămase plăcut surprins, când văzu că fata deja trece la fapte. Îi era mult mai uşor să o facă să cadă în capcană. Oricum şeful lui îi poruncise să îi aducă fete pentru transportul următor. Şi el chiar nu avea de unde. Dar, o va da pe fata asta dacă tot s-a prins aşa de el.
- Iubita, eşti minunată!

- Florin, tu nu aşa vorbeai cu mine!
- Dar cum? Scuze dar m-am schimbat.
- De ce iubitule? De ce eşti atât de rece?
- Ştii de ce?
- Nu ştiu, dar aş ştii dacă mi-ai spune.
- Pentru că tu m-ai lăsat. Tu nu m-ai mai vrut.
- Şi asta pentru că tu ai făcut acel lucru necuviincios. Şi eu nu pot ierta trădarea! Dar acum eşti aici! Ai coborât din visele mele direct în trenul ăsta. Ce dulce!
- Da, aşa e. Mă duc până la toaletă.

Alexandra era plină de entuziasm. Abia aştepta să ajungă în Constanţa şi să facă rememorarea vacanţei cu Florin. Îi mulţumi din suflet Domnului, că în sfârşit şi-a găsit prinţul, din nou şi se puse să scrie în jurnal.

Ştefan, era pe coridor şi încerca să dea un telefon şefului.

- Alo? Domnul George? Da, Ştefan sunt. Păi vreau să vă spun că ajung acuma după masă. Da. Şi am cu mine şi o fată, cam sclintită de cap, care s-a şi îndrăgostit de mine şi îmi zice Florin. Păi mă mai cheamă şi aşa dar nimeni nu-mi spune aşa. Am impresia că e vreo nebună. Arată bine, dar e cam nespălata. O aduc, şefu. Bine, să trăiţi!

Merse înapoi în compartiment şi începu să o sărute pe Alexandra.

- Frumoasă eşti, gagico!
- Nu sunt gagică, sunt iubita ta! Învaţă să mă respecţi!
- Da, sigur... uitasem.

- Florin, ce e cu tine? Niciodată nu ai fost aşa! Nici măcar în vise!
- Păi acum aşa sunt. Ce să fac? Se mai schimbă omul.
- Dar fizic eşti neschimbat. Arăţi tot la fel de dulce cum te-am văzut şi ultima oară.
- Şi când m-ai văzut ultima oară? Că eu nu-mi mai amintesc.
- Păi, când am stat în parc şi mi-ai cerut a doua şansă, apoi când am aflat că te-ai dus, dincolo în cer şi...
Alexandra începu să plângă. Băiatul rămase uimit de această afirmaţie a feţei. Deci aşa. Acel băiat de care zice ea, e un băiat care a murit. Dar acum ce să îi zică şi ei ca să pară adevărat?
- Şi tu ai crezut?
- Da! Pentru că te-am văzut în sicriu. Doamne!!!!
- Dar, scumpă fată, a fost doar o înscenare! Nu a fost nimic adevărat! Crede-mă! Vroiam să dispar pentru un timp şi asta am făcut. Acum sunt aici şi te iubesc!
- Şi eu te iubesc. Mai mult decât viaţa mea!
- Vino aici. Să nu te mai prind că plângi, că mă supăr, da?

- Dar atunci nici tu să nu mai pleci din viaţa mea!
- Ok, facem pactul!

...

Îndrăgostiţii, începură să împacheteze şi să îşi ia rămas bun de la vacanţă. Erau extrem de trişti şi

nu le venea să creadă că aşa de repede s-a terminat această călătorie.
- Iar mergem acasă, iar ne aşteaptă aceleaşi feţe, aceiaşi oameni răi şi plictisiţi, zise Alexandra.
- Da, iubita mea şi eu aş vrea să mai stăm, dar nu se poate, ştii şi tu asta.
- Da, ştiu, hai mai repede cu împachetatul, că o să întârziem la tren.
După jumate de oră, erau deja jos şi îşi luau la revedere de la recepţioneră.
Ajunseră în gară şi dacă nu se grăbeau puţin, aproape că pierdeau trenul.
- Ufff, în sfârşit, am reuşit să prindem trenul ăsta.
- Da scumpa mea, dar văd că alergi mai repede ca mine, ce îţi fac!!
- Hai să vedem, ce locuri avem.
- Păi, 23 şi 25. Unul lângă altul sper.
- Dacă nu, tot facem cumva să stăm unul lângă altul. Nu iubire?
- E cam plin, după cum văd.
Intrară în compartiment şi se aşezară la locurile lor. Alexandra la geam şi Florin lângă ea. Se ţineau de mână şi se priveau cu multă dragoste.
- Mulţumesc iubirea mea pentru această vacanţă.
- Şi eu îţi mulţumesc, că ai acceptat să vii cu mine şi că mă iubeşti!
- Cum să nu te iubesc? Zâmbărici! Tot eşti un zâmbet.
- Oo da. Cum să fiu altfel? Când sunt iubit de cea mai frumoasă prinţesa din Univers!
- Te ador!
- Ce ţi-a plăcut cel mai mult la vacanţa asta?

- Valurile, marea, parcurile de distracţii, soarele, terasele, nisipul fin, scoicile, dar în mod special TU!
- Ee lasă, că pe mine mă vezi şi în Oradea.
- Şi ce dacă? Tot am descoperit un alt Florin aici.
- Ce vrei să spui?
- Un Florin care vroia să scape de viaţă. Şi nu mi-a plăcut.
- Dar iubita, nu mai spune asta. Nu am vrut să mor. O să mă mai torturezi mult cu chestia asta?
- M-ai dezamăgit atunci, degeaba.
- În loc să îţi aminteşti când ne jucăm în nisip, când ne bronzam, când am mers pe malul mării până în celelalte staţiuni, când ne-am dat în jocurile alea din parcul de distracţii, când ne-a prins tipul ăla că îl imitam, pe plajă.
- Daaaaa... aia a fost cea mai tare... ce faţa a băgat săracul om, când ne vedea... Ce făcea el, făceai şi tu...
- Da iubita, vezi? Astea sunt lucruri de care trebuie să îţi aminteşti. Nu nenorocirea aia.
- Dar pe mine m-a înspăimântat. Nu te supăra Florin dar gândeşte-te cum m-am simţit.
- Cred că e neplăcut dar asta a fost. Oricum nu se va mai repeta. Îţi promit.
- Ai uitat să spui ceva foarte important. Jurământul în faţa mării şi prima noapte pe litoral unde am dormit pe plajă.
- Da, aşa e. Dar nu le-am uitat. Mă aşteptam să le zici tu.
- Florin, promite-mi că n-ai să mă părăseşti niciodată!

- Ţi-am mai promis, iubita.
- Dar nu aş vrea să se întâmple ceva şi să mă laşi.
- Dar nici tu să nu o faci.
- Eu să te las? Ai vrea tu! Dar nu scapi de mine, orice ar fi.
- Te cred, fiindcă te cunosc. Aşa că poţi să stai liniştită, scumpa mea.
- Nu prea cred. Simt tristeţe în suflet, nu ştiu de ce. Iar ne întoarcem acolo şi chiar n-am niciun chef.
- Nici eu dar parcă mi s-a făcut dor de părinţii, de sora mea Andreea.
- Şi mie de părinţi puţin. Dar nu aşa de mult. Oricum, cât am lipsit, o săptămână? Ce e aia?
- Nu e mult dar ştiu că alături de tine, timpul trece atât de repede. Şi când nu ne vedem, trece atât de încet.
- Hai să ne vedem în fiecare zi. Vrei?
- Nu ştiu dacă o să putem în fiecare zi, dar o să încercăm.
- Mda... văd că nu vrei. Ok...

Alexandra îşi puse capul pe Florin şi închise ochii în speranţa că somnul o va răpi. Era cam dezamăgită că băiatul ei drag nu vroia să se vadă în fiecare zi.

- Dormi scumpa mea şi nu fii supărată, te rog eu.
- Şi cum vrei să fiu? Fericită??

Deschise jurnalul şi începu să noteze în el, ce simţea ea în acel moment. Dar nu îi ieşise nimic bun, aşa că se puse să scrie o poezie.

“Dor de tine îmi este tare

Chiar şi când sunt în braţele tale
Tu să ai grijă de mine, nu ştii oare?
Dacă ai vedea cât de rău mă doare
Nu mai am sufletul deschis
Tu mi l-ai străpuns folosind cuvinte
Care mă macină şi iar mă minte
Fiindcă nu vrei să ne vedem acuş
Zi de zi să te strâng în braţe aş vrea
Dar braţele tu le foloseşti pentru altceva
Preferi să stai în casă şi să repari calculatoare
Decât să vezi iubita cum bea o cafea
Să pleci atunci, iubite
Să pleci departe în lume
Nu meriţi aceste cuvinte
Nu meriţi iubire!!"

Florin deja adormise cât timp ea scria poezia. Îi venea să plângă dar se abţinu. Prea mult plâns în viaţa ei. Nici măcar ploaia nu era atât de deasă cum erau lacrimile ei. Şi nu merita! Doar era un fapt neînsemnat!

...

Ajunseră la Bucureşti şi Alexandra era tot în braţele lui Ştefan. Trenul staţiona în capitala ţării preţ de patruzeci de minute şi astfel călătorii puteau să coboare şi să îşi mai mişte picioarele. Ştefan cobora şi el de mâna cu Alexandra şi o duse să îi cumpere un corn şi o ciocolată caldă.
- Hai să îţi dau să mănânci. Bănuiesc că eşti lihnită.

- Da, mă doare deja stomacul de mor. Florin, ce dulce eşti! Mersi mult.
- Nu ai pentru ce.
Îi cumpără ceva să bage la ghiozdan şi Alexandra era în culmea fericirii.
- Eşti cel mai minunat băiat, că te gândeşti şi la stomacul meu.
- Cum să nu? Doar te iubesc! Trebuie să am grijă de tine!
- Da, corect!
După ce mânca, merseră amândoi în tren. În gară erau doi prieteni ai băiatului.
- Hei, salut mă Stefane.
- Bună! Ce faci Romulus?
- Bine mă... uite, am aflat că treci pe aici şi l-am adus şi pe ăsta să te vadă.
- Salut, eu sunt Adam.
- Ehe... văd că ăsta are deja o Evă după el... râse Romulus.
- Nu râde mă, bine că a plecat în compartiment. Nu ştiu cine naiba e fata asta. Cred că e nebună. Îmi zice Florin, crede că sunt iubitu său care a murit. E grav cu oameni de ăştia.
- Da păi văd că o ţineai de mână.
- Da ce naiba să fac? Se uită lumea ciudat la mine, în compartiment. Şi nah...
- Vrei o ţigară?
- Dă-mi că eu nu mai am.
Romulus îi dădu o ţigară lui Ştefan şi acesta o aprinse foarte fericit că în sfârşit are ce pufăi. Alexandra îl văzu de la geam şi se enervă.

- Florin! De când fumezi? Stinge ţigara aia imediat!!
- Ce înseamnă asta, întrebă Romulus.
- Asta e ţicnită. Nu am voie nici să fumez?
- O să ai parte de zile negre cu fata asta.
- Eu i-o duc lui domnu George şi n-are decât să facă ce vrea cu ea. Eu nu mă mai bag.
- Tu iar eşti în afaceri necurate, mah?
- Trebuie să trăiesc şi eu cumva, nu?
- Încetează cu chestiile alea, te rog eu!
- O să încerc da nu promit nimic. Sincer...
- Bine mă... hai că noi plecăm... şi baftă cu Eva ta!
- Mersi mă... pa pa.
Ştefan urcă în tren, mai era puţin şi plecă din Bucureşti. Alexandra era nespus de nervoasă şi tremura de nervi.
- Ce e cu tine, frumoaso?
- Cum adică? De când fumezi tu, Florin?
- Păi ce e rău în asta? Sincer?
- Nu suport ţigara! Şi e rău pentru viaţa ta! Pentru sănătatea ta! Te-am pierdut odată şi nu mai vreau să te pierd!! Înţelegi?
- Dar nu o să mă mai pierzi. Stai calmă şi linişteşte-te.
- Nu pot. Să nu te mai prind că fumezi!
- Bine, bine... hai, fie ca tine...
Ştefan era nervos că o tipă abia cunoscută începe să îi comande. Nici măcar nu ştia cine e. Înţelegea că fata are probleme şi că a avut un prieten care semăna cu el. Dar nici chiar aşa! Nu putea permite una ca asta!

Alexandra se uită pe geam şi era foarte supărată. Însă îl ţinea de mână pe Ştefan mai ceva ca o geantă.
- Ce e asta? întrebă băiatul, când văzu un caiet roşu.
- E jurnalul tău, uite că scrie... Jurnalul relaţiei noastre, Florin şi Alexandra.
- Aaa da? Îl mai păstrezi?
- Sigur că da, tu ce crezi?
Ştefan răsfoi curios jurnalul acela scris de Florin. Văzu în primele pagini, începutul relaţiei amoroase dintre el şi Alexandra. Era foarte curios să citească. Se puse pe citit şi află multe amănunte picante din viaţa lor. Văzu şi câteva fotografii în care zâmbeau ei doi atât de dulce şi se înspăimântă când se văzu pe el în poze. Acum îşi dădu seama de ce fata îl confundase cu el. Era leit băiatul din poză. Nu îi venea să creadă. Jurnalul scris de Florin nu se încheia la sfârşitul relaţiei lor ci la sfârşitul vieţii lui. Ultimele lui cuvinte scrise erau*: "Nu mai are niciun rost să trăiesc. Alexandra nu mă mai vrea, am ghinioane cu carul şi nu mai văd niciun sens. Adio! Îmi pare rău dar dacă viaţa nu m-a înţeles pe mine, nici eu nu o înţeleg pe ea."*
Ştefan se cutremură la văzul acestor cuvinte. Măcar bine că la minte nu seamănă cu el.
- Şi tu chiar ai crezut ce am scris aici?
- Sigur că da, păi chiar tu ai scris că vrei să mori.
- Da, dar erau cuvinte spuse la nervi. Nu era adevărat. În fine. Ai să te convingi singură de asta.

Trenul goni de nebun şi era aproape de Podul de la Cernavodă. Alexandra era fericită că l-a găsit iar Ştefan uimit de această întâmplare pe care o putem numi coincidenţă!
- Florin, dar totuşi unde ai stat atâta timp?
- Păi, prin lume, am fost să caut independenţa.
- Totuşi, puţin la mine nu te-ai gândit?
- Frumoaso, nu aveam timp să mă gândesc la mine, dar la altcineva.
- Poftim? Şi mai spui că mă iubeşti! Eşti un mincinos.
- Vino încoace! Te iubesc gâză mică. Ce nu înţelegi?
- Mda... în fine. Eu îl vreau pe vechiul Florin.
- Păi... acel vechi Florin nu mai e. Îmi pare rău să te dezamăgesc. Dar m-am schimbat!
- În fine... atunci nu mai are rost să îmi bat capul
Alexandra era nespus de supărată. Ce îl făcu pe Florin al ei să se schimbe atât de mult? Nu putea să înţeleagă asta. Era ceva fără sens. Ştia că el a iubit-o mai mult ca orice şi acum stă lângă un străin. Nu semăna deloc cu el la comportament. Dar totuşi era el. Atunci nu o să îl mai iubească, o să se lupte cu sentimentul şi gata! Cum adică? Ea se strofoaca să îl caute şi să meargă după el în lumea mare şi el, îi face una ca asta. Nu se poate! Nu se poate! E ceva peste puterile ei de înţelegere. Avea de gând să îi pună un ultimatum. Ori se schimbă ori adio pentru totdeauna!

10.FALSĂ IDENTITATE

Cel mai amarnic lucru e să mergi la drum cu cineva pe care nu cunoşti. Alexandra avea încredere totală în acel băiat, doar pentru că semăna cu Florin. Dar era clar că nu aveau niciun punct comun, doar atât că erau fizic leiţi.
Însă, fata credea că stă cu Florin în compartiment şi că de fapt nu a murit cum spuneau toţi.
Mai aveau puţin şi ajungeau în Constanţa. Era nespus de fericită dar parcă fluturaşii din stomac nu mai erau la fel. Oare de ce?
- Uite, suntem aproape de Constanţa. Mai ţii minte când am fost în vacanţă aici? Anul trecut.
- Da, cum pot să uit aşa ceva? A fost minunat!
- Cum se numea vila unde am stat, că nu-mi mai aduc aminte.
- Aaa... aaa... păi stai să îmi storc creierii să îmi amintesc.
- Las-o baltă! Ştiam eu că uiţi tot ce ţine de mine Ştefan luă jurnalul lui Florin şi răsfoi repede în el. Văzu că jurnalul avea titluri mari, fiecare parte avea câte un titlu, întâlnirea, plecarea la mare şi se uită cum se numea vila.
- Gata, mi-am amintit, se numea Vila Victoria şi era aproape de Epavă.
- Bravo! Felicitări! Ţi-ai amintit citind din jurnal. Oricum, parcă ar fi scrise de două persoane diferite.
- Nu e adevărat!
- Suntem deja în Constanţa, ce facem mai departe?

- Te duc să vezi oraşul şi apoi mergem pe malul mării. Ce zici frumoasa mea?
- Ok ok facem cum vrei tu. Oricum am rămas singură pe lume.
- De ce spui asta?
- Ştii de ce? Pentru că am plecat în căutarea ta şi tu în loc să fii fericit că mă vezi şi că acum îţi dau aceea şansă după care ai plâns atâta, te comporţi foarte rece.
- Ţi-am zis că m-am schimbat! Da??? Înţelege, odată!!
Alexandra tăcu şi nu mai zise nimic. Era prea supărată. De ce oare s-a dus în căutarea lui, ca să găsească un băiat cu inima de piatră? Nu putea să înţeleagă asta. Ceva nu era în regulă cu el. Sau poate iar visează şi crede că e realitatea. Cine ştie?
Au coborât din tren, ţinându-se de mână, amândoi trişti şi supăraţi. Din gară, merse la Kaufland să îşi cumpere ceva de mâncat şi de băut, căci le era foarte sete.
- Ce zici iubita, mergem la Cazino?
- Unde zici tu, acolo mergem.
- Dar vreau să fii şi tu fericită! Te rog.
- Nu pot să fiu şi cu asta basta. Mergem la Cazino şi apoi la Plaja Modern sau unde vrei tu.
- Nu. Mergem la Cazino, apoi în Portul Tomis, apoi la Plaja Modern. E mai bine aşa?
- E bine exact aşa cum zici tu. Şi aşa nu am mai văzut demult frumuseţile astea.
Luară autobusul 2b şi au mers până la poarta 6, care era aproape de Cazino.

- Uite, frumoaso, Farul! Bine, nu echipa farul ci obiectivul turistic
- Ce frumos e aici! Minunat! Abia aştept să văd marea.

Alexandra era totuşi încântată. Constanţa era oraşul ei preferat de fapt era oraşul ei şi a lui Florin. Acolo şi-au jurat iubire veşnică, la malul mării, la fel cum şi poetul Mihai Eminescu şi-a plâns iubirea. Tot la mare.

- Şi ce facem acum? Întrebă Alexandra.
- Ştii ce facem? Uite, ce facem! Mergem la Cazino şi vedem valurile şi marea. Ce părere ai?
- Da, e o idee bună. Dar totuşi eu vreau să şi simt valurile, nu doar să le văd.
- Păi, o să le simţi, când vom ajunge la plajă.

Când au ajuns la Cazino, era totul pustiu în jur. Într-adevăr, nu era sezonul estival şi în plus, bătea şi un vânt rece.

- Ce aiurea e aici, în pustiul ăsta.
- Păi la ce te aşteptai? La lume multă în perioada asta? Sezonul se deschide abia în luna mai. Mai avem până atunci.
- Ştii ceva Florin? Alături de tine e frumos oriunde.

Îl îmbrăţişă foarte tare pe băiatul acesta, care de fapt furase identitatea iubitului ei. Tocmai pentru că semănau atât de tare, Alexandra se lăsă vrăjită de el. Dar băiatul avea alte planuri pentru eroina noastră. Era un tip foarte şmecher şi egoist.

- Hai să mai stăm puţin.
- Pentru ce?
- Păi tu nu mai vrei să vedem marea?

- Iubita scumpă, nu am timp. Ţi-am zis eu sunt cu afacerile. Scuză-mă dar trebuie să dau un telefon. Ştefan merse mai încolo de Alexandra şi îl sună pe şeful lui.
- Alo, şefu? Da am ajuns, da nu ştiu cum să fac să fiu pe deseară la tine. Păi, sunt cu o tipă aici şi aia crede că sunt altcineva. E o poveste mai lungă. O să îţi povestesc când ajung la tine. Da, deci vezi? Până la urmă m-am ţinut de cuvânt. Bine. Mâine dimineaţă ajung la tine. Hai pa pa.

Alexandra privi cu mare tristeţe valurile care se izbeau de stânci. Nu, evident, nimic nu mai era la fel. Nici măcar băiatul de lângă ea. Dar nici marea. Cum putea să se schimbe atât de mult? Încerca să îşi dea seama dar nu reuşi. Anul trecut, totul era minunat, totul era frumos, valurile erau mari şi înspumate, cerul era senin, acum parcă stătea să plouă. Nu mai avea chef de nimic. De ce Dumnezeu era atât de nedrept cu ea?

"Cred că Dumnezeu nu mă mai iubeşte. Mi l-a dat pe Florin, aşa cum îmi doream, dar e complet schimbat. Ce am făcut să merit asta? Unde e iubirea din sufletul lui? Unde e căldura care îi brăzda faţa? Unde? Acum totul s-a pierdut. Tot ce a fost frumos s-a destrămat. Aşa că, eu cred că o să mă întorc acasă şi am să îl las aici pe Florin. Oricum, se vede pe el că nu mă mai iubeşte. Viaţa l-a schimbat atât de mult. Dumnezeule, de ce?"

Ştefan o prinse de mijloc dar fata nu mai avea nicio reacţie. Era nespus de tristă. Nici măcar marea nu reuşi să o înveselească.

- Florin, unde e marea noastră, unde ne-am jurat iubire veşnică?
- E tot aici, scumpa mea, dar o vezi altfel fiindcă e primăvară şi nu vară cum a fost anul trecut.
- Şi marea s-a schimbat! Şi nici viaţa nu mai are niciun rost aşa!!!

...

Ajunşi acasă, Alexandra şi Florin şi-au reluat treburile zilnice. Fata era extrem de tristă că nu mai sunt doar ei doi şi iar oamenii aceia plictisiţi o înconjoară.
Într-o zi însă, Florin se gândi să o surprindă iar pe frumoasa lui iubită. Chemă câţiva prieteni cu chitara şi când se lăsă seara, merse la Ale acasă.
- Iubita, uită-te pe geam, sunt eu iubirea ta!!! Care vrea să îţi demonstreze cât de mult te iubeşte.
Alexandra auzi vocea lui Florin şi se duse grăbită la fereastră. Însă, când îl văzu rămase mască, nu mai ştia ce să zică.
- Iubita mea dragă ascultă aici la mine... O ramaaaaaaaai, raaaaaamai la mine, te iubesc atât de mult, ale tale doruri toaaaaaate, numai eu stiuuuuuuu să le ascult!!!
- Wow... iubitul meu drag şi dulce!! Eşti un scump! Nu pot să cred.
- Ascultă aici nişte versuri scrise special pentru tine, din partea mea.

“Rămâi aici iubita mea cea dragă
Dovadă să îmi fii mereu inimi mele

Nu ştiu ce m-aş face fără săruturile tale
Nu ştiu ce m-aş face fără tine

Tu îmi eşti soare, tu îmi eşti ploaie
Tu eşti tot ce poate fi mai frumos
Eşti cântecul din zori de zi
Eşti patimă vieţii mele, vreau să ştii."

- Nu am aşa mare talent, ştiu, dar sunt scrise din toată inima mea, iubita scumpă!
- Sunt minunate aceste versuri! Doamne, cât de frumos poţi să îmi cânţi şi să îmi scrii, nu pot să cred!
- Pot să urc sus până la tine?
- Sigur că da, te aştept, odorul vieţii mele.

Florin urcă sus şi o îmbrăţişă foarte tare pe Alexandra. Parcă nici nu o văzuse de mult. Deşi abia ajunse de la mare.

- Ce inventiv poţi să fii iubirea mea.
- Serios? Nu mă consider.
- Cum să nu? Şi ce e nebunia asta? Să îmi cânţi sub balcon?
- Păi, nu ştiam cu ce să te mai surprind.
- Ce dulce poţi să fii, nici nu-ţi dai seama.
- Dar asta nu e tot! Priveşte!
- Ce e asta? Un caiet?
- E o agendă. Şi pe agendă scrie: Jurnalul relaţiei noastre, scris de Florin.

Alexandra rămase mască. Florin ţinea un jurnal unde scria toate întâmplările din relaţia lor.

- Cu ce ai început?
- Păi, cu întâlnirea. Cu ce vrei să încep?

- E minunat iubirea mea. Îmi poţi lăsa jurnalul să îl citesc? Te rog din suflet.
- Nu prea pot, fiindcă trebuie să scriu în el. Tot timpul notez în el întâmplările legate de noi.
- Dar când am fost la mare nu te-am văzut scriind în el.
- Păi am vrut să îţi fac o surpriză. Şi scriam doar noaptea, ştii şi tu, cum fac adevăraţii scriitori. Noaptea crează.
- Da, aşa e. Păi, uite şi eu am un jurnal. Unde scriu tot ce ţine de mine, de noi.
- Într-o zi vom face schimb de jurnale şi vom compara, ce am scris eu, ce ai scris tu. Pentru că acelaşi lucru, poate fi înţeles diferit de către două persoane.
- Sigur că da. Dar nu ştiu când o să ţi-l pot lăsa. Că eu notez zilnic în el sau aproape zilnic. Câte pagini ai scris până acum?
- Păi nu chiar aşa de multe, vreo treizeci doar. În total vreau să aibă cinzeci de pagini.
- Cam puţine, dar tu ştii cel mai bine cât vrei.
- Ajunge atâtea, sincer. Pentru mine sunt multe 50 de pagini.

După asta, Florin trebuia să plece acasă. Dar îi spuse că vrea să o vadă cât mai curând. O va duce la un restaurant luxos. Asta fiind altă surpriză.

Alexandra, vroia să îi facă şi ea o surpriză iubitului ei. Însă nu ştia încă ce şi îşi toci capul zilnic să se gândească la ceva nemaipomenit şi extravagant.

Se hotăra până la urmă să organizeze o seară specială într-un cadru intim. Închirie un local pentru câteva ore, ajutată de părinţii ei. Se puse să lipească poze cu ei, mesaje pe care îi le trimise el, lucruri scrise în jurnal de ea, cântece care se potriveau cu ei, versuri scrise de ea şi dedicate lui.
Când Florin ajunse în acel local, inima îi se opri în loc. Vedea peste tot numai iubirea lor care era atât de sacră şi sfântă. Era emoţionant până la lacrimi. Se puse pe un scaun alături de iubita lui şi comandă un vin. Oricum, aceea seară, era seara lor. Putea să comande tot ce vroiau. Era din partea casei totul.
- Alexandra, nu mă aşteptam la asta, sincer.
- Nici eu nu mă aşteptam să existe atâta fericire şi să îmi dăruieşti atâta dragoste, scumpul meu.
- Dar, e ceva nemaipomenit. Încă aşa surpriză nu am auzit pe nimeni să facă.
- Ştiu dar sincer, îmi tot băteam capul, ce surpriză să îţi fac şi asta a ieşit.
- Eşti minunată! Te iubesc din toată inima mea!
- Şi eu te iubesc şi te voi iubi mereu, scumpul meu!
Dar seara era departe de a se fi încheiat. Fata avea încă alte surprize pregătite. După o masă copioasă, merse în altă încăpere unde începu să îi recite poezii scrise de ea sau de către alţi poeţi cunoscuţi. Şi ca să nu fie monotonie, un grup de cântăreţi se alăturară îndrăgostiţilor, cântându-le cele mai frumoase piese de dragoste.

Florin era cel mai fericit dintre toţi şi nu se aştepta la aşa ceva din partea scumpei lui Alexandra.
- M-ai făcut cel mai fericit bărbat de pe Pământ cu această surpriză!
- Eu sunt cea mai fericită că te am pe tine! Eşti norocul meu în viaţă.
- Nu, tu eşti ceva nemaiîntâlnit. De asta nu aş vrea să mor vreodată, ca să te am mereu în sufletul meu şi să fii mereu iubita mea dragă.
- Nu te gândi la moarte, nu încă. Iar dacă va fi cândva, această nenorocire şi soarta crudă mi te va lua, vom pleca amândoi.
- Nu! Dacă am să plec, vreau ca tu să rămâi şi să fii fericită.

- Fericită fără tine? Nu există aşa ceva!
- Promite-mi, te rog.
- Nu pot promite aşa ceva şi în plus acum e seara noastră, nu vreau să ne gândim la asta.
Florin se întristă dintrodată. Nu vroia să plece şi ea dacă el va fi nevoit să o facă.

...

Ştefan şi Alexandra erau pe malul mării. Îmbrăţişaţi şi tremurând de frig. Fata vroia să ştie cât mai multe despre dispariţia lui.
- Te rog, spune-mi de ce ai dispărut?
- Ce tot vrei să îţi spun? Am dispărut şi gata! Nu e de ajuns asta?

- Şi atunci, cum se poate să te fi văzut în sicriu? Cum?? Imaginea aia nu o pot scoate din cap, crede-mă!
- Nu ştiu ce ai văzut tu. Ţi-am spus, mi-am înscenat moartea.
- Dar de ce? Tu vroiai să te împaci cu mine! Ce te-a făcut să te schimbi dintrodată?
- Lumea rea din jurul meu.
- Şi eu făceam parte din lumea rea?
- Nu, tu nu, îngeraş. Dar era destul că ceilalţi mă înnebuneau de cap.
- Tu eşti complet schimbat, nu te mai recunosc.
- Nici nu trebuie.
- Mi-e frig, mi-e frică. Moartea e aşa de rece, încât mă sperie.
- Ce vorbeşti acolo?
- Mi-e frică! Vine după mine şi eu trebuie să mă ascund. Dar nu am unde! Te rog protejează-mă. Te rog!
Alexandra începu să tremure şi să aibă vedenii. Nu ştia ce se întâmplă cu ea. Simţea că acel băiat nu e Florin al ei drag şi că e singură pe lume, ca de obicei.
- Ce vorbe sunt astea?
- Nu o vezi? E neagră şi se uită la mine. Dar eu nu vreau să merg cu ea. Ţine-mă, te rog!
- Fato, ai înnebunit?
- E acolo. E acolo, te rog, spune-i să plece!
- Dar nu e nimic aici... înţelege!
- Ba da e. Altfel eu ce văd? Spune!!!
- Nu ştiu. Dar nu e nimic.

Alexandra încerca să se liniştească însă nu reuşi nicicum. Acea pată neagră pe care o vedea se făcea tot mai mare. Parcă vroia să o înşface şi să o ducă departe.
- Pleacă de aici, pleacă!! Nu te apropia de mine!!! Nu te vreau!! Pleacă.
Începu să plângă foarte tare şi să tremure din toată puterea. Ştefan se sperie de ea şi nu ştia ce să îi facă, începu să creadă că fata de lângă ea e nebună.
- Te rog Florin, ajută-mă! Ajută-mă!
- Şi eu ce pot face? Nu văd nimic! Suntem doar noi 2 şi marea.
- Nu, e şi moartea cea neagră. Uite cum râde de mine...
- Nu e nimic aici. Crede-mă.
- De ce eu? De ce tu? De ce noi?
- Te rog calmează-te, mă sperii.
Alexandra făcu doi paşi în spate şi începu să fugă în mare. Însă oriunde fugea, figurina pe care doar ea o vedea, era în spatele ei.
- Ce vrei cu mine? Spune-mi ce vrei!!! Nu vorbeşti?? Nu???
Intră în mare şi fiindcă îi era frică, se băga tot mai adânc în apă. Însă valurile o răpiră şi curând, nicio urmă de Alexandra. Ştefan, vroia să plece de acolo dar îi promise şefului că îi va aduce o fată, aşa că nu avea altă soluţie decât să meargă după ea. Intră în apă şi după un timp o găsi. Era toată îngheţata dar fără niciun semn de viaţă. Încerca să o resusciteze şi să o readucă la viaţă. Ale, începu să tuşească.

- Eşti bine?
- Nu... ce caut aici? Ce s-a întâmplat?
Ştefan o privi şi văzu cât de frumoasă este. Era prima dată când o văzu într-o altă lumină. Era strălucitoare. Arăta perfect. Atâta doar că era foarte slabă. În rest, faţa ei, buzele, chipul ei erau atât de dulci încât nu îi venea să creadă ce simte. Ar fugi cu ea în lume, dacă ar putea.
- Spune-mi te rog, cum te simţi?
- Vreau să fac dragoste cu tine, oricine ai fi.
- Cum aşa?
- Eşti Florin? Dacă eşti Florin, atunci vreau să facem dragoste aici, pentru că te iubesc din toată inima, iar dacă nu eşti Florin, atunci vreau să ne iubim în amintirea lui.
Ştefan o împinse la o parte. Acceptă orice dar nu şi să fie considerat umbra cuiva. Era prea de tot!
- Dacă nu aş fi Florin, ai vrea să ne iubim doar pentru amintirea lui? Tu auzi ce spui?
- Da, chiar îmi doresc. Te rog. Îndeplineşte-mi acest moft.
- Sunt Florin. Dar chiar dacă nu aş fi, nu aş accepta să fac un lucru doar pentru o amintire. Deci nu facem nimic.
- Te iubesc!
Ştefan rămase înmărmurit. Nu se aştepta la o asemenea declaraţie din partea unei fete necunoscute. Chiar dacă ştia că ea îl iubea doar pentru că, credea că e altcineva. Credea că e Florin. Fir-ar să fie! Nu vroia să fie îndrăgostit de ea, nu vroia să simtă nimic pentru o fată care

aproape a înnebunit dar nu îşi putea stăpâni sentimentele. Se ura din cauza asta.
- Vreau să îţi spun ceva, dar nu te superi pe mine, te rog.
- Sigur că nu. Spune orice.
- Vreau să facem dragoste pe malul mării. Chiar aici.
- Dar e frig, fată dragă. Cum să facem aici?
- Nu contează. Frigul va compensa cu iubirea.
- Nu te înţeleg. Chiar vrei să o facem?
- Da, Florin. Poate am să te pierd şi a doua oară şi atunci vreau să am această amintire.
- Nu o să mă mai pierzi.
Ştefan nu ştia ce să mai facă şi cum să reacţioneze. Nu îi era indiferentă fata absolut deloc şi nu vroia asta. El trebuia să fie un băiat rece şi care să nu simtă nimic pentru nicio fată. Trebuia să îşi bată joc de toate fetele pentru că toate sunt la fel. El nu e băiat care să iubească o fată. Şi acum vine fătuca asta şi ce face? Îl răscoleşte foarte tare. Nu îi vine să creadă aşa ceva. Oricum, îşi va impune să nu mai investească atâtea sentimente. Nu e bine deloc! Va face doar dragoste cu ea şi atât, fără nicio altă implicaţie. Chiar dacă nu îi place să fie socotit al doilea, încercă să o înţeleagă. Povestea de dragoste dintre ei doi era foarte mare şi foarte tristă.
...

După clipele fericite petrecute împreună şi surprizele pe care şi le făceau, norii negri

începeau să se abată asupra lor. Şi nu era uşor. O aşa iubire e demnă de intrat în istorie. Totuşi, toţi avem momente când fără să gândim, călcăm pe bec şi o facem lată. Aşa a făcut şi Florin, care se lăsă sedus de o altă tipă, care îl plăcea de mai demult timp.
Astfel că într-o zi, fără să işi dea seama, ieşi la plimbare cu tipa respectivă. Iar un prieten bun al Alexandrei, Eusebiu, îi văzu împreună.
- Ce faci Florine?
- Bine ce să fac? Mă plimb.
- Şi Alexandra?
- E bine, sănătoasă, e acasă cred.
- V-aţi despărţit?
- Nu mai pot să stau acum, îmi pare rău.
Florin nu ştia cum să se ascundă şi cum să plece cât mai repede din acel loc. Conştiinţa nu îi dădu pace. Doamne, ce făcuse? Ce a putut să facă? Dacă află Alexandra?
Eusebiu se hotăra cu greu dacă să îi spună sau nu fetei. Însă se gândi ca cel mai bine ar fi să ştie şi ea adevărul. Astfel, că se duse într-o zi până la ea.
- Alexandra, trebuie să-ţi spun ceva...
- Ce s-a întâmplat?
- Trebuie să ştii ceva, neapărat...
- Eusebiu, mă sperii... spune-mi despre ce e vorba...
- Nu e simplu ce o să îţi spun, dar eu consider că e mai bine să afli...
- Eusebiu... nu mă mai lua cu ocolişuri, te rog...

- Bine... deci, uite care îi faza... M-am întâlnit ieri cu Florin... şi era cu o altă fată de mână...
- Poftim??? Nu-i adevărat...
- Ba da... e foarte adevărat... i-am văzut eu împreună...
- Nu... nu... nu... nu! Nu e adevărat!!!! Tu vrei să mă desparţi de el, de aia îmi spui asta dar nu o voi face...
- Treaba ta... eu ţi-am zis doar ca să ştii şi tu...
- Nu pot să cred... nuuuuuuuu... nu-i adevărat... e o mare minciună...
- Alexandra, ce motiv aş avea să te mint? Spune-mi şi mie...
- Nu ştiu... dar...
- Deci, ieri am ieşit afară şi l-am văzut cu o altă fată... tipa părea foarte fericită, iar el era mai tăcut...
- Dar, atunci... unde e iubirea aceea mare? Unde sunt toate? De ce a făcut asta???
- Nu înţeleg nici eu...
- Nu pot să cred... doar am fost şi la mare împreună, am fost peste tot... şi el ce îmi face?
- Linişteşte-te...
- Nu pot... eu din clipa asta i-am spus adio... aşa ceva nu admit...
- Mai bine te-ai mai gândi... poate e doar o aventură...
- Nu... dacă era doar o aventură nu se afişa cu ea pe stradă... dar el nu se gândea puţin? Dacă îl vedeam eu? Cum dădea el ochii cu mine... şi să fie cu alta?
- Eu doar ţi-am spus... acum trebuie să plec...

- Oricum, mersi că mi-ai zis... măcar să ştiu cum stă treaba...
Alexandra merse în cameră şi începu iar să scrie în jurnal...
"Florin, de azi... a murit iubirea noastră. Tu ai distrus-o... Tu! Tu eşti singurul vinovat. Să nu îndrăzneşti să mai vii la mine... să nu îndrăzneşti să dai ochii cu mine... nu mai vreau să te văd în viaţa mea!!!!! Ucigătorule de vise... cum ai putut să îmi faci una ca asta?? Unde sunt toate promisiunile noastre? Unde e iubirea noastră? A dispărut..."
Se puse pe pat şi începu să plângă...
Telefonul îi sună dar Alexandra nu mai vroia să îi răspundă...
Parcă nu mai era ea...
Plângea necontenit şi lacrimile parcă nu mai vroiau să se oprească. Nu îi venea să creadă. Să facă el aşa ceva? El?? Care e totul pentru ea! Care e soare şi lumină şi vise şi speranţe? Tocmai el? Se aştepta din partea oricui să o dezamăgească şi să o trădeze dar numai din partea lui nu. Şi pentru ce? Pentru ce a făcut toate astea? Ce îi lipsea? Aceste 2 luni pentru el nu au însemnat nimic? Avea atâtea întrebări în cap şi niciun răspuns clar. Cert e că nu mai vroia să îl vadă niciodată. O să îl uite ea cândva, de asta e sigură.
La naiba cu toate promisiunile! Nu mai există!
Iar pozele? Se uită la ele şi plângând le rupea, rând pe rând, una câte una, aterizară la coşul de gunoi.

Ce sunt bărbaţii? Nişte proşti care cred că se pot juca cu sentimentele fetelor! La naiba cu toate astea. Dar nu putea să nu plângă. Nu putea să nu o doară, când ştia că iubirea ei a fost împărţită cu altă fată. Cum să mai poată să îl ierte? Nu îl va mai ierta niciodată! Şi asta pentru că el a încălcat pactul acela făcut în faţa mării şi a soarelui. Mama ei, veni în cameră să vadă ce e cu ea însă Alexandra era foarte tăcută. Nu îi vorbea decât lacrimile care îi cădeau pe faţa necontenit.
- Ce ai scumpa mamii, de ce plângi?
- Te rog, lasă-mă în pace! Nu am nevoie de tine, acum! Nu mai vreau să văd pe nimeni!
- Dar ştii că la mami îi poţi spune tot ce ai pe suflet. Ce te-a făcut să plângi atât de amarnic?
- Mamă, ce sunt bărbaţii? Îmi poţi spune?
- Bărbaţii sunt fiinţe fără de care nu am putea trăi.
- Şi atunci de ce înşeală?
- Pentru că instinctual lor îi îndeamnă să facă asta.
- Da? Şi pe noi de ce nu ne îndeamnă tot instinctul? Tot oameni suntem până la urmă.
- Păi mai sunt şi fete care înşeală.
- Da, dar nu atât de multe ca şi bărbaţii. Sincer, ei dacă văd una în fustă deja le cresc hormonii în cap şi nu se mai pot stăpânii, în schimb noi mai greu cedăm.
- Depinde, fata mea. Sunt fete care nu rezistă dacă atracţia e mare.
- Atracţia dracu! Uitasem de ea.
- Dar totuşi de ce plângi?

- Florin a fost văzut cu altă fată de mână, mi-a zis Eusebiu şi ştiu că el nu ar avea niciun motiv să mă mintă.
- Cine ştie, poate a fost vreo amică.
- Cu amicile nu te ţii de mână, iartă-mă, mamă. Dar eu nu o să îi mai accept nicio scuză. A ales-o pe aia, să rămână cu ea. La mine nu mai are ce venii.
- Ascultă-l şi pe el. Poate va avea o explicaţie pentru ce a făcut.
- Nu ascult nimic. Nu îl mai vreau. O să mă chinuiesc să îl uit chiar dacă dragostea mea pentru el e foarte mare.
- Tu ştii ce vrei în viaţa ta.
- Vreau oameni care să nu mă dezamăgească şi un băiat pentru care să fiu totul. Nu a doua la căruţă.
- Poate a fost o greşeală.
- Nu contează. Nu îi mai accept scuzele, orice ar fi. Mulţumesc că m-ai ascultat mamă scumpă. Înceta să mai plângă deşi în sufletul ei încă simţea aceea durere. Parcă ar fi băgat cineva cuţitul în ea şi ar fi împuns-o de mii de ori.

...

Ştefan se apropia de ea şi o cuprinse în braţe. Atracţia măsii! Nu îi venea să creadă ce simte. O sărută finuţ şi delicat astfel încât toţi fiorii din lume îi simţi. Alexandra era întinsă pe spate, cu capul în braţele lui. Iar el începu să o mângâie finuţ şi să o sărute pătimaş. Încerca să nu se lase

pradă magiei ei dar nu reuşi. Îi acapară tot sufletul şi toată suflarea. Vroia să evadeze, să nu simtă nimic şi mai ales să nu se lase în farmecul tinerei. Dar ceva parcă îl împingea să o facă. Începu să se încingă rău de tot, astfel încât mâinile lui ajunse la sânii ei mari şi rotunzi. Alexandra se sperie de această reacţie şi sări din braţele lui.
- Ce faci? Lasă-mă în pace!
- Cum ce fac? Nu ai zis că vrei să ne iubim?
- Nu, nu... tu nu eşti Florin.
Făcu câţiva paşi în spate şi se uită fix la el.
- Ba da, eu sunt, îngeraş. Vino înapoi. Te doresc.
- Nu domnule, nu... nu am zis eu aşa ceva. Iar dumneavoastră nu sunteţi Florin!
- Te rog înţelege că sunt Florin. Nu am de ce să mint.
- Să nu mă mai atingi! Eu nu mai exist. Da? Gândeşte-te că sunt o fantomă şi gata.
- Nu pot să fac asta. Deja m-ai aprins.
- Ba da poţi! Lasă-mă în pace, te rog!
- Nu pot să te las, deja m-am îndrăgostit de tine!!!
- Cum aşa?
- Nu ştiu, nu pot să înţeleg. Dar asta simt.
- E o minciună! Eşti cel mai mare mincinos! Eşti un frustrat, care nici măcar nu ştie ce e iubirea!
- Poftim? Nu îţi permit să vorbeşti aşa!
Ştefan alergă după Alexandra, pe toată plajă. Fugi fata foarte repede dar el fiind bărbat tot o ajunse şi atunci era jale. O prinse de păr şi sări pe ea. Începu să o sărute foarte sălbatic şi nervos.

- Nuuuuu... lasă-mă în pace!!! Sălbaticule!!! Lasă-mă în pace!!
- Nu te las, să înveţi să respecţi omul!!!
O luă şi o ciufuli bine şi o dezbrăcă chiar dacă afară era foarte frig. Începu să îi lingă sânii şi să profite de ea în modul cel mai jegos. Însă Ale, se zbătea din răsputeri şi vroia să scape de acest monstru. Atunci instinctual lui de bărbat nemilos ieşi afară. Începu să o lovească, cu pumni, cu palme, şi să profite de ea în continuare. Sărmana Alexandra, trăi un adevărat coşmar cu acest băiat în care îl vedea pe Florin.
- Poftim! Coţofana ce eşti! Crezi că mă impresionezi?? La naiba! Te învăţ eu minte, să mai vorbeşti urât cu oamenii!
O lovi fără încetare, încât la un moment dat, îi ţâşni sângele pe nas. Atunci se sperie Ştefan şi începu să pupe locul lovit.
- Iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă! Te rog eu mult!
Însă Alexandra era leşinată şi nu mai scoase niciun cuvânt.
- Alexandra? Spune ceva! Te rog!
Fata însă, era în lumea viselor, fără cunoştinţă şi bătută bine. În vis, Florin îi apăru din nou şi era extrem de supărat.
- De ce nu mă asculţi? De ce Alexandra?
- Florin al meu drag!
- Nu mă îmbrăţişa! Sunt extrem de supărat pe tine! Uite ce îţi face ăla! Te bate şi te violează! Nu aşa fată am iubit eu.
- Dar am crezut că eşti tu!
- Du-te acasă, e ultima ta şansă.

- Nu, merg la tine.
- Aici nu va fi bine, crede-mă! Ai o viaţă de trăit.
- Nu-mi pasă. Pentru ce să trăiesc? Să ajung ca şi acum? Bătută şi violată?
- Tu ţi-ai căutat-o.
- Florin, salvează-mă!
Florin însă se făcu nevăzut. Alexandra încă era inconştientă şi Ştefan ajunse deja la disperare.
- Iubito, iartă-mă. N-am să mai dau niciodată în tine dar te rog trezeşte-te!!! Am nevoie de tine în viaţă!
Acum era şansa lui să o ducă unde vroia. Aşa că, cu disperarea în suflet şi cu teamă că a omorât o fată, se hotăra să plece. Şi dispăru cu ea în întuneric.

11. POVESTEA MERGE MAI DEPARTE

A doua zi, când se trezi, Alexandra nu ştia unde se află. Se uită uimită în patul în care era, lângă băiatul străin din ziua trecută. Se uită pe pereţi şi văzu câteva tablouri pictate de cine ştie ce pictori. Nu le avea cu pictura. Lângă ea stătea întins, Ştefan dar parcă arăta altfel decât îl văzuse ea în tren şi pe mal. Trase plapuma după ea şi cobora din pat aşa desculţa cum era. Camera era destul de mare şi de încăpătoare. Avea un pat mare, un televizor şi un birou. Pe birou văzu geanta ei. Caută disperată după jurnal şi nu găsi nicăieri, nici jurnalul ei nici al lui Florin. Se sperie îngrozitor. Luă cartea de rugăciuni, se puse în genunchi şi începu să se roage:
- Tatăl Nostru, care eşti în ceruri, Sfinţească Numele Tău, vie Împărăţia Ta, facă-se Voia Ta, precum în Cer aşa şi pe Pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele, da ne-o nouă astăzi şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău, că a Ta este Împărăţia şi Puterea şi Mărirea. În Numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin!
Se ridică în picioare şi privi băiatul străin din tren. Ce frumos dormea, putea să jure că e Florin şi totuşi...
Observă că are răni pe mâini, picioare şi când se uită în oglindă încremeni.
- Sunt un monstru!! Sunt un monstru! Mamă, uite ce fată ai adus pe lume, uită-te la ea. Din fata

frumoasă şi fermecătoare a rămas doar urme de palme şi plâns. Nu mai sunt eu! Doamne! Dar ce s-a întâmplat? A îndrăznit el? Să mă...
- Bună dimineaţa...
Se trezi şi Ştefan şi cutremurat de fapta ce o făcuse, nici nu o putea privi.
- De ce sunt lovită?
- Eu de unde să ştiu?
- Păi, cu tine am fost... spune-mi ce am făcut...
- Nu ştiu! Lasă-mă în pace cu întrebările astea...
- Şi încă ceva... unde sunt?
- Mai ai multe întrebări? Eşti o curioasă fără pereche! Dar nu eu sunt cel care îţi va răspunde...
- Stai aşa, Florin... sau mă rog, cum te-o chema...
- Florin mă cheamă...
- Puţin îmi pasă! Dacă te chema Florin şi erai chiar el nu îmi făceai asta.
- Eu nu ţi-am făcut nimic...
- Bine... şi pe mama o cheamă Britney Spears iar pe tata Justin Timberlake
- Deja devii impertinentă şi nu am timp să ascult.
- Vreau să ştiu unde sunt!!!
În clipa aceea pe uşă intră şeful cel mare, domnul George.
- Ia te uită, s-a trezit domnişoara...
- Bună dimineaţa, în primul rând şi în al doilea rând, am nevoie de nişte explicaţii
- Te duci la baie şi te speli! Uită-te cum arăţi! Discutăm după aia.
Alexandra merse la baie dar nu din ordinul acelui domn, care arăta foarte ciudat. Era mic şi grăsuţ. Avea o privire de credeai că te înfioară şi pe loc

îţi piere cheful de a comenta cu el. Ea merse să se spele pentru că simţea nevoia să o facă. Nu pentru că asta a zis un oarecare domn.
Domnul George se întoarse către Ştefan. Acesta era foarte tăcut.
- Ai făcut o treabă foarte bună, te felicit!
- Mulţumesc, domnule.
- Ce e cu tine? Credeam că eşti fericit că ţi-ai îndeplinit misiunea. De aici încolo, lasă pe mine. Mă descurc eu. Tu poţi să pleci liniştit acolo unde ai treabă. Nu mai am nevoie de tine.
- Aş dori să mai stau, măcar până pleacă acest transport de fete.
- Cumva te simţi vinovat?
- Nu, nu domnule. Cum credeţi? Consider că v-am făcut pe plac şi v-am ascultat.
- Dar simt că eşti supărat. În afacerile astea, supărarea nu îşi are rostul.
- Nu sunt. Credeţi-mă. Doar că mă simt cam obosit.
După jumătate de oră, ieşi şi Alexandra din baie. Era îmbrăcată foarte subţire. Avea încă forme frumoase chiar dacă era extrem de slabă. Ştefan încerca să se abţină din răsputeri. Îi venea să meargă la ea şi să o sărute. Ce dragă îi era! Şi ce a făcut? A distrus ceva ce poate avea şansa să dureze. Poate avea o şansă la ea. Mai ales dacă semăna cu iubirea ei din trecut. Şi acum? E clar că nu îi va mai da nicio şansă.
- Pot să te întreb ceva? continuă ea
- Nu...
- De ce te comporţi aşa cu mine?

- Habar nu ai de ce... Pentru că...
- Pentru că ce? Aşa îţi place ţie... să o faci pe arţăgosul. Te credeam altfel. M-ai dezamăgit.
- Iartă-mă! Te rog.
- Să te ierte Dumnezeu, căci eu nu pot.
- Deci nu mai e nicio şansă, nu?
- Câte şanse vrei să fie? Mereu îmi vei face la fel... mă vei bate... nici nu vreau să mă gândesc la asta. Doamne!
- Nu, nu am să te mai bat... promit...
- Aşa spuneţi toţi... dar nu e adevărat.
- Scumpa mea, jur că nu am să te mai bat!
- Scumpa ta? Tot ce a fost frumos s-a dus... lacrima de adevăr doare. Şi doare al naibii de tare. Tu nu eşti el iar el nu mai e...
Ştefan se sperie de această luciditate a Alexandrei. Dintr-o dată şi-a dat seama de adevăr. Cum se poate aşa ceva? Nu înţelegea nimic.
- Deci, ţi-ai dat seama că eu sunt altcineva?
- Sigur că da. Probabil am ştiut de la început dar am preferat să mă mint. Ascultă-mă, eu nu mă simt bine. Am şi probleme. După ce el a plecat... eu am suferit un mare şoc şi de atunci am momente când nu mai sunt eu. Nu ştiu dacă mă înţelegi.
- Ba da te înţeleg.
- Spune-mi şi mie te rog, unde sunt agendele mele?
- Nu sunt la mine...

Domnul George apăru din nou în cameră. Avea cu el două agende mari. Alexandra le văzu şi se uită urât la acel domn. Cu ce drept le-a luat?
- Astea sunt ale mele!
- Au fost... dacă le vrei, ai de trecut o misiune.
- Poftim? Cred că glumiţi.
- Nu glumesc deloc, dacă le vrei înapoi, faci tot ce zic eu şi anume pleci mâine de dimineaţă cu fetele în străinătate.
- Pentru ce?
- Nu i-ai spus, Ştefan?
Însă el lasă capul în pământ şi extrem de trist zise cu jumătate de gură.
- Nu...
- Foarte bine, căci îi voi spune eu. Mergi în străinătate, să lucrezi.
- Şi ce loc de muncă am?
- Dansatoare în night club...
- Adică curvă? Şi tu ştiai asta, Ştefan?
- ...
- Nu pot să cred! Tu m-ai vândut, Iuda ce eşti!!!!

...

Telefonul sună ca un nebun însă Alexandra nici nu se sinchisea să răspundă la el. Era mult prea rănită. Ce credea el? Că îşi poate bate joc de ea aşa cum vroia? Nu are decât să sune până îi va amorţi degetele.
Însă Florin avea nevoie de o explicaţie şi nu se lăsă bătut cu una cu două. Aşa că, iată-l venind acasă la Alexandra.

- Bună Alexandra
- Nu am ce discuta cu trădătorii. Ieşi afară!
- Poftim?
- Cum ai auzit! S-au trebuie să mai repet?? Nu mai am nevoie de tine!
- Stai puţin... sunt în ceaţa complet.
- Atunci cheamă soarele să te dezmorţească la fel ca la mare.
- De ce eşti aşa de seacă cu mine?
- Meriţi să fiu bună? După tot ce mi-ai făcut?
- Dar ce ţi-am făcut?
- Aha... acum nu mai ştii... sau te prefaci. Adevărul e că nu te mai iubesc! Mi-am găsit pe altcineva.
- Nu cred. Asta e ceva farsă. E cumva 1 aprilie azi şi nu ştiu?
- Nu e nicio farsă şi te rog nu te apropia de mine.
- Dar cum aşa? Dintrodată?? Şi promisiunile noastre? Şi jurământul făcut în faţa mării?
- Aaa deci îţi aminteşti. Ce mult mă bucur!!! Chiar asta e chestia, că eu m-am ţinut de acel jurământ şi tu nu!
- Halal te-ai ţinut, acum îmi zici că ai pe altcineva.
- Şi tu ai. Deci suntem chit.
- Eu nu am!!! Nu ştiu cine te-a prostit.
- Sigur şi te mai şi afişezi cu ea pe stradă. Şi aceea e nimeni?

Florin nu mai zise nimic. Tăcu dintrodată. Îşi dădu seama că Eusebiu îl dădu în vileag. O să îşi încheie socotelile şi cu el. Acum însă, avea treabă. Cum să îi explice Alexandrei, că aceea

fată nu înseamnă nimic pentru el? Nu ştia. O să găsească el ceva, oricum
- Alexandra, vreau o clipă de tăcere şi să mă asculţi.
- Nu vreau să te ascult niciun minut! Poţi să înţelegi? Ce ai de explicat? Că aia nu e nimeni şi că eu sunt totul? Chestia asta am auzit-o de milioane de ori şi uite că s-a dovedit că nu e aşa.
- Dar nu ştii care e adevărul!!
- Da, acum, o să te pui să îmi zici, că a fost un pariu şi că îţi pare rău, sau că e doar o amică...
- Exact!
- Vezi că îţi ştiu toate minciunile? Nu am nevoie de un adevăr ascuns. Scuză-mă. Dar prefer să nu aud nimic. Am să te uit eu, stai liniştit.
- Dar nu vreau asta! Vreau să mă iubeşti, nu să mă uiţi!
- Eu vreau să te uit şi să îmi refac viaţa, ce zici de asta?
- Şi iubirea noastră, Alexandra?
În sfârşit, căzu în melancolia lui. Când îl auzi spunând asta, lacrimile se iviră pe chipul frumos al fetei.
- Am avut aşa ceva? Răspunde-mi, te rog!
- Da, am avut şi încă mai avem.
- Nu, eu nu cred că mai avem. Ce a fost s-a pierdut. Nu mai există cale de întoarcere.
- Ba da... eu te iubesc Alexandra! Eşti cea mai scumpă fiinţă din viaţa mea.
- Nu cred. Dacă eram nu mă înşelai. Nu mergeai cu alta de mână pe stradă.
- Nu ştiu ce a fost în capul meu, crede-mă...

Chiar dacă era greu de crezut, Florin începu să plângă. Ale văzu pentru prima dată lacrimile unui băiat. Se puse pe patul ei şi plângea fără să zică nimic. Alexandra se înfioră văzându-l. Poate chiar regretă.
- Hai nu juca teatru, te rog.
- Aşa crezi tu? Că eu joc teatru?
- Da... se vede pe tine! Şi în plus nu am văzut până acum băieţi să plângă.
- Da, aşa e. Eu sunt singurul prost care am plâns în faţa unei fete. Eu şi nimeni altul.
- Ştii ce ai fost tu? Doar un actor, ai trecut prin viaţa mea, ca şi cum ai trece printr-o piesă de teatru. Şi apoi ţi-ai luat la revedere şi ai plecat în aplauzele publicului sau în valurile de lacrimi ale mele.
- Iar tu ai fost, o fată pe care inima mea nu o va uita niciodată. Ai fost ca un soare cald care vara luminează şi când vine toamna şi iarna se ascunde şi nu mai vrea să strălucească. Nu mai străluceşti pentru mine. Altul va avea norocul meu.
- Nu eu am vrut asta, Florin. Aş fi dat orice să nu ajungem aici.
- Dar tu vrei să mergem pe căi separate.
- Şi cum pot să îţi mai dau o şansă, când ştiu că ai fost şi al altei fete??
- Nu am fost cu niciuna! Doar ne-am ţinut de mână, atâta tot. Şi asta pentru că aia insista.
- Şi tu ai vrut să fii cavaler şi să o asculţi. Nu vroiai să o dezamăgeşti.

- Cam aşa ceva. Crede-mă Alexandra. Te iubesc! Te rog, nu mă alunga!
- Prea târziu. Îmi pare rău. Dar chiar dacă mă doare nu te mai vreau înapoi.
Alexandra se puse în pat şi începu să plângă.
- Te rog să pleci, îmi face mult prea mult rău prezenţa ta aici...
- Te rog Alexandra, nu mă alunga! Te rog Alexandra...

Florin observă jurnalul din camera ei. Citi ultimele cuvinte scrise:

"Florin, de azi... a murit iubirea noastră. Tu ai distrus-o... Tu! Tu eşti singurul vinovat. Să nu îndrăzneşti să mai vii la mine... să nu îndrăzneşti să dai ochii cu mine... nu mai vreau să te văd în viaţa mea!!!!! Ucigătorule de vise... cum ai putut să îmi faci una ca asta?? Unde sunt toate promisiunile noastre? Unde e iubirea noastră? A dispărut..."

O lacrimă picură pe pernă Alexandrei...

- Îmi pare rău că te-am dezamăgit...

Florin ieşi plângând din camera Alexandrei şi fără niciun cuvânt merse acasă...

Alexandra însă, continuă să plângă, să nu înţeleagă trădarea lui...

...

Domnul George era în cameră cu cei doi neînţelegând ce aveau de împărţit. Însă îşi

propuse să îi pună o mulţime de întrebări Alexandrei. Însă aceasta era nespus de nervoasă şi începu să facă o criză.

- Lăsaţi-mă în pace!!!!!!!! Plecaţi amândoi!!!!!!!! Afaraaaaaaaaaaaa!!!!!!!!!

Tot ce era în geanta ei începu să arunce pe jos, se puse în pat şi aruncă plapumă, pernele. Merse la oglindă şi se privea, nu mai era ea. Uite ce monstru răsare acum din această fiinţă. O apucă un tremurat teribil. Iar se simţea rău. Iar avea vedenii.

- Linişteşte-te, fetiţo!

Ştefan încerca să o calmeze însă ea îl alungă şi se trase de lângă el.

- Lasă-mă în pace!! Tu eşti un monstru.. un monstru cu 5 capete şi vrei să îmi faci rău! Lasă că ştiu eu!

- Nu... sunt Ştefan, te rog, lasă-mă să te ajut.

- Lasă-mă în pace! Tu eşti rău, tu arăţi urât, parcă ai fi scos din iad... nu se poate ce văd... e o lumină mare... şi tu îmi întinzi mâna şi vrei să mă bagi acolo... dar nu merg cu tine... nu nu... eu trebuie să fiu deşteaptă şi să nu accept asta...

Domnul George rămase afiş. De când era el nu văzuse în viaţa lui, o asemenea fată. Într-adevăr dacă te uitai la Alexandra vedeai o fată greu de recunoscut. Parcă nu mai era ea. Chiar şi frumuseţea îi dispăru dintrodată.

Ştefan încerca să o ia în braţe şi să o pună pe pat însă aceasta nu îl lăsă.

- Ţi-am zis că nu vreau la tine! Nu vreau la tine!! Lasă-mă jos!! Nu vreau acolo! Nu acolo! E prea cald şi cazanul cu smoală prea fierbinte! Nu vreau acolo! Prefer la îngeraşi! Te rog, du-mă la îngeraşi... te rog...

- Te duc la îngeraşi dar vino cu mine...

- Şi el cine e? Şi de ce se uită aşa de urât la mine? Mi-e rău... vreau să plec din spitalul ăsta...

- Nu eşti în spital, fetiţo. Eşti la mine acasă, în Constanţa.

- Nu vreau să îmi daţi injecţii, toată viaţa mi-a fost frică şi acum veniţi cu acele astea mari. Vă rog nu!! Înţelegeţi că mi-e frică! Şi în plus, nu am nevoie de ele. Încă sunt foarte sănătoasă. Credeţi-mă pe cuvânt!

- Ştefan!

- Da, domnule George

- Fata asta sigur nu joacă teatru? Mi se pare prea de tot. Prima dată zice că vede monştrii apoi că e într-un spital. Prea e cusut cu aţă albă.

- Nu cred, domnule. Uitaţi-vă la ea. Chiar are privirea de om bolnav.

- Bolnav? Glumeşti? Sunt de sex feminin, copilaş. Sunt bolnavă. Dar bolnavă din iubire!!! Stai puţin...

Alexandra se opri în loc. Îşi dădu seama că iar e Florin în faţa ei.

- Florin?

- Da...

- E oare cu putinţă? Eşti aici? Dar cum se poate? Am ajuns în rai? E aici raiul?

- Nu. Eşti încă pe Pământ. Hai pune-te în pat să dormi puţin.

Alexandra se puse în pat şi încercă să adoarmă. Ştefan răsuflă uşurat. Domnul George se simţea foarte ciudat.

- Ce e cu fata asta?

- Nu ştiu domnule. Uitaţi ce crize face.

- Nu e bine. Am impresia că e bolnavă psihic. Dacă va face la fel şi acolo? O să mă fac de ruşine cu ea.

- Vă înţeleg. Atunci poate e mai bine...

- Iar tu eşti un netrebnic! Cum poţi să îmi aduci astfel de fete?? Pentru asta ţi-am plătit eu atâţia bani? Pentru asta???

- Dar... domnule...

- Niciun dar! De azi te-am scos din afacere, să fie clar!!!

- Cum vreţi...

- Dar pe fata tot nu ţi-o dau!! O duc acolo şi dacă tot e nebună la cap, o omorâm şi îi vindem organele.

Ştefan încremeni.

- Nu domnule! Cum să faceţi aşa ceva?

- Cu mine nu m-ai ai ce discuta! Poţi să pleci! Hai...

- Dacă vreţi să ştiţi, e chiar iubita mea! Şi nu am să vă permit să îi faceţi niciun rău...

- Păi mai, tu îţi vinzi iubită?

- Aveam nevoie de bani şi trebuia să vă aduc o fată...

- Parcă ziceai că e o fată pe care ai întâlnit-o în tren.

- Nu e adevărat. Era o minciună.

- Nu-mi pasă dacă e iubita ta sau nu. Gata! Îi faci bagajele şi o duc în străinătate! Nu mai vreau să aud nimic.

Domnul George ieşi din cameră extrem de nervos. Ştefan nu ştia cum să o scoată de acolo pe frumoasă fată de care se îndrăgosti. Însă era dispus să facă orice ca să o salveze. Văzu agendele pe care le-a uitat şeful său pe birou. Îşi luă un pix şi scrise şi el: Scurtă însemnare a dragostei la prima vedere, semnat Ştefan.

...

Florin nu ştia ce să mai facă. În sufletul lui totul era pustiu. Nu mai avea poftă nici de mâncare. Se simţi inutil pe acest pământ. Credea că o va uita uşor şi că se va întâlni cu alte fete dar ce ciudat,

parcă îi se imprimase pe inimă. Tot pe ea o visa, tot la ea se gândi şi nu avea cum să schimbe asta. Îşi dorea să nu fi existat ziua aceea în care Eusebiu îl văzu cu alta. Dacă ar putea să şteargă o dată din calendar, ar şterge data aceea.

Într-o zi, se întâlni şi cu acel băiat pe care îl considera prieten.

- Ceau Florin, ce faci?

- Nu la fel de bine ca tine.

- Păi de unde ştii că sunt bine?

- Oricum, mulţumesc că mi-ai distrus viaţa.

- Adică?

- Păi, m-am despărţit de Alexandra.

- Serios? Îmi pare rău.

- Asta e. Nu am ce să fac. Degeaba îi zic orice. Dar tu de ce i-ai spus că m-ai văzut?

- Aşa considerăm că e corect.

- Da, bine. Oricum ce ai făcut tu, se numeşte trădare.

- Şi ce ai făcut tu, nu se numeşte la fel?

- Eu pe Alexandra o iubesc! Să îţi fie clar asta.

- Nu mie trebuie să îmi zici...

Florin plecă nervos. Aşa chef avea să îi dea un pumn acelui băiat dar se abţinu. Şi oricum, tot nu mai putea schimba nimic. Alexandra tot nu îl mai vroia, chiar dacă îl bătea pe Eusebiu. Trebuia să

se gândească la ceva mai inventiv. Care să o ia prin surprindere din nou.

Însă zilele treceau şi fără niciun semn de viaţă. Iată că veni şi amarnica toamna cu frunzele ei îngălbenite iar cei doi tot separaţi erau. Vorbeau des pe internet dar Alexandra nu vroia să audă de nicio împăcare.

Într-o zi, Florin o chemă afară în parc.

- Vino, te rog, în parcul nostru.

Veni dar fără mare tragere de inimă. Parcă trecuseră secole de când nu s-au mai văzut. Aşa îi se păru ei.

- Am venit, ce îţi pofteşte inima?

- Vreau să stai jos şi să povestim.

- Ce să povestim Florin? Nu prea am ce.

- Păi oricum, amici măcar am rămas, nu?

- Da, sigur. Dar nu ştiu ce să îţi povestesc eu ţie.

- Cum eşti, cum te simţi.

- Văd că tu tot cu bicicleta asta ai venit.

- Da... mereu veneam cu bicicletă la tine. Mai ştii?

- Da, ştiu.

- Ce vremuri, Alexandra. Sincer, mai vreau să le trăiesc.

- Iar începem? Dacă mai zici asta, mă iau şi plec.

- De ce eşti tu atât de rea cu mine?

- Uite, zilele astea am scris altă poezie. Se numeşte “Vis de toamnă”

“Visul toamnei coboară încet încet

Mă stropeşte cu line sursuri de clinchet

Parcă aud ploaia cum bate nervoasă

Iar eu stau singură şi tristă în casă

Vreau să o iau de la început

Dar fără frunze veştejite demult

Fără acest galben atât de ţipător

Dar cu un dulce glas de amor

Să îmi şoptească copacul cel bătrân

Cât de greu e să fii nemuritor

Dar chiar şi noi, o viaţă ne e dat să o vedem

Fără să ştim, încotro ne îndreptăm când apunem”

- Ce tristă e poezia asta.

- Aşa crezi tu?

- Păi tu nu crezi la fel?

- Nu prea, ai de meditat la ea, copacul bătrân, ploaia, frunzele.

- Oricum, felicitări!

Alexandra se ridică de pe bancă. Însă Florin o strânse în braţe şi începu să o sărute. Normal, Ale se lăsă dusă de valul iubirii care încă o mai stăpânea. Ce vis frumos! Ce vis de toamnă aurit!

...

Dormea tânăra fată atât de frumos, încât Ştefan stătea lângă ea şi o mângâia tandru. Se vedea că dragostea începuse să îi încolţească sufletul. El până atunci nu mai iubise şi acum când se vedea în postura asta, parcă nu îi venea să creadă. Tocmai el? Se uită atât de frumos şi dulce la Alexandra, vroia cu orice preţ să o scape de acolo.

Deja de două ore fata dormea încontinuu. Se plictisi şi de scris dar şi de stat degeaba. Vroia să vorbească cu ea şi îşi dorea să fie ea, adevărata Alexandra şi nu fata răpusă de o boală psihică.

- Alexandra, scumpa mea. Vreau să te scap de aici şi să mergem împreună, undeva departe. Nu contează unde. Cu banii primiţi de la tipul ăsta o să ne ajungă. Mi-a dat bani suficienţi. Şi vreau să mă ierţi şi pentru trădare dar şi pentru bătaia şi violul de aseară. Nu ştiu ce m-a apucat. Dar nu ştiu de ce îţi spun toate astea, ce prost sunt! Oricum nu o să mă ierţi. Doar mi-ai zis în faţa şi în plus nici nu merit iertarea ta. Nu aşa se comportă un băiat îndrăgostit.

Fata începu să se mişte. Aproape se trezise. Însă visă ceva urât şi vorbi în somn.

- Te rog, nu mă mai lovi! Nu mai vreau! Mă doare! Tu nu simţi?

Ştefan aproape plângea lângă ea şi continua să o mângâie pe faţa ei dulce.

- N-am să te mai lovesc. Nu te teme.

Se trezi şi se uită la Ştefan. Însă nu îşi mai aminti ce făcuse înainte să adoarmă.

- Dorm de mult timp?

- De ceva vreme.

- Nu îmi mai amintesc cum de am adormit iar. Sincer.

- Nici nu trebuie. Oricum nu contează.

- Cum să nu conteze?

- Alexandra, trebuie să scăpăm de aici.

- Acum mi-am adus aminte, că tu m-ai vândut la omul ăsta şi că vrea să merg la produs.

- Of, dacă ştiam că încep să simt...

- Nu mai ai nicio scuză! Gata! Oricum nu îţi dădeam nicio şansă.

- Aveai în plan să îmi mai acorzi una?

- Aveam... bine zis. Dar acum nu! Cum ai putut să îmi faci una ca asta?

- Crede-mă, nu ştiam că se va ajunge aici. Dar lasă că o să scăpăm noi, curând.

- Scap eu, tu nu. Vreau să plec acasă. Mi-a ajuns această călătorie. Numai oameni ciudaţi am întâlnit.

- Eu sunt un om ciudat?

- Tu eşti... un trădător!

- Nu-mi mai spune asta, te rog!

Se ridică din pat şi merse la oglindă. Se uită foarte atentă şi văzu că aceea fată nu mai semăna cu ea din niciun punct de vedere. Parcă era altcineva.

- Nici măcar nu mai seamăn cu mine. Oare cine e amărâtă asta? Nici vlagă în ea nu mai are.

- E o fată nespus de frumoasă.

- Nu cu tine vorbeam. Ce cu oglindă. Cu tine nu am prea multe ce discuta.

- Nu te înţeleg

- Dar eu pe tine? Ce ţi-am făcut să mă vinzi? Prima dată mă baţi apoi mă vinzi. Aşa om eşti tu?

- Merit toate jignirile din lume, dar ascultă la mine, nu ştiam că mă voi îndrăgosti de tine.

- Şi ai făcut-o?

- Da! M-am îndrăgostit de tine şi vorbesc serios. E pentru prima dată când simt asta.

- Şi ce simţi?

- Simt iubire, fericire, fluturaşi în stomac de câte ori te văd şi te ating.

- Dar măcar ştii ce simt eu?

- Nu, dar îmi imaginez că nu te simţi bine.

- Dacă erai Florin, te-aş fi lovit. Dar cum nu eşti, nu am niciun drept.

- Mă crezi când îţi spun ce simt?

- Vreau să cred că nu e adevărat.

- De ce? Ţi-e frică de iubire?

- Nu. Dar eu am promis ceva unui băiat. Şi nu poţi iubi în viaţă, decât o singură dată.

- Aşa cum tu i-ai promis unui băiat, aşa îţi promit şi eu ţie.

- Nu vreau să faci asta. Ai suferi.

- Când scăpăm de aici, te iau cu mine. Plecăm în lume.

- Eu vreau acasă, la Oradea.

- Atunci merg cu tine la Oradea.

Alexandra se uită la jurnalul ei. Apoi luă şi Jurnalul lui Florin şi văzu după câteva pagini, scurtă însemnare a dragostei la prima vedere.

- Tu ai scris asta?

- Ţi-am spus, citeşte şi ai să vezi că nu mint!

Alexandra citi. Şi se lăsă pe scaun uimită. Oare chiar era adevărat?

12.ULTIMA NEBUNIE

Era nebunie mare în vila domnului George. O grămadă de fete aşteptau cu înfrigurare să plece în străinătate şi acolo cum o să le fie norocul. Totuşi unele din ele sperau că vor scăpa şi se vor întoarce acasă. Câteva plângeau de mama focului pentru că ele nu se aşteptau să meargă să lucreze ca prostituate.

Alexandra se uită la ele şi încercă să le liniştească.

- Vă rog eu mult, nu mai plângeţi.

- Cum să nu plâng? Am venit în vacanţă şi m-au prostit nişte băieţi să merg la un curs de fotomodele. Şi m-au adus aici şi acum aflu că plec în Spania la produs. Doamne. Ce animale!!

- Stai liniştită, te rog. O să scapi tu repede de acolo. Sau hai să ne ascundem mai bine undeva, poate nu o să ne găsească.

- Crezi tu? Ăsta ne caută şi în gaură de şarpe. Dar tu nu eşti deloc afectată. Îţi place meseria?

- Nu, cum poţi să crezi aşa ceva? Dar, eu oricum nu am pe nimeni. Aşa că, va fi cum va vrea Dumnezeu.

Sosi şi domnul George, foarte fericit că trimite un alt grup de fete în Spania.

- Ce faceţi fetelor? Sper că sunteţi bine. Vroiam să vă spun câteva cuvinte înainte de plecare.

- Animal ce eşti! Lasă-ne în pace! Nu vrem să plecăm!!!

Dintrodată, toate fetele din vilă au început să facă un mare scandal şi să strige cât le ţinea gura...

- NU VREM SĂ PLECĂM!!!!

- Mai încet! Curvelor ce sunteţi!

- De ce ne-aţi prostit că ne băgaţi la modelling? De ce?

- Ascultă fetiţo! Aici eu dau ordine. Unde e nebuna care a venit ultima?

- Cu mine vorbiţi? Eu nu sunt nebună!!

- Oooo ba da... haide treci în autocar.

- Nu! Nici dacă mă legaţi în chinuri! Nu merg nicăieri!

- Hai hai nu fă pe mironosiţa cu mine, că nu-ţi merge. Treci în maşină!

- Am spus că nu merg!!

Alexandra începu să alerge prin toată casa. Domnul George după ea, doar că fata era mai sprintenă. Când ajunse la etaj, Ştefan o luă în braţe.

- Scumpa mea, urcă-te în autocar, o să te scap eu de acolo.

- Dacă mă urc, o să rămân acolo şi nu o să mă mai poţi salva.

- Ba da, o să pot. Ai încredere în mine. Urcă-te în autocar, că am eu un plan. Te

rog.

- Nu pot, nu vreau. Mi-e frică!

- Toată tremuri...

- Mi-e frică de acest domn şi nu vreau să plec, nu vreau!!

Domnul George o ajunse pe Alexandra. Când îi văzu îmbrăţişaţi se enervă mai tare.

- Hai las-o în pace! Parcă ţi-am zis să pleci, nu?

- Vroiam să o conduc.

- Bine, convinge-o să se urce şi îţi mai dau câteva milioane.

- Ai încredere în mine, urcă în maşină!

- Bine, dar dacă plec, să nu uiţi că o fată şi-a distrus viaţa din cauza ta.

- Nu spune asta, te rog.

Alexandra se lăsă convinsă şi merse către autocar. Ştefan îşi primi alte 10 milioane de la şef.

- Ia banii ăştia şi cară-te! Să nu te mai văd pe aici!!

Merse repede către autocar şi o privi pe Alexandra. Era atât de frumoasă dar atât de tristă. Nu vroia nicicum să plece în lumea aia rea. Dar el avea un plan foarte bine ascuns. Cu o seară înainte, anunţase deja poliţia că un grup de fete

urmează să plece în Spania. Acum doar aştepta să apară din clipă în clipă.

Fetele se urcau, una câte una, în autocarul groazei. Cele mai multe erau extrem de triste şi aproape că plângeau. La altele li se făcea rău şi urcau în autocar aproape leşinate. Însă lui domnul George nu îi păsa. După ce văzu că şi ultima fată s-a îmbarcat, a dat pornirea autocarului.

Însă, surpriză! Poliţia apăru ca ivită de nicăieri. Domnul George se făcu alb ca varul şi îndemna şoferul să pornească indiferent de situaţie.

- Nu porniţi nimic! Unde pleacă autocarul ăsta?

- Păi... păi... în excursie. Sunt fotomodele.

- Să văd actele maşinii, vă rog.

- Dacă nu vă supăraţi, deja trebuia să pornească şi nu putem sta la discuţii, zise domnul George.

- Nu mă interesează! Să văd actele, dacă nu vreţi să primiţi amendă şi o noapte de arest.

Domnul George nu mai avea ce să facă. Trebuia să oprească autocarul şi să arate actele maşinii.

- Şi domnişoarele să coboare pentru o clipă.

- Asta, nu se prea poate, domnule poliţist!

- Comentezi? Vreau să iasă domnişoarele din autocar! Acum!

Fetele ieşiseră rând pe rând fericite că poate nu mai merg nicăieri. Alexandra cu faţa plânsă şi udă de lacrimi, ieşi ultima. Ştefan, care era pitit în gardul viu, o trase lângă el.

- Hai să o ştergem de aici!

- Păi cum se poate?

- Fă-te mică şi după gardul ăsta, cât timp ei se ceartă şi verifică, noi fugim! Oricum nu o să ne vadă de autocar.

Alexandra îl ascultă pe Ştefan şi amândoi, luându-se de mână, au fugit de acolo.

...

Zilele treceau foarte greu pentru Florin şi Alexandra. Nu se mai vedeau aproape deloc şi fiecare era pe drumuri diferite. Însă iubirea lor era foarte mare. Chiar dacă nu se vedeau, în sufletul lor, iubirea nu dispăruse.

Ea, îşi văzu de treburile ei, cândva uitate. Acum avea timp de prieteni, mergea la facultate dar mereu cu durerea în suflet. Şi atunci de ce nu i-a mai dat o şansă? Băieţii erau tot după ea şi chiar şi-a ales un alt băiat, doar doar o să îl uite. Însă slabe şanse să se întâmple asta.

- Ce e cu tine? De ce nu vrei să mergem să ne plimbăm? O întrebă băiatul

- Unde să mergem? Nu am chef de nimic. Uite şi acum, am mers la facultate, dar mă crezi că nu mai ştiu despre ce am învăţat?

- Dar unde ţi-e mintea?

- Păi... mintea mea e departe.

- Alexandra, eu chiar ţin la tine. Crede-mă!

- Mai bine nu ai face-o.

- De ce?

- Pentru că iubirea mea nu are decât un nume.

- Dar acel băiat, te-a trădat! Eu nu aş face aşa ceva.

- Nu mă amăgi! Toţi sunteţi o apă şi un pământ. La fel sunteţi toţi!! Fără nicio excepţie.

Erau zile când mama ei încerca să o facă să se împace cu simpaticul Florin însă ea chiar dacă suferea din cauza despărţirii nu acceptă niciun sfat.

- Alexandra, mamă, de ce nu îi dai o şansă lui Florin?

- Mamă şi tu începi? Uiţi că m-a trădat?

- Nu uit, scumpa mamii, dar când văd cât suferi. Şi în plus el e băiat bun.

- Nu e. M-am înşelat foarte tare în privinţa lui. E un om care nu ştie să iubească.

- Nu spune asta.

- Hai să schimbăm subiectul mai bine, chiar m-am săturat să aud aceleaşi vorbe.

Nu îl mai vreau şi gata! Chiar dacă îl mai iubesc.

Nimeni nu o înţelegea pe Alexandra. De ce se încăpăţânase atât de tare? Adevărul nu îl ştia decât ea şi jurnalul ei. Totuşi, câteodată, avea momente de melancolie şi se gândea să îl sune şi

să îi mai dea o şansă. Însă, când auzi deja vocea lui pe cealaltă linie, nu mai putea spune nimic.

- Fir-ar să fie! Nu mai suport! Să mă lase naibii în pace, să îmi trăiesc viaţa liniştită, fără el!

Într-o zi, s-au întâlnit pe stradă, întâmplător. Florin era cu bicicleta iar Alexandra venea de la facultate.

- Bună, frumoasa mea.

- Nu mai sunt a ta! Ce nu e clar?

- De ce eşti atât de rea cu mine?

- Şi tu de ce nu mă laşi să îmi trăiesc viaţa liniştită? Nu mai insistă!

- Am văzut că ai gagiu nou.

- Da. E vreo problemă?

- Nu, niciuna şi eu am, de altfel. Dar e doar aşa...

- Nu mă interesează cum e.

- Vreau să te sărut, Alexandra! Dă-ţi seama că noi trebuie să mai fim împreună!!!!

- Nu e adevărat! Unde scrie asta?

- În sufletele noastre şi în destin.

- Chiar crezi în destin? Eu nu mai cred deloc. Nu există aşa ceva. Fiecare face ce vrea în viaţă, nu ce e scris în nu ştiu ce stea.

- Ce idee absurdă ai!

- Şi atunci tu de ce m-ai înşelat? Pentru că e scris în destin? Erai liber să nu o faci, dar totuşi ai făcut-o. Aşa că...

- Dar uite, ne-am întâlnit, aşa întâmplător. Şi asta ce înseamnă?

- Înseamnă că trebuie să uităm unul de altul. Asta ca să nu mai fie nevoie să ne întâlnim.

- Ce rea eşti! De fapt, mereu ai fost aşa... şi atunci la mare şi la...

- Ajunge! Păstrează amintirile pentru tine, te rog! Nu am nevoie de ele.

- Spune-mi totuşi, noaptea nu îţi mai aduci aminte de mine, măcar puţin?

- Nu! Şi încetează!!! Nu te mai vreau şi gata!!! Ce e aşa de greu de înţeles?

- Inima mea va ştii când tu vei suferi şi pentru cuvintele astea ai să regreţi, iubirea mea. Nu am să te uit niciodată şi nu voi avea atâta dragoste pentru niciuna. Oricum, o să duc această iubire cu mine în mormânt!!!

Florin plecă grăbit şi nici măcar nu o mai salută pe Alexandra, care rămase foarte şocată. Ce vroia să spună cu asta?

...

Erau în gară ca doi îndrăgostiţi. Doar că Alexandra nu se simţea deloc bine. Iar Ştefan nu ştia cum să facă să îi schimbe starea.

- Ce e cu tine, scumpa mea?

- Nu ştiu, nu mă simt bine... nu mai vreau nimic... vreau acasă...

- O să mergem acasă la tine, stai liniştită.

- Vii şi tu?

- Sigur că da, nu te las singură.

Era chiar topit după frumoasa Alexandra. Vroia să îi ofere tot ce îi poftea inima şi asta pentru că într-adevăr o iubea dar şi pentru că se simţea foarte aiurea pentru ce îi făcuse.

- Te rog să te linişteşti.

- Vreau să plec, înţelegi că vreau să plec? ÎNŢELEGI????

- O să plecăm imediat. Uite cu trenul ăsta.

- Nu imediat ci acuma!!!

Urcară în trenul spre Oradea. Ştefan era foarte neliniştit şi agitat din cauza situaţiei cu necunoscuta lui.

- Întreabă-mă, ce e viaţa.

- Ce e viaţa, Alexandra?

- Un fir de păr... căci trece aşa de repede precum se rupe un fir de păr...

- Dar noi nu trebuie să ne gândim la asta. Încă suntem tineri.

- Eu nu. Eu mă simt de 80 de ani. Şi în plus, tot n-am găsit ce am căutat. Vreau să stau la geam. Oricum, va fi ultima mea călătorie cu trenul.

- Nu, ne vom mai plimba, îţi promit. Când vrei tu, luăm trenul şi venim la mare.

- Nu va mai fi o nouă şansă pentru noi!

- Alexandra, pentru tine eu o să încep o viaţă nouă! Mă mut la Oradea. Eu nu sunt de acolo, eu sunt din Braşov. Dar nu mă mai întorc acasă, de dragul tău.

- Nu trebuie să faci asta, nu sunt decât o umbră pe acest pământ.

- Eşti o fată nemaipomenită. Un înger!

- Străinule, lasă-mă în faţa casei şi du-te înapoi.

Ştefan se simţi jignit. Cum putea să îi spună că e un străin? O iubea! Şi o iubea la nebunie. Dacă era în stare să se mute în oraş străin doar de dragul ei.

Controlorul veni să ceară biletele călătorilor. Cei doi erau singuri în tot compartimentul.

- Biletele la control, vă rog.

- Poftiţi.

- Domnişoară are buletin?

- Dar de ce aveţi nevoie de buletin?

- Un simplu control de rutină.

- Nu am...

- În cazul ăsta veţi primi o amendă!!!

Alexandra începu să plângă. Ce amendă? Nici măcar nu avea bani la ea. Iar la Ştefan nu cuteză să îi ceară.

- Dar nu am niciun ban la mine... vă rog...

Dintrodată, capul Alexandrei începu să ameţească. Vedea doar culori şi totul părea că se învârte cu ea. Începea să nu mai ştie nici măcar ce vorbeşte.

- Nu am nevoie de medicamentele astea! Nu vreau să le iau!!!

- Despre ce vorbiţi acolo?? Întrebă controlorul mirat de reacţia fetei.

- Am spus că nu iau nicio boabă!!! Vreau să mor, vreau să mor!!!

- Încetaţi sau vă dăm jos din tren!

Ştefan încerca să o liniştească dar Alexandra făcu o criză mai mare decât cea din vilă. Se lovea cu mâinile peste cap, se trăgea de păr, zbieră cât o ţineau plămânii, bătea cu picioarele în podea.

- Vreau să mor!!! Existenţa mea pe acest pământ s-a încheiat!!!

A ieşit nervoasă din comportament şi s-a dus la geamul din holul trenului. L-a deschis şi s-a urcat pe el. Controlorul şi Ştefan au mers repede la ea.

- Iubita, te rog revino-ţi!!!

- Are probleme psihice, prietena ta?

- Cred că da... vă rog să ne iertaţi!

Ştefan şi controlorul încercau să o ţină să nu îşi dea drumul pe geam dar aceasta avea o forţă parcă mai mare.

- Lăsaţi-mă să mor!!! Vreau să mă arunc! Nu mă mai stresaţi cu spitalul ăsta! Tot ce văd în faţa mea e un sicriu şi o cruce!!!!

- Vino jos, încet... domnişoară.

- Nu vreau!!! Mă aşteaptă doamna cu coasa, lăsaţi-mă în pace!!!

Ştefan o luă pe sus şi o duse în compartiment. Însă Alexandra leşina. Acest lucru îl făcu să se întrebe ce boală poate avea. Dacă are un şoc prea mare sau se sperie de ceva, face o criză şi după aceea criză, leşina. Apoi totul revine la normal. Ce poate avea? Era clar că ceva boală psihică. Dar nu îşi dădea seama ce anume. Vroia să o ajute. Cu orice preţ.

- Domnule, când ajungeţi la destinaţie, o duceţi de urgenţă la control. Vin eu personal cu voi.

- Sigur că da...

Ştefan înghiţi în sec. Îi era frică, poate dacă face asta, nu mai are nicio şansă la inima Alexandrei.

...

Într-o zi, după luni bune de când nu mai erau împreună, Florin mai încerca odată să îi spună ce simte, Alexandrei.

FLORIN: O dedicaţie fără obligaţii (şi îi dă piesa "Doar o dată" de la Voltaj) Şi fără alte comentarii.

ALEXANDRA:...

FLORIN: Ai ascultat melodia?

ALEXANDRA: Acuma. Ce vrei să zici prin melodia asta?

FLORIN: Păi zice melodia, cred. Ascultă de mai multe ori dacă îţi place şi o să auzi tu ce zice în ea.

ALEXANDRA: Trebuie să înţeleg ceva din ea, adică un mesaj anume?

FLORIN: Dacă vrei.

ALEXANDRA: Dacă vrei, cică. Păi zi tu, ce trebuia să înţeleg.

FLORIN: Are rost să zic?

ALEXANDRA: Da.

FLORIN: Că oricum nu mă crezi, aşa că...

ALEXANDRA: Şi ce te costă dacă zici?

FLORIN: Păi nimic, să zic aşa. Poate dacă aş fi în locul tău nici eu nu aş crede, da eu zic ce am pe suflet, să spun aşa. Pe tine te-am iubit cel mai mult dintre toate prietenele pe care le-am avut.

ALEXANDRA: Asta trebuia să înţeleg din melodie?

FLORIN: Cam da, că zice la un moment ceva de genu că doar odată în viaţa iubeşti.

ALEXANDRA:... nu o fost iubire, Florin.

FLORIN: Dar ce a fost atunci?

ALEXANDRA:... ai ţinut la mine... Am ţinut la tine... da nu iubire.

FLORIN: Aha, poate din partea ta a fost aia, da în fine. Dacă am greşit tu crezi că eu nu te-am iubit. Să citeşti versurile să vezi mai bine ce zic. Deci ceva comentarii??

ALEXANDRA: Arată-mi-le prima dată...

FLORIN: Citeşte prima parte, că a doua ŢINE DE VIITOR sau de Imposibil.

ALEXANDRA: Scrie-le aici.

FLORIN:

Spune-i ploii să nu cadă

Vântului să nu mai bată

Poate o clipă să dispară

Să rămânem noi, doar noi 2 amândoi

Soarelui să nu răsară

Stelelor să nu apară

Toate o clipă să se oprească

Chiar şi acel minut în care te-am pierdut

Doar o dată în viaţa poţi

Să ajungi într-o clipă s-o iubeşti

Şi o viaţă să n-o uiţi

Doar o dată în viaţa poţi

Să ajungi unde munţii se opresc

Şi să mai poţi să urci

FLORIN: Şi ceva viitor sau imposibil, tu ştii ce e.

Spune-i inimii să bată
Focului din nou să ardă
Să te mai găsesc o dată
Toate s-au oprit când ne-am rătăcit
Florile-s parfumul verii
Cerul e oglinda mării
Luna e mireasa nopţii
Şi la fel ca ea tu eşti viaţa mea

Plânge cerul peste sufletul meu
Condamnat pe viaţa să rămână numaï al tău
Al tău mereu pt că...

FLORIN: Ai citit tot?

ALEXANDRA: Aha.

FLORIN: Şi tot la varianta ta ai rămas?

ALEXANDRA: Nu am ce zice, doar că... nu a fost iubire

FLORIN: Păi ţi-am zis că nu are rost să...

ALEXANDRA: Acuma pe bune, dacă chiar ţineai la mine, cum ai zis, nu făceai ce ai făcut. Şi ştii şi tu asta.

FLORIN: Nu ştiu ce a fost aia şi de ce am făcut aia.

ALEXANDRA: Dacă tu nu ştii... de unde să ştiu eu?

FLORIN: O să regret pentru totdeauna aia. Nu comentez dacă tu crezi sau nu.

ALEXANDRA: Tu singur ţi-ai făcut-o.

FLORIN: Da.

ALEXANDRA: Nu sunt eu de vină.

FLORIN: Ştiu.

În altă zi, Florin i-a spus ceva ce a lăsat-o mască.

FLORIN: Vai mi-am amintit de ceva tare...

ALEXANDRA: Ce?

FLORIN: Nu-ţi zic.

ALEXANDRA: Spune-mi, te rog.

FLORIN: N-are rost că mie nu îmi vine să cred ce am în cap, da să mă mai crezi tu.

ALEXANDRA: Zi odată mai, că sar pe tine.

FLORIN: Da sari. Sigur şi eu sunt făt frumos atunci dacă tu sari pe mine.

ALEXANDRA: Zi-mi acuma...

FLORIN: Păi mai demult am visat odată că am prins nu ştiu unde ceva peştişor de aur... şi că a zis că îmi împlineşte o dorinţă... şi i-am zis să mă împace cu tine...

Alexandra însă nu prea băga în seamă cele spuse de Florin. Nu vroia să îl rănească. Însă într-o zi îi spuse ceva care a lăsat-o fără cuvinte. Începu să îi povestească despre fosta lui prietenă, care s-a despărţit de el şi care mai vrea o şansă.

- Ce zici, să îi mai dau o şansă?

- Tu ştii, ce o fost între voi... şi ce simţi pentru ea.

- Ştiam că aşa zici...

- Păi ce vroiai să zic?

- Dar eu vreau să îmi spui tu.

- Dacă ţii la ea, mai dă-i o şansă.

- Păi am ţinut la ea şi încă mai ţin puţin... dar de ce să îi mai dau încă o şansă, tu dacă m-ai iubit de ce nu mi-ai mai dat încă o şansă?

- Pentru că a fost altceva... şi nu te-am iubit...

- Aşa zi... mno... şi eu care credeam că m-ai iubit...

- Şi eu am crezut că te-am iubit, dar nu a fost iubire...

- Deşi eu oricum nu te uit în veci pururi!!!

...

Alexandra îşi reveni din şocul cauzat de controlor, însă nu îşi putea aduce aminte unde e.

- Ce s-a întâmplat?

- Păi, te-ai pus să dormi, că erai obosită

- Unde sunt?

- Eşti în tren, în drum spre casă.

- Mă duci acasă? La mami şi tati?

- Da, te duc scumpa mea.

- În sfârşit. Şi ce ai să faci în Oradea?

- Voi avea grijă de tine, aşa cum ar fi avut şi Florin.

Prost moment să îl pomenească. Alexandra se întristă dintrodată.

- Aha... tu nu eşti Florin, dar oricum tot nu îl poţi înlocui.

- Nu vreau să îl înlocuiesc. Sunt conştient că nu aş putea să o fac. El va fi mereu în inima ta.

- Atunci nu îţi pierde timpul cu mine, te rog eu. Sunt foarte dificilă. Şi mai am şi probleme mintale. Mai bine pleacă, dar pleacă departe de mine.

- Nu pot! Acum m-am legat de tine, atât de tare...

- Vreau să scriu în jurnal. Nu mă simt bine şi văd că tu eşti un băiat cum n-am crezut că o să mai întâlnesc.

- Mai bine pune-te iar în braţele mele şi adormi. E cel mai indicat lucru.

- Fata care te va avea, va fi foarte norocoasă.

- Tu eşti aceea!

- Eu, curând voi pleca. Şi tu ai să mă uiţi, încet da sigur.

Alexandra se puse să scrie în jurnal. Se gândi să facă o poezie. Care să fie pentru frumosul Ştefan.

“Mă plâng că n-am să mai găsesc

Băiat pe care să iubesc

Mă plâng că altul nu va mai fi

Dar ochii tăi nu sunt pustii

Sper să nu mă uiţi, străine

Chiar au fost şi clipe bune

Când eu voi fi departe sus

Tu ai să ştii, ca mine altele nu îs.”

Îl sărută lung şi finuţ pe frunte. Îi era drag. Deşi ştia că o dragoste adevărată între ei nu era posibilă.

13. SPITALUL NEBUNIEI

Trenul ajunse destul de rapid la destinaţie. Alexandra era deja istovită. Vedea doar umbre reci şi dese. Ameţea foarte rău şi nu mai era conştientă de ea. Ştefan tremură lângă ea. Nu ştia ce să îi mai facă, să îşi revină.

- Am transpirat din cauza lor, o să mă omoare, nu-i aşa?

- Nu, iubita mea! Nu te vor omora. Nu am să le permit eu asta.

- Te rog, lasă-mă! De ce te uiţi atât de urât la mine?

- Nu mă uit urât, scumpa mea.

- Ştiu eu, că odată ce vom cobora din tren, mă vei duce în pădure şi mă vei omora. Mă vei omora, nu-i aşa?

- Nu! Şi ştii de ce?? Fiindcă te iubesc.

- Mă vei omora...

Alexandra începu să spună aceste cuvinte obsesiv. Ştefan nu mai ştia ce să îi răspundă, se gândi foarte mult la ce va face mai departe. Trebuie să o ducă acasă şi nu la spital. Dar cum să ştie unde stă ea? Spera că, controlorul să fi uitat de starea fetei.

- O să mă omori şi o să mă arunci la câini. Ştiu asta. Pentru că văd! Umbrele astea care mă

înconjoară şi o babă urâtă cu coasă care mă aşteaptă. Nu vreau să plec... nu vreau...

- Nu plânge, te rog. Nu o să mori. Iar pe baba aia o să o bat eu, vei vedea.

- Nu mai suport viaţa asta. De ce mereu trebuie să ia persoanele cele mai iubite? Şi mama şi tata au plecat deja... îi văd că mă aşteaptă.

- Au murit părinţii tăi?

- Bănuiesc. Mai ales că nu mai ştiu de mine, de atâta timp. Crezi că le e bine?

- Unde vrei să te duc de aici?

- La cimitir, să îmi sapi o groapă şi să mă bagi acolo de vie!

- Aşa ceva nu se poate!

- Te rog, Florin! Du-mă la Rulikoski. Deşi, chiar şi tu eşti un vis. Tot ce văd e doar un vis amarnic.

Trenul ajunse curând la Oradea. Controlorul venise deja după Alexandra.

- Domnişoară, mergeţi cu mine.

- Ţi-am zis? Deja îmi dau sentinţa.

Fata îl vedea pe controlor mult mai urât decât era el în realitate. Cu pete negre şi o faţă mare şi strâmbă. Nici măcar peisajele de afară nu le mai vedea clar. Totul era înnorat şi negru în mintea ei.

- Nu, nu... nu vreau să merg cu el. O să îmi facă rău! O să mă omoare! Nu mă duce cu el!!! NUUUU!!!!

- Trebuie să veniţi cu mine, domnişoară. Vă duc într-un loc bun unde vă veţi vindeca.

- Da, unde e lumina şi verdeaţa.

- Înţelegeţi, vă rog!

Ştefan avea ochii în lacrimi când vedea starea dragei lui. Nu avea altă cale decât să o ducă la spital. Vroia din suflet să fie totul bine dar nu se putea. Alexandra era într-adevăr bolnavă. Trebuia neapărat să se vindece.

- De ce se uită omul acela aşa urât la mine?

- Aşa e privirea lui.

- Îmi va face rău, nu-i aşa?

- Nu...

- Nu mai suport, simt o durere apăsătoare de cap! Înnebunesc! Nu mai pot...

Alexandra se puse pe jos, nu mai suportă durerea. Tot ce era frumos într-o clipă s-a dus. Vedea doar nuanţe de gri şi negru în faţa ochilor. Nu mai putea să suporte chinul pe care îl trăia. Vedea mereu că se apropie de ea ochi negri şi răi. După un timp nu mai văzu nimic. Era total absentă. Nu mai ştia nici măcar pe ce lume se află. Ştefan încerca să vorbească cu ea, dar nu îi răspundea decât aiurea.

- Cum te simţi?

- Nu ştiu... vreau să mor! Locul meu e la cimitir!! Du-mă acolo!!!

- Nu se poate aşa ceva.

- Nu vorbi cu mine, eu sunt cu conştiinţa şi cu subconştientul la taclale. Şi nu te mai suportăm, să ştii! Pleacă!

Controlorul chemă o ambulanţă. În halul în care era, nu putea să meargă pe jos. Avea nevoie de o maşină. Alexandra era tot pierdută în spaţiu. Îi era frig şi frică de tot ce o înconjura. Ştefan era lângă ea şi începea să plângă.

- De ce m-am îndrăgostit de tine? Ca acum să te pierd??

- Ce o să pierzi, băieţaş? E căţelul tău? Îi va trece...

- Da... şi tu eşti dragostea mea şi asta nu va trece.

- Dragoste? Ce e aia? Se poate cumpăra?

- Nu, nu se poate cumpăra şi de asta sunt aşa de supărat. Mai bine se putea. Până acum mi-am bătut joc de fete şi le făceam să plângă iar acum, când m-am îndrăgostit cu adevărat... Doamne...

- O să treacă. Moartea vine la fiecare din noi şi ne bate la uşa doar că nu ne întreabă dacă vrem să mergem sau nu, ne ia pur şi simplu.

Ambulanţa veni în grabă şi o luă pe Alexandra. Ştefan şi controlorul urcară cu ea. Însă fata nu vroia să meargă...

- Nu!!! Nu plec de aici!!! Nu!!!!!!! Lăsaţi-mă în pace!!!! Nu vreau!!!! Nu vreau!!!!

...

Florin încercă să mai vorbească odată cu Alexandra însă fata nu era la calculator. Oare de ce îi face asta şi acum? De ce nu îl ascultă? El care e atât de amărât şi fără niciun chef de viaţă. De ce îl evită iar? Era extrem de nervos pentru că toate îi mergeau rău în ziua aceea.

- Am doar ghinioane peste ghinioane, nu pot să cred!!!!

Vorbi puţin cu o amică pe care o văzuse doar de 3 ori până atunci şi îi spuse că are o depresie nervoasă din cauza telefonului.

- Azi la ora 10 mi-a furat telefonul, un ţigan. Nu mai pot de nervi şi de supărare. Un pistol cu un glonţ în el m-ar linişti şi m-ar scăpa de griji.

Fata încercă să îi explice că nu are rost să moară pentru atâta dar el nu mai avea nervi să o asculte. Îi spuse să nu se supere pe el dar trebuie să plece şi că vor vorbi mai încolo. Ieşise de pe internet şi se gândi ce putea să facă să scape de toate greutăţile.

Alexandra nu îl mai vroia, factura de la Vodafon îi venise foarte mare, iar acum ţiganul acela îi furase telefonul. Se simţea foarte deprimant. Doar probleme. Şi se gândi el că cel mai bine ar fi să nu mai existe. Scrise câteva rânduri în jurnalul lui şi apoi începu să facă pregătirea cea dureroasă.

Scoase cablul de la mouse şi îl legă de clanţa de la uşa care era rotundă. Se puse jos pe parchet şi îl înfăşură în jurul gâtului. Nu ştia dacă

procedează bine, tot ce vroia era să scape de probleme. Moartea era singura lui soluţie.

Cablul de la mouse era legat în jurul gâtului lui iar el începu să strângă, tot mai tare şi mai tare până când simţi că rămâne fără aer. Avea şosete în picioare şi alunecă pe parchet. Rămânând fără aer, începu să se sufoce şi să încerce să mai găsească o cale. Parcă regreta, vroia să se întoarcă înapoi şi să nu mai facă această greşeală.

Dar... prea târziu...

Cu ultimele puteri îşi dădu duhul.

Mama lui era jos în grădina blocului, udă nişte flori. Când se întoarse în casă, o privelişte groaznică o aştepta. Fiul ei mort în camera lui, cu cablul de la mouse în jurul gâtului.

Simţi o durere groaznică. Copilaşul ei drag era acolo, fără suflare. Leşină.

Florin nu mai era deloc acum. Decât sufletul lui plutea în aer, cuprins de remuşcări. *"Doamne, ce am făcut?"*

Era deja prea târziu pentru aceste regrete. Deja nu se mai putea face nimic.

Când îşi reveni din leşin, mama lui, îl luă în braţe şi încercă să îl facă să îşi revină.

- Florin, băiatul lui mama, copilaşul meu drag, spune-i la mami ceva... te rog vorbeşte. Hai ridică-te de aici... hai cu mama... hai...

Însă se auzea doar ea. În casă era o linişte de mormânt. Mama lui încerca să îl scoată de acolo, chemă şi salvarea, cu speranţa că poate îşi va reveni.

- Florin, haide revino-ţi! Te iubesc dragul mamii! Vino înapoi, scumpule!!! Copilul lui mami... revino-ţi... revino-ţi te rog... nu mă lăsa singură... te rog...

Între timp sosi acasă şi Andreea, sora lui. Nu îi venea să creadă ce vede. Frăţiorul ei drag era fără viaţă în camera lui. Nu se poate una ca asta!

- Fratioruuuuuuuuuuuuul meuuuuuuuuuuuuuu!!!! Nuuuuuuuuuuuuuuuu!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Sosi şi ambulanţa după 10 minute. Însă fără niciun rezultat.

- Ne pare rău, dar băiatul dumneavoastră nu mai e în viaţă.

- Nuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu !!!!!!!!!!!!!!!!!! Nu Doamneeeeeeeeeeeeeeeeeee... Nuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu... nu ne spuneţi asta... Florin!!!!!!!!

Mama şi sora lui nu mai puteau de durere. Aceea durere groaznică pe care o simţi când cineva drag te părăseşte. Însă nu era timpul lui încă. Era băiat tânăr. Avea toată viaţa înainte. Urmă ziua lui de naştere şi acum? Ce vor face mai departe? Ce se

va întâmpla? O parte din sufletul lor s-a dus cu el acolo sus.

- Mamă dragă... nu se poate... cum s-a întâmplat una ca asta?? Cum???? Mamă dragaaaaa...

- Nu ştiu Andreea... dar nu mai pot de durere. Florin, băiatul meu drag... Florin!!!! Ridică-te de acolo!!!! Vino la mama!!!

Priveau trupul lui neînsufleţit. Era încă cald dar încet încet se răcea. Începură amândouă să îl pupe şi să plângă lângă el. Iar el le privea de sus foarte nedumerit. Nu ştia încă pe ce lume se află. Doar atât că a făcut o faptă pe care nu trebuia să o facă. Vroia să meargă la mama lui, să îi spună că e bine şi că o iubeşte. Dar cum să meargă? Trupul îi era distrus. El şi-a distrus viaţa! Şi-a luat-o fără să întrebe pe nimeni, dacă e bine sau nu. Într-o clipă totul s-a sfârşit. Nu vroia să iasă chiar aşa. Dar acum nu mai avea încotro.

Încă o iubea pe Alexandra şi ştia că o va iubi chiar şi dincolo de viaţă. El a plecat însă dragostea a rămas şi va rămâne pentru totdeauna. Toate rugăminţile lui au fost zadarnice. Ea nu a mai vrut să ştie de el şi nu i-a mai dat nicio şansă. Iar acum el a ales această cale pentru care regretă amarnic.

Amica lui cu care a vorbit pe internet, l-a visat într-o noapte, în faţa unei porţi. Iar după aceea poartă era un lan frumos de grâu. Dar el era în faţa porţii şi fata l-a întrebat doar dacă e bine. El

i-a răspuns că da e bine dar era extrem de supărat. Era clar că regretă ce a făcut.

Însă lucrurile nu sunt mereu uşoare şi viaţa e prea scurtă pentru unii dintre noi.

Era doar o zi blestemată de miercuri 21 februarie 2007.

...

La spital, doctorii au consultat-o de urgenţă pe Alexandra care începea deja să delireze. Ştefan era lângă ea şi nu o lăsa nicio clipă singură.

- Ce are domnule doctor?

- Dumneavoastră, cine sunteţi?

- Sunt... Sunt... Iubitul ei.

- Îmi pare rău să vă spun, dar fata e bolnavă mintal. Va fi internată de urgenţă la un sanatoriu.

- Poftim??? Nu mai e nicio şansă?

- Din păcate, nu... un timp va sta acolo, până îşi va mai reveni. Apoi o vom transfera la un spital normal.

- Şi cam în cât timp îşi va reveni?

- Câteva zile va sta poate chiar un an.

Lui Ştefan începură să îi curgă lacrimile pe obrazul roşu. Fata lui minunată nu mai era ea. Nu o mai recunoştea. Iar acum, un an de zile să stea departe de ea, cum se poate una ca asta?

- Scumpa mea, ai să te faci bine şi eu am să te aştept, îţi promit!

- Florin?? Florin!!! Ai venit dragul meu? Ai venit după mine?

- Nu...

- Ba da... mă duci cu tine acolo unde eşti tu. Să ştii că te-am căutat atâta timp. Am fost departe dar nu te-am găsit. Însă acum văd că ai venit din vis la mine şi vrei să mă duci cu tine acolo.

- Nu, nu am să te duc. Tu trebuie să trăieşti!

- Nu... fără tine nu pot să trăiesc. Şi oricum stai liniştit că totul va fi bine, vom sta cu îngeraşii şi cu...

Începu să îi se facă rău din nou. Se retrase pentru un moment în spate şi începu să tremure şi să îşi smulgă părul din cap. Apoi veni la Ştefan iar şi îl certă.

- Vreau să pleci!!!! Pleacă înapoi!!!!

- Ce s-a întâmplat?

- Nu te mai vreau!!! Du-te înapoi acolo sus!! Hai du-te!!!! Dispari!!! Mi-ai făcut rău! M-ai înşelat şi vrei să te iert??? NU!

- De ce vorbeşti aşa? Ce a fost a trecut.

- Nu a trecut, eu nu te mai iubesc oricum, să mă laşi în pace!!!

Alergă prin cameră speriată şi se uită dacă băiatul de lângă ea va fugi şi el sau nu. Însă Ştefan se puse pe pat şi începu să plângă. Lacrimile lui se

revărsau peste scrisul frumos al Alexandrei din jurnalul ei.

- Ce bine era dacă nu te îmbolnăveai!!! Ce bine era!

- Dar eu sunt sănătoasă. Tu eşti bolnav! Ieşi afară!!!!!!! Nu vreau să te mai văd,

Florin! Îmi faci mult rău! Tu apari doar în visele mele, ce cauţi acum aici??? Spune!!!!

- Nu sunt Florin!!! Şi te iubesc!

- Cum să nu fii Florin? El unde e? Îl vreau aici...

- El? El... nu mai e...

- Ce ai făcut?? L-ai omorât? Spune!!! L-ai omorât??

- Nu... cum să fac aşa ceva??

- Ajutor!!!!!!!!!! Băiatul de aici a omorât pe Florin!!!! Ajutor!!!!!!!!!!

Asistentele şi doctorul auzind strigătele fetei veniră într-un suflet să vadă ce s-a întâmplat.

- De ce strigă aşa?

- Delirează, domnule doctor.

- O ducem de urgenţă la sanatoriu. Dacă vrei vino cu noi.

Au luat-o şi au dus-o într-un sanatoriu de boli mintale. Aici Ştefan a văzut doar oameni pentru care realitatea nu mai există.

- Uite, aici sunt cei cu probleme psihice grave.

Oamenii se uitau ciudat la cei care apăreau pentru prima dată acolo. Unii mâncau de zor, alţii se uitau în gol sau vorbeau singuri. Alexandra era încă puţin lucidă. Iar atunci când îi vedea pe aceştia, se speria.

- Aici, sunt oamenii nebuni?

- Nu Alexandra, îi spuse medicul, aici sunt oameni care nu au unde stă.

- Nu, nu... sunt bolnavi, se vede pe ei. O să îi ducă baba cu coasă în curând de aici.

Doctorul nu îi mai răspunse nimic. O lăsă în pace.

Îi dădu o cameră la etajul opt al sanatoriului. Acolo mai era cu cineva în cameră, o femeie care vorbea singură.

- Şi eram sigură că o să mă lase, doar i-am spus că nu mai are rost. M-a lăsat şi cu copii pe cap, ce să fac? Nu mă puteam împotrivi. Erau mai mulţi şi mai roz. Îmi plăcea culoarea asta, o adoram de mică.

- Ştii de ce eşti în camera asta? O întrebă Alexandra.

- Da, pentru că am omorât elefantul verde, de asta.

- Nu! Pentru că nu eşti conştientă de vorbele tale şi spui fără să gândeşti.

- Ba eu gândesc! Vrei să îţi arăt?

Şi încercă să se dezbrace şi să îşi arate chiloţii.

Alexandra se sperie şi se retrase într-un colţ al camerei, tremurând. În faţa ei vedea o umbră şi exclamă fericită:

- Florin! Tu eşti?

...

Într-o zi de vineri, cam ploioasă şi friguroasă, prietenii şi cei care l-au cunoscut şi l-au iubit, au mers la înmormântarea lui Florin. Alexandra nici nu ştia ce s-a întâmplat. S-a întâlnit pe autobus cu o persoană care mergea să îl conducă pe ultimul drum.

- Bună! Ce faci?

- Bună... uite, supărat!

- De ce? Ce s-a întâmplat?

- Păi merg la înmormântare.

- La cine? Cine a murit?

- Florin!

Alexandra crezu că nu aude bine. Mâinile începu să îi tremure, vocea să îi răguşească şi inima să îi bată cu putere.

- Care Florin?

- Fostul tău, Florin Crupsa.

- Nu!!! Nuuuuuuuuuuuuu! Spune-mi că nu e adev...

Însă nu mai apucă să spună până la capăt, căzu jos, leşinată, în autobus. Călătorii încercară să o ajute să îşi revină.

- Alexandra eşti bine?

- Nu, Florin... Ce ai zis de el? Unde e?

- Acum merg la înmormântarea lui.

- Eu nici n-am ştiut... Doamne!!!

- Vino cu mine, dacă vrei

Toată era albă ca şi varul şi plânsul o îneca. Nu se putea una ca asta, de ce el??

- Dar cum s-a întâmplat nenorocirea?

- Păi... nici noi nu ştim. Doar atât că s-a sinucis cu cablul de la mouse.

- Dacă ai ştii ce vinovată mă simt. Doamne, dacă îi mai dădeam şansa aceea după care tot plângea, poate nu se întâmplă una ca asta. E numai vina mea!!!

Ajunseră la înmormântare. Lumea era multă, în special prieteni şi colegi. Alexandra merse la părinţii lui şi la Andreea, sora lui.

- Ce s-a întâmplat? Unde e Florin???

- Uite unde e... uite!!!!!!!!

Merse la el. Îl privi. Era chiar el, iubirea ei, era chiar Florin.

- Iubirea mea, de ce ai făcut asta? De ce m-ai lăsat singură pe lume? De ce? De ce m-ai părăsit de tot? De ce nu ţi-am mai dat o şansă? Oare de ce? Dumnezeule, nu se poate! Iubirea meaaaaaaa ce ai făcut? Cui m-ai lăsat? De ce ai făcut asta? De ce nu am putut să îţi mai dau o şansă? De

Ce????????? Doamne, nu-mi vine să cred că te văd aici, rece... fără viaţă... fără să îmi mai zici că mă iubeşti... fără să mă atingi... nu pot realiza, nu pot...

Oamenii care au venit la înmormântare erau devastaţi. Mama şi tatăl lui nu mai aveau nicio reacţie. Sora lui în schimb plângea încontinuu...

Alexandra nu mai ştia nimic. Era într-o stare de şoc. Multe ore nu îşi mai reveni. Leşină de câteva ori. Nu îi veni să creadă că Florin nu mai era... Chiar dacă nu mai era cu el, iubirea din sufletul ei nu s-a stins...

Totul era extrem de trist. De ce viaţă e atât de crudă câteodată? Unde ai mers Florin? Sper că eşti bine, oriunde ai fi!

...

Ştefan îi sună pe părinţii fetei. Îi găsi cu ajutorul celor de la informaţii. Mama şi tatăl Alexandrei veniră într-un suflet la sanatoriu.

- Bună, dumneavoastră sunteţi mama şi tatăl Alexandrei?

Mama ei mai să nu leşine. Credea că nu mai vede bine.

- Dar tu? Ştiam că ai... că ai... că nu mai eşti în viaţă.

- Eu sunt Ştefan, îmi pare rău dacă v-am speriat. Ştiu că seamăn cu iubirea Alexandrei.

- Chiar leit. Nu pot să cred. Dar unde e fata mea?

- În cameră. E distrusă. Nu cred că o să o mai recunoaşteţi.

Mama ei intră în salonul fetei. Aceasta era deja foarte îmbătrânită. Suferise mult din cauza plecării Alexandrei.

- Fetiţa mea dragă, ce faci aici?

- Cine eşti?

- Nu mai ştii? Sunt mama ta.

- Eu nu am mamă, doamnă.

- Cum să nu? Sunt chiar eu!

- Minţi! Ieşi afară de aici! Mama mea e departe nu aici.

- Sunt aici, nu mă mai recunoşti?

- Nu... ştiu eu că vreţi să îmi faceţi rău dar nu veţi reuşi.

- Nu vreau să îţi fac niciun rău, te iubesc fetiţa mea!

Mama Alexandrei ieşi plângând din salon.

- Ce schimbată e fata mea... nu m-a mai recunoscut.

- Nu îmi vine să cred. Nici pe dumneavoastră?

- Dar tu cine eşti? Şi unde ai găsit-o?

- Eu sunt un băiat din Braşov. Ne-am întâlnit pe tren... şi m-am îndrăgostit de ea. Nu ştiu cum de s-a întâmplat asta, nu îmi explic.

- Dar în ce stare e?

- Doctorul mi-a zis că e bolnavă psihic. Va sta câteva zile aici.

Tatăl Alexandrei nu mai spuse nimic. Nu avea cuvinte.

14. O ULTIMĂ AMINTIRE

Salonul era pustiu şi gol. Doar Alexandra şi femeia cealaltă erau acolo. Însă fata, nu vroia să plece acasă şi începea să delireze din nou.

- Florin... te rog aşteaptă-mă! Ştii că o să vin lângă tine, dragostea mea...

- Cu cine vorbeşti acolo tu?

- Cu iubitul meu, nu-i aşa ce frumos e?

- Dar nu e nimeni aici!

- Ba da, e, tu nu îl vezi?? E aici!

- Acum îl văd şi eu... da, e frumos.

Atunci intră Ştefan pe uşă. Stătea lângă ea non stop. Părinţii Alexandrei îi spuneau să meargă la ei acasă şi să doarmă dar el nu vroia. Era slab şi tot plâns. Nu înţelegea de ce soarta era aşa de crudă cu fata lui cea dragă.

- Nu! Nu! Nu e el! Pleacă!

- Dar de ce ţi-e frică de mine?

- Pentru că tu nu mă iubeşti! Tu nu mă crezi când îţi spun că mă duce baba aia rea cu coasă. Nu vrei să mă ajuţi să mor!!!

- Şi iubirea nu contează? O să te vindeci şi o să ieşi în curând de aici.

- Nu! Nu vreau să plec de aici... vreau să rămân în locul ăsta pustiu şi rece ca un mormânt. Înţelegi?

- Eu vreau să stau cu tine! Oriunde ai fi!

- Dar eu am să fiu departe şi tu vei merge tot înainte, înainte şi vei cunoaşte pe altcineva şi îţi vei aminti că ai iubit o fată...

- Da... o fată, care e cea mai scumpă dintre toate!

Alexandra nu mai zise nimic. Se pierdu în gândurile ei goale. Doar în jurnal mai scria câteodată. Dar destul de rar. Vroia să fie doar ea şi atât. Pentru că nimeni nu îi înţelegea simţurile. Mama ei o vizită în fiecare zi.

- Scumpa mea, cum eşti?

- Nicicum... dar pregătiţi-vă. Nu mai am mult şi voi pleca.

- Nu spune asta, nici în glumă.

- Asta e adevărul. Dar stai liniştită că o să am grijă de tine.

- Fata mea, cum vorbeşti aşa? Înseamnă că mai stai aici la spital o vreme.

- Da, mai stau... mult şi bine... vrei să vezi căţelul meu?

- Ce căţel?

- Uite!

Alexandra îi arătă un punct imaginar. Mama ei începu să plângă.

- Da, fata mea! E un căţel acolo.

Ieşi afară din salonul fetei plângând. Merse la Ştefan şi îl îmbrăţişă cu multă durere.

- Ştefan, fata mea nu e bine nici acum. Nu ştiu ce am să mă fac cu ea. Dumnezeule!

- Staţi liniştită, că va fi bine... haideţi cu mine până la doctor.

Cât timp cei doi au mers la doctor, Alexandra profită de ocazie şi ieşi din salon. Văzu o tânără care îi zise că ştie cum să scape de acolo.

- Tu! Fata pierdută! Vrei să ieşim de aici?

- Da, eu am de căutat pe cineva... mi-am pierdut căţelul...

- Atunci vino să îl căutăm.

Ieşiseră din sanatoriu în grădină. Afară era foarte frig şi ploua. Alexandra speriată vroia să meargă înapoi.

- Haide înapoi, lasă că o să îl găsesc eu.

- Dar cum arată?

- Era mic, verde...

- Verde???

- Da! Nu se poate! Iar îl văd!

- Pe cine?

- Pe iubitul meu!

- E drăguţ?

- E cel mai drăguţ dar nu îl împart cu nimeni, ai înţeles?

- Şi eu îl vreau!

- Nu e pentru tine!!

Fata cea tânără începu să tragă de Alexandra şi să o păruiască. Aceasta nu se lăsa nici ea şi dădea înapoi.

- Nu ţi-l dau!! E iubirea mea!!! Lasă-l în pace!!!

- Dami-l! Şi eu îl vreau!! Dami-l!!!

Câteva asistente au văzut toată faza şi au mers la ele încercând să le despartă.

- Te omor dacă nu mi-l dai!!!

- La ce ţi-l trebuie? Oricum nu te va iubi!

- Ba da!! El era şi cu mine când era şi cu tine!!!

- Florin! E adevărat ce spune ea?

Însă lângă ele nu era absolut nimeni. Asistentele nu ştiau cum să se bage între ele.

- Terminaţi!

- Vrei să te omorâm şi pe tine sau ce?? Lasă-ne în pace!

Una din ele chemă de urgenţă medicul de gardă. Acesta vorbea cu mama Alexandrei şi cu Ştefan. Starea fetei nu se îmbunătăţise cu nimic. Din contră!

...

După înmormântare, Alexandra era căzută la pământ. Nu mai ştia de ea şi nu mai vroia nimic de la viaţă.

- Cum am putut să îl pierd? Cum?? De ce nu l-am ascultat?

Nu se putea linişti deloc şi vorbi cu prietenii ei despre asta.

- Linişteşte-te! Nu se mai poate face nimic.

- Cum să mă liniştesc? Din cauza mea, el nu mai e!!!

- Mai bine, ne-ai povesti despre el. Cum era, ce aţi făcut împreună.

- Bine...

- Ascultăm cu mare interes.

- Păi prima dată l-am cunoscut în vis. Asta ca să vedeţi că nu există coincidenţe şi că dacă trebuie să te întâlneşti cu cineva, tot o faci. Apoi, l-am cunoscut şi în realitate. Am început să vorbim şi pe internet, apoi ne mai întâlneam. Mergeam peste tot împreună, prin parcuri, la Lotus etc. Ne simţeam foarte bine împreună şi vedeam cum creşte dragostea noastră pe zi ce trece. Eram atât de fericiţi încât credeam că nicio furtună nu va dărâma dragostea aceasta. Apoi, am mers la mare, la propunerea lui, bineînţeles. Am jurat în faţa mării iubire veşnică, vă daţi seama că n-am să mai pot iubi pe altcineva?

- Cum să nu? Băieţi mai sunt, crede-mă.

- Da... dar niciunul nu e ca şi Florin! El era cel mai dulce, cel mai tandru, cel mai simpatic, cel mai bun! Şi a însemnat foarte mult pentru mine. Nu pot să uit câte surprize îmi făcea.

- Şi totuşi tu ai vrut să vă despărţiţi.

- Da şi asta pentru că m-a înşelat. Iar eu aşa ceva nu pot să uit şi să iert. De asta am considerat că e mai bine să nu îl mai văd un timp. Apoi, poate că îl iertăm, după ce trecea durerea provocată. Dar acum... nu mai am pe cine să iert.

- Gândeşte-te că el e acolo sus şi te vede şi te aude.

- Da, aşa e. Dar tot nu îl mai pot strânge în braţe. Nu îl mai pot săruta. Nu îmi vine să cred. Tu ştii ce durere enormă simt în sufletul meu? Dacă ai vedea ce e în inima mea, cred că ai rămâne mască.

- Te cred, dar nu trebuie să disperi. Cu timpul, vei uita.

- Nu am să îl uit niciodată! Şi asta ţi-o pot jura. Dar nici nu-mi mai trebuie pe altcineva.

- De ce gândeşti aşa?

- Pentru că sunt distrusă. Nici nu-mi mai pasă de mine. Vreau cu el. Vreau la el...

Merse acasă cu inima frântă. Pe drum, nici măcar nu mai băga în seamă, oamenii care treceau pe stradă. Nu mai vedea nici maşinile de pe bulevard. Totul parcă nici nu mai exista.

O maşină mai îndrăzneaţă merse în viteză, când ea traversa fără să se asigure. O lovi din plin. Frâna se auzi tot mai tare.

- Fetiţo! Eşti bine??

Trecătorii se uitau miraţi cum o tânără fată zăcea într-o baltă de sânge pe un drum. Ambulanţa sosi în mare grabă.

Însă doctorii nu îi mai dădeau nicio speranţă. Pacienta era deja moartă de-a binelea.

Alexandra îşi reveni din acest gând care o înconjura. Vroia să facă întocmai ca şi în imaginaţia ei. Se opri puţin şi văzu maşinile care mergeau în viteză pe stradă. Să treacă, să nu treacă?

- Dacă trec acum, o să mor, ştiu asta. Sau în cel mai rău caz rămân invalidă.

Se gândi ce să facă şi îşi dădu seama că mai bine merge acasă vie şi nevătămată. Încă nu e timpul să meargă lângă Florin. E prea devreme.

...

Alexandra era încă în pat în salonul ei. Nu ştia, să se trezească sau să aştepte somnul de veci. Mama ei, îi chemă prietenii.

- Alexandra, ai musafiri...

Danutza, Tibi, Marius şi Eusebiu, se aflau în faţa uşii. O priviră şi aproape că nu ştiau ce să spună...

- Alexandra, ce e cu tine?

- Acum v-aţi găsit să veniţi? Acum aveţi nevoie de mine? Unde eraţi acum o lună de zile?

Unde??? Nici unu nu v-aţi sinchisit să fiţi alături de mine când am trecut peste chinul acela.

Plânsul o înăbuşi şi nu îşi mai găsi cuvintele.

- Eu nu am putut să vin. Am fost operată, îi spuse Danutza...

- Eu nu am aflat decât târziu... zise şi Marius.

- Tibi? Tu ce scuză ai?

- Eu nu am mers pentru că nu am vrut să te supăr şi mai tare.

- Nu conta!!! Era foarte important pentru mine să fiţi alături de mine!!!!! Oricum, Florin va rămâne iubirea mea. Chiar dacă e departe.

- Dar viaţa merge mai departe, zise Eusebiu... Trebuie să treci peste...

- Nu pot... voi nu înţelegeţi? Chiar nu pot! E ceva peste care nu pot să trec. Oricum dacă tot aţi venit, o să mă vedeţi pentru ultima oară...

- De ce? Unde pleci?

- Plec lângă el...

- Alexandra, termină!!! Să nu te mai aud că spui asta...

- M-a chemat el...

- Alexandra, chem medicul!

- Nu sunt nebună!!!!!!! Dar iubesc...

- Nu se poate să vorbeşti aşa. Viaţa e foarte frumoasă, merită să o trăieşti...

- Era frumoasă dacă era el... aşa nu mai e frumoasă...

- Va veni altul...

- Altul nu va mai veni. Căci nu voi mai fi...

- Alexandra, te rog termină... şi mănâncă...

- Eu plec, nu mai pot sta... zise Tibi... ai grijă de tine şi mănâncă da??

- Bine Tibi... Adio!

- Nu adio... ci ceau...

Alexandra nu îl mai auzea când îi zise ceau... leşină, din cauză că era foarte slăbită...

Mama, o stropi cu apă şi încet îşi reveni...

- Eu nu mai pot sta, haideţi să plecăm, mi-e rău... zise Danutza...

- Alexandra, ai grijă de tine te rog...

La plecare, Dana vorbi cu mama Alexandrei..

- Vă rog, să aveţi grijă mare de ea... arată foarte rău...

- Bine.Vă mulţumesc că aţi venit...

Alexandra spera să fie prea târziu...

- De ce te comporţi aşa cu ei?

- Cum de ce? Acum sunt alături de mine dar atunci...

Apăru lângă ea şi Ştefan care o mângâie pe faţă.

- Sunt şi eu aici... lângă tine şi voi fi mereu!

- Tu! Să mă uiţi, te rog...

- Nu pot... m-am îndrăgostit foarte tare, nici eu nu ştiu cum de s-a întâmplat asta. Dar aşa a fost. Înţelege-mă!

- Dar o să mă pierzi. În curând voi pleca...

- Nu, vei rămâne în viaţă şi vei fi fericită! Sunt sigur de asta.

- Nu te amăgi te rog.

El plecă capul supărat. Mama ei era cu lacrimi în ochi. Cu destinul nu te poţi pune dar nu o va lăsa să facă acel lucru!

...

Nopţile erau un chin pentru ea. Nu ştia ce să mai facă. Nu putea să doarmă deloc. Se gândea mereu la el ca la un lucru obsesiv. Chiar dacă încerca să se gândească la altceva, nu reuşi. Iar când adormea, era o mare minune.

Într-o noapte, îl visă pe Florin. Era pentru prima dată de când nu mai era el, când îl visa. Şi a fost un vis foarte lung.

Alexandra paşi într-o grădină unde era multe flori, de toate culorile. Florin stătea jos şi o aştepta. Era supărat şi cu ochii în lacrimi.

- Florin, ce faci aici?

- Sunt supărat, putem sta de vorbă?

- Sigur că da... ce s-a întâmplat? Tu nu eşti... mort?

- Nu! Trăiesc! Înţelege, a muri nu înseamnă că nu mai exişti. Altfel, nu am mai putea vorbi acum.

- Nu trebuie să fii supărat.

- De ce nu mi-ai mai dat nicio şansă?

- Pentru că nu mai puteam avea încredere în tine dar nu găsesc rostul la această întrebare.

- Ştii de ce sunt acum lângă tine? Pentru că încă te iubesc!

- Dar de ce ai făcut-o? Din cauza mea? Eu sunt vina nu-i aşa?

- Nu neapărat. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine. Aveam o depresie nervoasă şi nu m-am mai putut controla.

- Ştii, sper să fii bine aici.

- Nu sunt. Pentru că trebuie să plătesc.

- Că ţi-ai luat viaţa?

- Da, nu avem voie să facem aşa ceva. Aici e un chin mai mare decât pe Pământ. Măcar acolo dacă rămâneam tot mai eram fericit. Aici nu sunt. Privesc în jos şi văd oameni plângând şi gândindu-se la mine.

- Ce trist, nu-i aşa?

- Foarte. Alexandra, dacă mă iubeşti, te rog, roagă-te pentru mine! Am mare nevoie de lumină. Nu mai suport aici!

- Am să mă rog pentru tine, stai liniştit.

- Şi mai vreau ceva.

- Ce?

- Ca dragostea noastră să o afle toată lumea. Să scrie cineva o carte despre noi.

- Dar cine?

- Am eu o amică care se pricepe la scris şi care suferă foarte mult din cauză că m-am dus.

- Cine e aceea amică? O cunosc?

- Încă nu, dar o vei cunoaşte. O cheamă Ioana.

- Şi ce pot să fac eu?

- O să îi dau eu ideea de a scrie o carte despre dragostea noastră.

- Şi sfârşitul va fi aşa de tragic?

- Asta va rămâne la atitudinea ei.

- Nu ştiu ce să zic. Dar pentru ce o carte?

- Vreau să vadă tinerii dar şi cei mai în vârstă, că dragostea încă există şi poate să provoace minuni sau tragedii pe Pământ.

- Şi nu ţi-e frică? Poate o vor citi tineri care suferă. Dacă o să ia exemplul tău?

- Nu! Şi ştii de ce? Pentru că vor suferi! Şi vor afla din carte că nu e o soluţie bună să iei ceva ce ai primit. Nu noi am cerut viaţa ci ni s-a dat. Deci nu o putem lua iar eu regret amarnic tot ce am făcut.

- Dar eu nu pot să trăiesc aici fără tine. Crede-mă!

- Va trebui să poţi, scumpa mea. Nu ai altă soluţie. Dacă vei face ca mine, vei suferi! Şi crede-mă, nu vorbesc prostii. Am permisiunea de a apărea în visul tău şi a-ţi spune aceste lucruri. Vreau ca lumea să nu mai facă aşa ceva!!! Vreau ca lumea să ştie că, luându-ţi viaţa, îţi încarci karma şi viaţa viitoare vei suferi cumplit. Iar aici, uite, eu nu pot să ajung la lumină.

- Bine, o să încerc să dau de aceea fată şi am să o rog să publice o carte a noastră.

- Alexandra, va fi bine, pentru noi! Îţi dai seama, în timp, elevii de liceu vor avea de citit cartea noastră şi poate vor da şi Bacalaureatul din ea.

- Chiar aşa?

- Da, vreau să fie o capodoperă. De asta, am să o ajut pe fata aceea să îl scrie. Are ea talent dar eu voi fi lângă ea când va scrie şi am să îi dau inspiraţie.

- Bine, te iubesc Florin! Şi am să te iubesc mereu!

- Şi eu scumpa mea! Ai grijă de tine! Şi nu uita că... dragostea nu moare niciodată!

- Ce n-aş da să fie adevărat.

- Aşa e... acum te las, timpul a expirat şi trebuie să plec. Te rog, roagă-te pentru mine.

În vis, Florin se despărţi de Alexandra, plângând. Într-adevăr, suferea.

Când se trezi, fata nu îşi mai aminti decât atât că îl visase. Dar mai departe nu mai ştia.

Şi într-o zi, află că o fată începea să scrie un roman. Intră în contact cu ea prin intermediul lui Eusebiu şi o întrebă dacă ştia de ea de la Florin. Însă fata îi spuse că acest nume, Alexandra, îl puse la întâmplare. Aşa îi veni în minte. Era clar că Florin făcuse acest lucru.

...

Era o linişte totală în salon. Femeia care era cu ea în încăpere, dormea dusă. Alexandra însă nu a putut să doarmă şi se gândi cum să facă să scape odată de acest chin.

-Nu pot să dorm deloc. Tâmpită asta mi l-a luat! Ea mi l-a luat!

Ştefan nu putea să doarmă cu ea în salon şi se gândi să meargă să se plimbe pe străzi. O iubea nespus de mult şi o vroia mereu lângă el.

- O iubesc, Doamne, o iubesc! Spune-mi de ce mi-ai dat această pedeapsă? Să iubesc o fată care nu mai ştie de ea, o fată bolnavă. Dar tot ce ştiu e că nu o voi părăsi niciodată.

Afară ploua foarte tare şi era o vreme extrem de mohorâtă.

Alexandra nu mai avea răbdare. Se gândea, la ce bun să mai stea în salonul acela? Vroia să plece de tot din această lume nebună.

Se duse la jurnalul ei drag şi scrise ultima ei însemnare. Pixul tremură în mâinile ei fine şi nu putea să scrie prea mult. Doar atât, că nu mai avea răbdare şi nu mai putea să stea.

După asta, se gândi să lase şi la părinţi o însemnare, pentru că atunci când pleci, trebuie să te justifici sau să laşi o scrisoare de adio. Începu să scrie iar pe o foaie de hârtie, ruptă din jurnal.

" Dragii mei,

În primul rând, vreau să ştiţi că mereu v-am iubit, chiar dacă în ultimul timp nu am prea arătat lucrul acesta. Vreau să mă purtaţi în suflet, aşa cum am fost, veselă, nebunatică, câteodată tristă, deprimată. Nu vreau să vă gândiţi la lucruri rele. Orice început are şi un sfârşit.Şi până aici a fost viaţa mea. Nu vreau să îmi trăiesc viaţa aşa, plângând mereu. Poate e mai bine că plec. Deşi vroiam să plec dintre voi, cu optimismul de care dădeam dovadă mereu dar chiar şi aşa, mi-e puţin cam frică. Mi-e frică de ce se află dincolo. Dincolo de viaţă. Nu vreau să mă plângeţi. Vreau să mă pot bucura de viaţa de dincolo, fără să mă ardă lacrimile voastre. Vreau să îmi iau rămas bun şi de la prietenii mei pe care i-am iubit foarte mult deşi ei au acum o

părere proastă despre mine. Îmi pare rău... Adio..."

Alexandra

P.S: Ştefan, te voi purta cu mine în suflet, mereu! Mulţumesc că m-ai ajutat să scap de la oamenii aceia răi şi că ai stat cu mine în spital. Însemni pentru mine foarte mult. Te rog să nu mă plângi şi să nu mă uiţi! Cu drag, a ta, Alexandra.

Lasă pixul din mână şi se pregăti sufleteşte. Deschise geamul de la salon care nu avea gratii. Probabil uitase să mai facă şi în acest salon. Scoase o mână pe geam şi văzu că era extrem de frig şi era rece. Însă acest lucru nu o speriase.

Era la etajul opt. Se urcă pe geam şi privi în jos. Începu să ameţească când văzu ce distanţă mare era. Avea şanse şi să ajungă jos fără să moară dar ea nu se gândea deloc la lucrul ăsta. Vroia doar să moară.

- Baba cu coasă zicea că mă aşteaptă, aşa că am să vin la ea.

Îşi făcu vânt şi închise ochii. Simţea cum zboară şi parcă plutea în văzduh. Într-o fracţiune de secundă era deja jos, cu corpul plin de vânătăi.

Alexandra nu mai simţi nimic pentru o clipă. Dar apoi durerea o inundase. Sufletul ei ieşi din corp cu viteza unui fulger. Curând, intră în tunelul acela vestit şi apoi destul de disperată căuta pe cineva cunoscut să o aştepte. Florin era lângă ea, trist pentru că şi iubita lui dragă făcuse aceeaşi greşeală ca şi el.

Ştefan, plimbându-se pe acolo, auzi un zgomot ciudat şi alergă să vadă ce s-a întâmplat. Când o văzu pe Alexandra pe jos, fără viaţă şi plină de sânge, ochii îi se umplură de lacrimi amare.

- Alexandra, scumpa mea, ce ai făcut? Alexandra... NU!!!!!!!! NU!!!!!!!!!! Ridică-te de aici!!!! Alexaaaaaaaandraaaaaaaaaaaaaa!!!!!!

Doctorul de gardă a fost anunţat că o pacientă s-a aruncat de la etajul opt al sanatoriului. Veni în grabă să o consulte.

- Ea e?

- Da, vă rog, spuneţi-mi că nu a murit!

- Din păcate, Alexandra nu mai e printre noi.

Mama ei veni cât se putea de repede, la chemarea lui Ştefan. Nu îi venea să creadă.

- Nu... nu... Alexandra!!!!!!!! Fetiţa mea dragă... nu tu... nu se poate... nuuuuu...
Urcară sus, să îi ducă trupul neînsufleţit şi găsi pe masă bileţelul.
- Doamnă, uitaţi. V-a iubit mult.
- Boala asta a adus-o aici... sunt sigură, plângea mama ei.
- Da... însă poate dacă se străduia puţin, ajungea să mă iubească şi pe mine.
- Asta e jurnalul ei?
- Da, doamnă...
- Am să îl iau, să îl citesc.
- Şi celălalt e jurnalul lui Florin. Vreau să scriu şi eu puţin în el, ultimele mele gânduri.
- Sigur că da...

- Ce vom face de acum înainte, doamnă?
- Nu ştiu ce vei face tu, dar eu ce am să fac? Numai pe ea o aveam... nici nu mai are rost viaţa pentru mine, aşa.
- Nu spuneţi asta.
- O vreau înapoi pe fata mea, chiar dacă e tot aşa de bolnavă.
Ştefan, scrise în jurnal, cu lacrimi în ochi şi durerea în suflet. Ce era el până la urmă, doar un străin! Dar o iubea nespus de mult...

15. DINCOLO DE VIAŢĂ

A treia zi, a urmat înmormântarea. Foarte mulţi au venit să îşi ia rămas bun de la ea. Toţi o plângeau. O fată foarte frumoasă dar care din prea multă iubire a plecat dincolo.
- Fata mea dragă... de ce ai plecat? De ce??????
Mama ei nu putea crede că Alexandra nu mai era. Toţi prietenii ei o plângeau...
- Alexandra, hai să mergem la suc... hai să mergem la plimbare... hai să ne distrăm... mai ţii minte?
Dana plângea amarnic...
- Chiar dacă nu m-ai înţeles niciodată, eu te-am iubit foarte mult ca amică.Ai fost o prietenă pe cinste... păcat că nu mai eşti... îşi zise în gând Tibi.
- Prietena mea dragă... zise Eusebiu... îmi pare rău de ce ai păţit... acum eşti un îngeraş...
Toţi au plâns-o... Era o fată frumoasă şi bună la suflet...
Ea nu vroia decât să fie iubită... dar iată că iubirea a dus-o altundeva...
Acum în locul unde e ea, îi vede pe toţi... şi se întristează când vede că persoanele dragi o plâng, în loc să fie fericiţi că a ajuns într-un loc mai bun... pe pământ suferea foarte mult. Acolo unde e nu mai suferă...
- Şi totuşi nu înţeleg de ce a făcut asta...
- Pentru că l-a iubit foarte mult pe Florin... şi nu a putut suporta moartea lui...
- Dar, ea nu mai era cu el...

- Ştiu asta... ea nu mai avea încredere în el şi nu i-a mai dat nicio şansă... deşi îl iubea... dar orgoliul ei era mai mare...
- Săraca de ea... cred că a suferit foarte mult...
- Păi... avea momente când delira... îl caută pe Florin pe stradă...
- Dragostea era prea mare, înseamnă...
- Da într-adevăr... a fost o prietenă minunată oricum...
- Nu o vom uita niciodată...
- Asta e sigur...
- Doamnă, vă putem ajuta cu ceva? O întrebă Dana pe mama Alexandrei...
- Mulţumesc mult, dar nu mă puteţi ajuta cu nimic. Nimic nu o mai aduce înapoi...
- Asta aşa e...
- Tot ce vreau acum e să citesc câteva cuvinte despre dragoste pe care le-a scris ea în jurnalul ei...

"Dragul meu, Florin
Tu eşti raţiunea mea de a trăi. Îmi pare rău că nu mai pot să îţi dau o şansă. În sufletul meu mereu te voi iubi, asta e sigur. Iartă-mă că am fost încăpăţânată, iartă-mă că te-am rănit, iartă-mă că te-am avut aproape şi nu te-am ştiut păstra... iartă-mă pentru tot răul cauzat, mă simt foarte rău acum. Poate că nu te-am înţeles eu. Poate nu m-ai înţeles tu. Dar acum e prea târziu pentru regrete. Însă vreau să încerc să merg mai departe fără să fiu nevoită să plâng mereu după tine. Tu nu ştii, dar eu plâng mereu.Şi mi-e foarte

greu să îţi spun nu... dar... Vreau să cred că iubirea noastră nu va pieri în veci. Vreau să cred că ne vom iubi mereu".

- Aceste cuvinte... sunt foarte dureroase. Când stai să te gândeşti că în viaţa asta cel mai important lucru e iubirea.Şi pentru iubire faci lucruri pe care nu credeai că eşti în stare să le faci...
Ştefan era retras într-o parte. Doar el şi gândurile lui. Totuşi, viaţa asta e atât de ciudată. Acum că a pierdut-o pe Alexandra, ce poate să facă? Nimic. Poate alege să meargă mai departe sau să rămână acolo lângă ea, la cimitir.
Nu avea la cine să stea aşa că se hotăra să îşi găsească un loc de muncă, chiar de ar fi să rămână să lucreze în cimitir. Nu vroia să se despartă de frumoasă fată care îi sucise minţile.
- Tu cum ai cunoscut-o? Întrebă Danutza
- Păi, pe tren. Şi m-am îndrăgostit de ea, nebuneşte. Iar acum am rămas singur şi neconsolat.
- Dar ea de ce nu a încercat să te iubească? Văd că semeni cu Florin.
- Da, sunt ca şi clona lui. Am văzut şi eu pozele cu ei şi m-am speriat când mi-am dat seama ce bine seamăn cu iubirea ei.
- Şi acum ce ai de gând să faci?
- Sincer? Nu ştiu... am să vin în fiecare zi aici la ea la mormânt şi am să îi aduc flori, am să vorbesc cu ea.
- Ce drăguţ din partea ta. Oricum fete mai sunt.

- Da, dar eu nu mai pot să iubesc pe altcineva. Până acuma mi-am bătut joc de fete şi le făceam să sufere şi uite, am ajuns să sufăr eu. Roata s-a întors.
Alexandra a fost înmormântată lângă Florin. Era visul ei şi în jurnal şi-a scris intenţia asta, de a fi înmormântată lângă el, dacă va muri cândva.
- Ce frumos e să iubeşti aşa, până la moarte.
- Dragoste de asta am mai văzut doar în filme.
- Dar să ştii că sunt şi persoane în realitate care mor pentru persoana iubită.
- În schimb, în zilele noastre, nu se mai moare pentru Dumnezeu. Deşi pe El ar trebui să îl iubim cel mai mult pe lume.
- Asta aşa e.
- Dacă o să mai vrei să vorbim, mă găseşti aici, lângă ea.
- Va trebui să mai vorbim, să punem lucrurile la punct, cu cartea.
- Da, aşa e. Dumnezeu să o ierte şi să o odihnească în pace!
Părinţii Alexandrei le mulţumiră tuturor că au fost alături de ei la înmormântarea ficei lor şi cu ochii roşi de plâns le-a dat la fiecare câte un colac şi un pahar de suc.
- Ştefan, avem nevoie de tine, băiatule!
- Sigur că da...
- Ce vrei să faci mai departe?
- Am să stau aici. Şi am să îi veghez pe amândoi.
- Nu se poate! Cum să stai aici?
- Nu mi-e frică. Am să vorbesc cu cei de la conducerea cimitirului.

- Chiar vrei să faci asta?
- Da, doamnă, staţi liniştită! O să mă descurc eu.
- Îţi mulţumim din suflet pentru tot!
- Şi eu vă mulţumesc şi vă iubesc mult! Pentru Alexandra orice. Dumnezeu să o odihnească!

...

Alexandra şi Florin erau acum în grădina plină de flori şi minunăţii, înconjuraţi de îngeraşi şi de dragostea lor...
- Ce bine îmi pare că te-am regăsit, Florin...
- Şi mie îmi pare bine...
- De acum încolo, nu va mai fi nimeni să ne despartă...
- Da... dragostea noastră va fi pe veci...
- Aşa cum spuneai tu... că nu o să mă uiţi în veci pururi...
- Păi da... dar totuşi vreau să ştiu şi eu ceva...
- Ce?
- De ce erai atât de încăpăţânată şi nu mai vroiai să fii cu mine?
- Pentru că nu vroiam să te rănesc... nu vroiam să suferi... nu mai aveam încredere în tine...
- Păcat... Puteam fii fericiţi până să ajungem aici...
- Da... dar tu?
- Eu ce?
- De ce te-ai sinucis?
- A fost un impuls de moment... un impuls pe care l-am regretat apoi...
- Dar totuşi de ce?

- Păi... a fost faza cu abonamentul de la Vodafon şi când am crezut că am scăpat de asta, mi s-a furat telefonul... şi asta a pus capac... n-am mai suportat atâtea ghinioane...
- Te cred... dar totuşi să îţi iei aşa viaţa...
- Şi tu ţi-ai luat-o...
- Da... dar eu am avut, măcar un motiv...
- Care e motivul ăla?
- Tu!
- Pentru nimeni nu merită să îţi iei viaţa... am învăţat asta, după ce am făcut-o şi eu...
- Ştiu... dar fără tine, chiar nu avea rost să rămân acolo... simţeam mereu că îmi lipseşte ceva...
- Aşa m-am simţit şi eu...
- Acum... le vom apărea apropiaţilor doar în vise...
- Da... atunci când trebuie să le transmitem ceva...
- Ce frumos e paradisul...
- Dar acum trebuie să privim puţin în jos...
- Hai să mai vedem ce e aici... apoi ne uităm acolo...
- Cum vrei tu... Ţi-ai văzut viaţa?
- Da... am văzut-o... şi bune şi rele...
Ca şi viaţa oricui, de altfel...
- Cum a fost atunci?
- Păi, m-a dus un înger şi mi-am văzut toată viaţa, de la naştere până când am murit.
- Şi eu mi-am văzut-o şi am plâns.
- Ştii... eu acum regret că i-am făcut pe părinţi să sufere.
- Şi eu...

- Dar priveşte partea bună a lucrurilor.
- Oare există?
- Da... vom fi personaje într-o carte. Fata aceea a început deja să scrie la ea.
- Da şi noi trebuie să o ajutăm, să o şi termine.
- Florin...
- Da?
- De ce am fost bolnavă?
- Pentru că suferinţa te-a făcut aşa.
- Da, dar uite acum...
- Ai voie să apari în vise la prietenii tăi, la părinţi dacă vrei.
- Sigur că da... dar cât am voie să stau cu ei?
- Nu prea mult. Decât atunci când ai ceva important de spus.
- Văd că mama încă plânge, tata la fel, prietenii încearcă să îşi revină, Ştefan mă veghează.
- Vezi ce iubită ai fost?
- Da, doar acum văd asta. Şi tu ai fost iubit.
- Ştiu asta şi de ce crezi că mi-a părut aşa de rău că am părăsit-o aşa de repede?
- Vreau să te întreb ceva.
- Spune.
- Acum, de aici de sus, ce crezi că e viaţa?
- Păi, viaţa e ca un dar pe care îl primeşti de la Dumnezeu Tatăl pentru a-ţi îndrepta greşelile. Şi pentru asta trebuie să înveţi să treci peste toate. Iar dacă tu iei darul pe care îl primeşti, atunci eşti aspru pedepsit. Şi trebuie să stai aici şi să suferi până când venea vremea să pleci cu adevărat.
- Şi eu voi suferi?
- Cu siguranţă. Nu trebuia să îţi iei viaţa.

Un înger în alb a venit lângă Alexandra.
- Nu ai voie să treci de poartă asta. Îmi pare rău... dar nu era voie să îţi iei viaţa. Vei sta cu el aici până când se va apropia ceasul tău adevărat.
- Nu se poate, îngeraşule... dar eu credeam că...
- Nu ai crezut bine... aici nu mai ai trup dar tot suferi. Şi te chinui. De asta e bine să le spui părinţilor şi celor apropiaţi să se roage pentru tine şi să aprindă cât mai multe lumânări. Ca să vezi drumul spre lumină.
- Eu ţi-am zis că aşa va fi, îi zise Florin.
- Nu se poate... de ce am lăsat eu viaţa asta atunci???? De ce? Ca să sufăr şi aici??? Nu se poate...
- Toţi care şi-o iau suferă. Indiferent din ce cauză e.
- Dar Dumnezeu unde e? Vreau să îl văd.
- Nu îl poţi vedea. El nu se vede doar se simte. Şi l-ai simţit şi în viaţă când erai.
- Tată! Iartă-mă că am făcut asta... nu îmi doream să vin aici şi să sufăr ci să fiu fericită. Îmi pare rău că în ultimul timp am cam uitat de Tine şi nu m-am mai rugat şi nu ţi-am mulţumit pentru toate lucrurile frumoase pe care mi le-ai dat. Oare mă vei putea ierta cândva?
- Dumnezeu iartă întotdeauna! Deja a făcut-o. Dar tot nu te poate scăpa de pedeapsă...
Pe cât de fericită era că în sfârşit e cu Florin, pe atât de tristă se simţea că a plecat de pe Pământ.

...

După un timp mai îndelungat, când toţi s-ar fi aşteptat ca această poveste să fie dată uitării, prietenii se întâlniră acasă la Alexandra şi începură să vorbească despre ea cu părinţii fetei.
- Cum vă simţiţi, doamnă?
- Cum să mă simt? Îţi dai seama că încă nu sunt bine, deloc.
- Dar încet încet, trebuie să uitaţi.
- Mă bucur că aţi venit aici să mai povestim.
- Vreau să începem fiecare să spunem ce a însemnat pentru noi, Alexandra şi Florin şi ce părere avem despre povestea lor.
- Eu cred, începu Danutza, că iubirea lor va ajunge în istorie. Nu am văzut până acum poveste de dragoste mai frumoasă şi mai duioasă. Două luni de zile, atât a durat dragostea lor, apoi a venit despărţirea. Dar, Alexandra nu l-a putut uita şi a început să îl caute. A găsit doar un băiat care seamănă cu el dar nu l-a ştiut aprecia la adevărata lui valoare. Tragedia e că acum acel băiat stă prin cimitir şi veghează mormântul ei. O poveste care merită citită!
- Nu ştiu ce să zic şi acum băiatul acela e tot acolo?
- Da, doamnă. M-am întâlnit ieri cu el.
- Şi a trecut deja aproape un an de zile.
- Vă daţi seama?
- Aş vrea să vorbesc cu el şi să îi propun să vină să locuiască aici.
- Wow... ce idee bună aveţi.
- Mă simt extrem de singură şi el e un băiat bun.
- Am să îi spun, când voi mai vorbi cu el.

După ce se întâlni cu el, îi spuse că mama Alexandrei vroia să vorbească cu el.
- Vino într-o zi până acasă la Alexandra.
- Am să merg. Dar nu ştiu când.
După o săptămână se hotăra în sfârşit să o viziteze pe această doamnă aşa de bună.
- Bună ziua, doamnă.
- Bună să îţi fie inima. Intră te rog.
- Ce mai faceţi?
- Eu nu aşa de bine. Tu?
- Eu tot cum mă ştiţi, veghez asupra ei.
- Vreau să îţi propun ceva. Să vii să stai la noi.
- Şi Alexandra? Cum să o las acolo singură?
- Timp de un an ai vegheat asupra ei. Stai liniştit că acum e bine. Şi în plus nu e singură, Florin e alături de ea.
- Da dar totuşi... nu ştiu ce să zic.
- Te rog, acceptă. Mă simt foarte singură.
- Păi şi soţul dumneavoastră?
- El nu prea vorbeşte. S-a schimbat mult de la moartea fetei. E foarte tăcut, e bolnav şi el.
- Îmi pare rău.
- De asta te rog să accepţi. O să îţi găsesc eu un loc de muncă bun.
- Vă mulţumesc din suflet.
Înainte să plece de tot din locul unde a stat timp de un an de zile, Ştefan a mers la Alexandra la mormânt şi i-a spus intenţiile lui.
- Scumpa mea, prinţesă. Să ştii că mama ta e o sfântă! Mi-a propus să merg să stau la ea. Nu mai pot să stau cu tine, dar sunt sigur că acolo unde eşti, Florin e alături de tine. Timp de un an de

zile, am fost zi de zi la tine însă acum nu ştiu cât am să mai pot să vin. Însă am să mă rog pentru tine, să primeşti lumină, aşa cum mi-ai spus. Te mai aştept la mine în vis. Eşti dragostea mea!
În clipa aceea, Ştefan simţi o îmbrăţişare caldă. Ştia că era ea. O simţea de multe ori când stătea acolo. Uneori parcă o şi vedea. Îşi luă rămas bun şi de la Florin.
- Florin, chiar dacă nu te-am cunoscut, am început să te apreciez foarte mult. Am citit tot jurnalul tău şi se vedea că ai iubit-o din tot sufletul pe Alexandra. De asta a preferat ea să plece la tine. Îmi pare rău că nu ne-am văzut şi în realitate. Într-adevăr, semănăm foarte tare. Ai fi râs dacă m-ai fi văzut. Poate de asta eu m-am născut la Braşov şi tu la Oradea. Te salut şi mai ai grijă de Alexandra, te rog.
Cu sufletul trist şi stins merse la noua lui casă. Nu ştia ce va fi mai departe. Acum se văzu prins între două lucruri. Fosta casa a lui Alexandra şi actuala casă. Oare când se băgase aşa de adânc în sufletul lui?
- Doamnă, nu ştiu cum o să vă mulţumesc.
- Eu îţi mulţumesc. Alexandra are un mormânt aşa de frumos.
- Da, să ştiţi...
- Acum tot ce ai de făcut e să îţi scrii impresiile în jurnal. După un an de zile.
- Da... am să scriu. Pentru că fata aceea să poată să le pună în carte. De ea ce mai ştiţi?
- Nimic. A zis că abia aşteaptă să lanseze cartea dar văd că acum nu mai dă niciun semn.

- Poate s-a răzgândit. Din păcate eu nu am talent la scris. Nu mă pricep. Am să vorbesc cu ea, să o refacă.
Zilele treceau foarte repede. Ştefan se puse pe muncit. Rescrise jurnalul Alexandrei şi a lui Florin într-un caiet nou. Vorbi şi cu fata aceea talentată care s-a apucat să scrie romanul.
- Vreau să fie un roman nemaivăzut. De asta pui întâi povestea în sine şi apoi jurnalele lor
- La asta mă gândeam şi eu. Dar şi poeziile să le pun?
- Sigur că da. Erau o parte din sufletul Alexandrei.
- Ştii ce mă gândeam acum?
- Ce?
- Ca să fie mai interesant o să pun şi scurtă ta însemnare.
- Bine. Şi cam când va fi gata?
- Păi, trebuie să încep să îl refac.
- Da... vreau să fie citit în liceu. Aşa că ai grijă ce scrii şi cum scrii.
- Stai liniştit.
Ştefan se angajase la o benzinărie. Liceul îl terminase deja în Braşov, aşa că se gândi să facă şi facultate. Se înscrise la facultatea de Psihologie. Vroia să cunoască oamenii cât mai bine şi să îi ajute.
...

Sus, dincolo de viaţă, Alexandra şi Florin, sufereau cumplit. Odată însă aveau voie să îşi viziteze şi prietenii.

- Veniţi la mine, le spuse Flavius Cosma.
Cei doi ajunseră într-o casă vopsită în albastru. Acolo locuia el.
- De tine e bine... ai unde să stai.
- Ce să vă fac, dacă v-aţi luat viaţa?
- Nu mai suport, am nevoie de lumină!!! Zise Alexandra
- Rugaţi-vă la Dumnezeu.
- Mai mult suntem pe Pământ, mici şi nevăzuţi decât aici...
- Sunt mai mult pe acasă, zise Florin. Şi am fost acolo şi când a fost amica mea cea dragă Ioana şi a vorbit cu mama mea.
- Fata aceea care scrie cartea?
- Da...
- Parcă zicea că o să scrie şi despre mine.
- Nu ştiu ce face. Văd că nu mai scrie nimic dar o să îi dau eu gânduri ca să termine odată ce a început.
- Eu am mers la ea în vis şi nu ştiam cine e. Am întrebat-o cum o cheamă. Şi ea m-a recunoscut. Deşi nu am văzut-o niciodată în viaţă.
- Spune-ne, tu ce ai păţit, de ai ajuns aici.
- Păi, am avut un accident de maşină. Eu am murit fără să vreau. Îmi iubeam viaţa la nebunie. Dar asta e.
- Eu nu am iubit-o pentru că nu mai era Florin şi am preferat să plec şi eu după el.
- Greşeala fatală.
Au apărut lângă ei şi alţi tineri. Denişa Horga, o tânără care a fost bolnavă de leucemie, Alina Gherghel, care a murit în accident de motocicletă,

Ingrid Beldean, care a murit în accident de maşină şi Bogdan Ralph, care s-a sinucis din cauza iubirii şi el.
- Cine sunteţi voi?
- Eu sunt, Denişa Horga. Am părăsit viaţa după ce m-am chinuit cu boala aceea. Nu am vrut să ajung aici. Mi-am iubit viaţa enorm de mult. Mi-am lăsat şi iubitul singur. Dar dacă asta a vrut Dumnezeu.
- Eu sunt Alina Gherghel. Am murit de tânără, într-un accident de motocicletă. Vroiam să fie totul bine şi să mai rămân, să mă mai bucur de viaţă, dar dacă asta mi-a fost scris, aşa s-a întâmplat.
- Eu, Ingrid Beldean, eram o fată frumoasă, fotomodel, aveam o groază de prieteni şi într-un stupid accident de maşină, făcut de prietenul meu de atunci, am venit aici. Mama mea a rămas acolo, singură şi plângând după mine, mereu. Aş vrea să ştie că o iubesc mult.
- Bogdan, mi se spunea Ralph. Eu m-am sinucis din cauza unei iubiri imposibile. Am iubit-o foarte mult pe profesoara mea, Corina. Dar ea s-a jucat cu sentimentele mele. Şi asta m-a durut mult. Am ales această cale chiar dacă nu a fost o idee bună.
- Mie îmi pare rău că lumea nu ştie aprecia pe cineva decât după ce nu mai e, zise Alexandra.
- Aş fi vrut să pot da timpul înapoi, sincer.
- Şi ce ai face? Ai schimba ceva? Aici nu mai este timp.

- Da ştiu. Dar aş schimba multe. Nu aş face prostia aceea. Din cauza asta, am tras-o şi pe Alexandra după mine şi acum suferim amândoi.
- Dacă ai nevoie de ajutor, apari în visul Ioanei şi spune-i să se roage pentru tine şi să scrie asta în carte.
- Nu ştiu, Flav, ce să fac. I-am apărut în vis şi i-am apărut invalid. Prin asta ar trebui să îşi dea seama că nu mi-e bine.
- Da... să vedem dacă îşi dă.
- Până la urmă când are de gând să termine cartea?
- Nu ştiu, eu tot încerc să îi spun, să mai scrie, dar nu prea are inspiraţie.
- Păi ajut-o şi tu.
- Cartea asta trebuie să fie o capodoperă şi să rămână în istorie!
- Tot ce trebuie să înveţe cei care citesc această carte, e că viaţa e foarte preţioasă, zise Denişa.
- Aşa e, continuă şi Alina. Unii plâng după ea şi nu vor să o lase, pe când alţii fac greşeala cea mai mare.
- Cine îşi ia viaţa, va fi pedepsit, zise Ingrid.
- Da, ştim şi noi asta, nu trebuie să ne mai spuneţi. Am comis-o, nu avem ce să facem, spuse Bogdan Ralph.
- Şi de ce faceţi asta pentru iubirea omenească? Întrebă Flavius.
- Păi şi pentru care iubire ar trebui să o facem?
- De exemplu, pentru iubirea lui Dumnezeu. De la Noul Testament, nu prea am auzit că în zilele noastre să moară cineva din dragoste pentru

Dumnezeu. În schimb, dacă iubita/iubitul nu mă mai vrea, decid să îmi pun capăt zilelor. De ce?
- Pentru că iubirea adevărată e unică! Zise Alexandra.
- Asta e iubire adevărată?
- Eu aşa zic.
- Ai avut o şansă. De ce crezi că Ştefan ţi-a apărut în cale? Dacă era el iubirea adevărată? Nici măcar nu te-ai uitat la el sau la sentimentele lui. Deşi ai văzut apoi, că timp de un an de zile pământesc, a stat la mormântul tău.
- Ai dreptate. Apoi am realizat... dar prea târziu...
- Dacă tot ţi-ai luat viaţa, măcar învaţă ceva din asta şi în viaţa următoare nu mai fă aceleaşi greşeli.
- Dacă şi în viaţa viitoare o să îl am pe Florin atunci nu o să mai fac.
- Păi atunci nu va mai fi el. Poate va fi o fată sau poate tu vei fi băiat. Şi el se va naşte în America iar tu în Africa. Sau invers. Şi atunci ce vei face?
- Nu contează, tot am să îl găsesc şi am să fim fericiţi împreună.
- Cum vei ştii asta?
- Voi simţi.
- Da, dar nu ai cum să ştii cu siguranţă.
- Eu, zise Florin, vreau să spun ceva, în încheiere. Iubiţi-vă viaţă şi preţuit-o! Nu faceţi prosti! Nu vi-o luaţi! E cel mai grav păcat! Din această poveste învăţaţi că atunci când ai ceva, când primeşti un cadou cum e viaţa, nu ai voie să îi dai drumul. Nu ai voie să renunţi la acel cadou. Pentru că dacă o faci, vei regreta!

- Nu uitaţi să iubiţi iar dacă persoana iubită, nu corespunde sentimentelor voastre, nu disperaţi. Dacă e să vină înapoi, tot va veni! Iar dacă nu, altul la rând!
Zise şi Alexandra. Nu faceţi greşeala noastră!

...

După 2 ani de zile

Universitatea Oradea era umplută până la refuz. O tânără domnişoară îşi lansa prima ei carte numită *"Lacrimi de îngeri (Dincolo de viaţă)"*. Prieteni de-a ei, părinţii, colegii şi toţi cunoscuţii au fost invitaţi la această carte. Emoţiile o cuprindeau încet dar sigur. Nu ştia ce să mai facă. Vroia cu orice preţ să aibă o lansare de succes iar oamenii să îi cumpere cărţile.
- Bine v-am găsit la lansarea primei cărţi a acestei tinere scriitoare. Să îi urăm un bun venit în lumea scriitorilor şi să vedem ce are ea de zis cu privire la această carte. O invităm aici pe Ioana Dumitrachescu!!!
- Bună ziua tuturor. Am nişte emoţii imense, care mă zdruncină aşa uşor uşor. Prima mea carte e acum în mâna dumneavoastră. A fost scrisă cu tot dragul şi cu toată inspiraţia din lume. Credeţi-mă, nu dormeam nopţile şi ziua eram tot cu gândul la cartea mea şi la povestea mea. Cartea pe care o vedeţi acum şi o răsfoiţi se numeşte "Lacrimi de îngeri (Dincolo de viaţă)". E povestea unui prieten foarte bun al meu pe care îl iubesc din tot

sufletul. E în memoria lui. Nu l-am cunoscut pe acest băiat decât foarte puţin dar suficient cât să îmi rămână adânc înfipt în suflet. Vreau să îi mulţumesc că a fost un prieten minunat, de la care am avut multe de învăţat. Din păcate, el ne priveşte acum din cer, căci la minunata vârsta de 18 ani, a decis să îşi pună capăt zilelor. Am plâns foarte mult, am suferit, când am auzit de groaznica veste mai ales că, chiar în ziua aceea am vorbit cu el pe internet şi mi-a spus că un pistol cu un glonţ în el l-ar linişti şi l-ar scăpa de ghinioane. Bineînţeles că eu nu am crezut că e în stare să facă aşa ceva, i-am zis că nu are rost să moară pentru atâta, pentru un furt de telefon, dar eu credeam că sunt vorbe spuse la nervi. Dacă ştiam ce avea de gând să facă, după ce a ieşit şi mi-a spus că vorbim mai încolo, încercam să îl împiedic. Vă daţi seama, dragii mei, că acel "vorbim mai încolo" nu a mai venit niciodată. Cel puţin nu sub formă omenească. Căci el mai apare în visele mele câteodată. L-am visat de câteva ori şi era tot timpul trist şi supărat. Am început această carte prin 2007, luna martie. Prima variantă pe care am scris-o avea cinzeci de pagini. Cam puţin pentru un roman. Prin vara anului 2009, m-am decis să refac romanul şi să îl public. Florin merită asta. Când veţi citi veţi vedea o poveste care o parte e adevărată iar în altă parte e ficţiune. De exemplu, ce nu e adevărat, e faptul că Alexandra a înnebunit şi s-a sinucis. Acolo am scris eu ca povestea să fie mai interesantă. Îmi cer scuze Alexandrei, care s-ar

putea să se fi supărat, că am pus-o în postura asta, dar vroiam să fac un roman interesant, un roman cum nu a mai fost. Şi se pare că mi-a ieşit. Povestea începe cu visul Alexandrei, unde îi apare Florin. Apoi îl întâlneşte şi timp de 2 luni de zile, sunt fericiţi împreună. Apoi un prieten a lor, îl vede pe Florin cu o altă fată de mână şi decide să îi spună Alexandrei adevărul. Aceasta nu îl poate ierta şi nu îi mai acordă nicio şansă. După multe încercări şi ghinioane, cum spunea el, într-o zi nefastă de 21 februarie, după ce vorbise cu mine pe internet şi-a luat viaţa, cu cablul de la mouse. Asta e partea adevărată. Ficţiunea e acolo unde Alexandra înnebunită de durere merge în căutarea lui, apoi îl găseşte pe Ştefan, care se îndrăgosteşte de ea, ajunge acasă şi e internată în spitalul de nebuni iar apoi se aruncă de la etajul opt. Cartea e concentrată în mai multe părţi. Fiecare capitol are 2 părţi, partea prezentului şi partea trecutului. După ce povestea propriu zisă e gata, veţi mai putea citi şi jurnalul Alexandrei, Jurnalui Relaţiei Noastre, scrisă de Florin şi Scurta Însemnare a Dragostei la Prima Vedere, scrisă de Ştefan. Bineînţeles că toate sunt ficţiuni, nu am luat din jurnale adevărate aşa ceva. Dar am vrut să public şi jurnalele pentru ca să vedeţi diferenţele de gândire şi întâmplări ale personajelor. Altfel gândeşte Florin, altfel gândeşte Alexandra. În această carte, veţi mai putea citi şi poezii scrise de mine. Nu ştiu în ce măsură mă pricep la poezii dar am încercat şi eu. E o carte despre viaţă şi despre moarte, despre

dragostea adevărată care învinge orice barieră. E bine dacă aţi citi-o cât mai mulţi dar fără să luaţi tragicul final prea în serios. Dacă nu ştiţi, într-adevăr cei care se sinucid, suferă îngrozitor dincolo. Şi asta mi-a demonstrat-o şi Florin. L-am visat de vreo 3 ori foarte rău. În primul vis, l-am visat în faţa unei porţi, era foarte trist şi mi-a zis doar atât, că e bine. În al doilea vis, l-am visat că era invalid. Eu l-am luat în braţe fericită şi i-am zis că de acum nu ne mai desparte nimeni şi că vom fi prieteni pentru totdeauna. Iar el a zis că mă iubește foarte mult. Însă, faptul că era invalid nu era bine. E clar că are nevoie de multe rugăciuni ca să ajungă la lumină. Eu vă doresc lecturare plăcută iar dacă vă place, să o recomandaţi şi altor persoane. Vă mulţumesc că aţi venit şi aş vrea ca acum să ţinem un moment de reculegere şi să ne rugăm pentru sufletul lui Florin Crupsa. Vă mulţumesc încă o dată!
Momentul de reculegere a fost cel mai frumos lucru făcut de Ioana. Era extrem de fericită că a reuşit să lanseze cartea sufletului ei. Celelalte care vor urma vor fi mai simplu de lansat. Curând avea să ajungă un nume în literatură. Prin căldura şi nobleţea cu care aşterne cuvintele pe hârtie, impresionează plăcut. Îi place să scrie simplu şi clar, pe înţelesul tuturor. Următoarea persoană care avea să spună câteva cuvinte despre carte, era o doamnă profesoară de romană.
- În primul rând, vreau să vă spun că am rămas plăcut surprinsă când am văzut maniera în care era scrisă această carte. Într-adevăr, mai avem şi

scriitori valoroşi în România. Ce a făcut această fată, jos pălăria! A scris o poveste de dragoste emoţionantă, care după ce o citeşti, parcă mai vrei să continue. Chiar dacă ei i-a trebuit 2 ani de zile până să ajungă la această variantă, nu putem decât să îi apreciem talentul şi ideea de a scrie în memoria cuiva o carte. Mai rar se întâmplă aşa ceva. E de apreciat ce a făcut ea şi sper că părinţii ei sunt mulţumiţi de ea. Eu nu pot decât să vă recomand să citiţi această carte şi veţi vedea în ea, comori bine ascunse. Comori din sufletul acestei fete. Bravo Ioana!!
Era extrem de fericită. După ce mai vorbiseră câteva persoane, scrise câte un autograf pe fiecare carte iar cei prezenţi îi cumpărase opera cu mult drag.
- Vreau să te felicit pentru ce faci, îi zise Andreea, sora lui Florin. Şi să îţi mulţumesc. Eşti o fată minunată!
- Nu ai pentru ce! Florin a fost minunat! Şi pentru el am făcut asta! Pentru memoria lui! Dumnezeu să îl odihnească în pace!
- Dumnezeu să îl ierte pe frăţiorul meu cel drag!
- Să ştii că el m-a ajutat foarte mult în scrierea cărţii. Chiar dacă poate o să ţi se pară ciudat ce zic. Da cred că am avut inspiraţie şi datorită lui.
- Poate e doar talentul tău.
- Şi talentul dar şi el. Şi îi sunt recunoscătoare că m-a ajutat! Îl iubesc foarte mult şi îmi lipseşte. Vom rămâne oricum prieteni pentru totdeauna! Şi dincolo de viaţă!!

Ioana rămase în ziua aceea toată după masa să împartă cărţile şi să le semneze. Părinţii ei erau foarte mândri de ea. Talentul ăsta nu îl are oricine. Se pare că ea îl avea, având în vedere că de la 12 ani scrie.
- Acum în încheiere, vreau să vă spun o poezie făcută de mine... nu ştiu dacă e chiar aşa de reuşită dar mie îmi place foarte mult şi se potriveşte cu personajul Alexandra. Vă mulţumesc că mă ascultaţi!

RUGĂCIUNE

Doamne, dacă ai putea
Să-mi dai o altă cale, un alt drum
Plâng prea mult pentru ceva
Ce ştiu că e imposibil de avut

Doamne, dă-mi o inimă
Care să iubească pe altcineva
Să nu mai ştiu ce e suferinţa
Iar lacrimile să nu cadă în ploaia grea

Doamne, alină-mi durerea
Nu mai vreau să plâng, vreau să fiu tare
Să spun adio atunci când
Inima mea nu mai e în stare

Doamne, lacrimile mele
Picură încet, încet pe obrazul meu
Tu învaţă-mă să găsesc altă iubire
Şi să fiu cu Tine în gând mereu!

JURNALUL ALEXANDREI

Joi, 1 iunie 2006

Dragă jurnalule,

Azi m-am trezit nespus de fericită. Ştii de ce? Pentru că am visat ceva nemaipomenit! Ştii că m-am pus la somn, supărată, că nu am pe nimeni. Nu? Ei, am visat un băiat pe nume Florin. Eram în Parcul Magnoliei din Rogerius. Supărată şi tristă. Aud o voce care îmi spune să nu mai plâng. Îţi dai seama? Am fost în rai de fericire. Dar să vezi, că l-am şi sărutat! Aşa că, nu o să mai ascult de nimeni când o să zică, că nu sunt în stare să am un prieten. Ştiu că aşa a zis şi mama şi tata şi toată lumea. Până şi prietenii mei cei dragi. Dar nu îi mai bag în seamă. Acest vis a însemnat foarte mult pentru mine, sincer îţi spun. Abia aştept clipa în care o să îl întâlnesc şi în realitate. Pentru că mi-a zis că ne vom mai vedea. Am încredere în el. Era un băiat atât de drăguţ. Înalt, cu o căciulă albă pe cap, puţin cam timid, aşa la prima vedere. Dar nespus de frumos! Iar la final ne-am şi sărutat! E ceva incredibil! Totuşi o să aştept să văd ce se va întâmpla mai departe. Asta e prima însemnare a mea din jurnal. Colegii m-au tot bătut la cap să îmi fac jurnal. Mi-au zis că aşa măcar îmi pot verifica sentimentele şi

în plus face bine la limba romană. Da... să îi cred? Eu fiind la jurnalism, clar am nevoie de romană. Dar nici nu o să pretind acum că sunt o mare scriitoare. Pentru că nu am cum să fiu. Nu o să scriu zilnic dar măcar aşa câteodată. Când se va întâmpla ceva interesant. Prima mea conferinţă a jurnalului se încheie aici. Mi-a părut bine de cunoştinţă, ne mai vedem şi în altă zi!

Luni, 5 iunie 2006

Dragă jurnalule,

Azi mă simt cea mai pustie fiinţă. Totul e gol... până şi eu... până şi sufletul. Nimeni nu mă înţelege, nimeni nu mă acceptă aşa cum sunt, cu ideile mele. Chiar dacă par ciudată, chiar dacă sunt. Sunt şi eu o fiinţă şi în mintea mea se învârt o mulţime de întrebări fără răspuns.. E atât de rău că vreau şi eu un suflet lângă mine? E ceva greşit că vreau şi eu să fiu iubită? Cer oare atât de mult de la viaţă? Dacă tot am această viaţă, oare de ce trebuie să sufăr? Încotro mă îndrept? Nimeni nu ştie. Ei bine, atunci de ce e greşit ce fac eu acum? Simt că Florin e viaţa mea. E sufletul pe care l-am aşteptat atâta timp... simt şi totuşi nu pot să ajung la el. Dar poate e adevărat ceea ce mi-a zis şi ne vom vedea într-o zi. Când va fi asta??. Dar totuşi mă întreb, de ce mi-a

vorbit aşa? De ce vorbea despre moarte? Nu e o premoniţie? Nu ştiu... şi nici nu găsesc răspunsul. Poate într-o zi voi avea şi acest răspuns.. Tot ce ştiu e că voi uita încet încet de obsesia mea pentru Tibi. E mai bine să fim doar prieteni. Îl voi aştepta pe cel care mă va completa întru toate.. Voi aştepta o minune.Şi chiar dacă va fi ceva de prisos, azi voi merge în parcul acela. Măcar să văd dacă am sau nu dreptate. Dragul meu jurnal, aş vrea să mă odihnesc. Vom vorbi mai târziu sau poate doar mâine.

Sâmbătă, 10 iunie 2006

Dragă jurnalule,

Am ajuns acasă, fericită că l-am găsit pe Florin, aşa cum am sperat. Ştiu că el e cel ales de către Dumnezeu pentru a-mi fi alături. Acum că l-am văzut, mi-am dat seama de acest lucru. Sunt foarte fericită, mai ales că el vrea să ne mai întâlnim. Doamne îţi mulţumesc!! Mi-ai dat în cale un băiat minunat şi care într-adevăr există. Doar nu l-am visat degeaba. E super haios, cu aceea căciulă cu care l-am văzut şi în vis. E cel mai dulce! Păcat că nu m-a recunoscut. Nu prea îmi vine să cred că s-a întâmplat una ca asta. Dar să ştii că nu îmi fac griji. Acum că l-am văzut, mi-am dat seama că el e iubirea mea, nu mai am niciun dubiu. Şi ce frumos va fi când vom fi doar noi doi şi ne

vom ţine strâns de mână şi ne vom săruta sub cerul înstelat. Doamne, ce visătoare sunt şi eu! Dar măcar visele mele sunt adevărate. Mi-am dorit din suflet un băiat şi l-am primit. Voi vedea în timp ce va fi dar eu aşa cred că vom fi fericiţi împreună. S-a uitat atât de mirat la mine azi, încât îmi venea să îl sărut. E adevărat, el mă văzuse pentru prima dată în viaţa lui, nu putea să fie altfel. Dar eu l-am recunoscut imediat şi asta mă bucură. Cum să pot uita, chipul lui dulce? Ochii lui frumoşi? Zâmbetul lui? Şi mai ales mirarea lui când m-a văzut. Sunt sigură că îi păream cunoscută. Şi asta după privirea lui mi-am dat seama. Nu contează, important e că l-am găsit aşa cum am sperat! E începutul unei iubiri adevărate şi foarte mari!

Joi, 15 iunie 2006

Dragă jurnalule,

Ştiu că de cinci zile n-am mai scris nimic. Adevărul e că nu prea mai am timp de nimic. Şi asta pentru că sunt la început de drum cu Florin. Vorbim foarte des pe internet şi chiar mi-a zis că i-ar plăcea să ne mai vedem. Eu simt cum iubirea pentru el creşte cu fiecare zi tot mai mare şi mai mare şi mai mare până la infinit. Şi să vezi fază, într-o zi mi-a zis pe net că sunt visul lui devenit realitate. Nu mi-a venit să cred!

Deci simte la fel. Chiar dacă nu recunoaşte. În faţă nu îmi spune nimic, şmecherul dar pe net da. Îmi trimite şi mesaje de iubire pe telefon. Atunci tresar când aud telefonul că bârâie. E el! Şi mă uit repede să văd cine mă caută. Şi da e el şi îmi scrie: Aş vrea să fii iubita mea, îmi lipseşti! Când văd, toată mă topesc şi nu e de mirare. Ce simt cu băiatul ăsta nu am simţit niciodată. Pentru nimeni. E prima şi singură iubire din viaţa mea. Ceilalţi care au fost nu sunt nici un sfert din ce e Florin pentru mine. Pentru ei nu am scăpat de acasă, nu am minţit părinţii. Dar pentru Florin da. Într-o zi, mi-a zis să ne vedem când vine de la liceu. Şi am rugat-o pe mama să mă lase. Nu a vrut. Şi atunci am ieşit eu afară fără să spun nimic. Şi am mers înaintea lui la liceu. Când m-a văzut, m-a strâns tare de tot în braţe. Am mers cu el până în Rogerius. Colegii lui au început să îmi zâmbească. Probabil au văzut şi ei cât sunt de frumuşică. Dar destul cu vorbăraia. Trebuie să mă pun la somn acum.

Mai vorbim jurnal drag şi scump! Noapte bună!

Marţi, 20 iunie 2006

Dragă jurnalule,

M-am hotărât să scriu şi azi pentru că am o groază de noutăţi, dragă jurnalule. În

primul rând, relaţia cu Florin merge super bine. Doar când ne vedem, se aprinde aceea flacăra a iubirii şi ne învăluie pe amândoi. Apoi focul urcă până la cer şi Dumnezeu ne binecuvântează cu această poveste frumoasă de dragoste. Dar destul cu romantismul ăsta, vreau să îţi spun că zilele trecute l-au cunoscut şi prietenii mei pe Florin. Am mers cu el în parc. Era cu bicicletă, ca de obicei. Şi tocmai atunci au venit jos şi prietenii mei dragi, Danutza, Tibi, Marius. Le-am făcut cunoştinţă cu el şi ce crezi? S-au înţeles de minune cu el. Florin le-a zis că o să mă răpească într-o zi de la ei dar aceştia au crezut că glumeşte. I-am lăsat în pace, să creadă ce vor. Eu îl cred pe el, pe care îl iubesc atât de mult. Şi să vezi, dragă jurnalule ce emoţii m-au cuprins când am mers cu el la ştrand. S-a pus pe pătură şi a adormit. Eu i-am zis să vină în apă şi el nici măcar nu se mai mişca. Am tras o sperietură zdravănă. L-am tras de pe pătură şi atunci buimăcit de somn, s-a trezit şi m-a luat în braţe aşa romantic cum doar el ştie. L-am certat pentru chestia asta. La cât de sperioasă sunt eu, asta mai lipsea. Te las acum, că e târziu şi vreau să mă pun să mai citesc ceva. Pupici până data viitoare!

Duminică, 25 iunie 2006

De azi încolo, nu mai scriu dragă jurnalule, oricum e clar că doar cu tine vorbesc.

Trebuie neapărat să şi specific? În ultimele zile s-au întâmplat lucruri surprinzătoare pentru mine. Mă văd zilnic cu Florin şi nu mă pot sătura. Aş vrea să îl iau cu mine acasă, dar nu ştiu cât îl vor accepta părinţii. Deocamdată nu le spun de el nimic. Avem timp. Şi oricum ştiu că mama e o scumpă şi îl va plăcea imediat. În schimb tata e mai pretenţios. Dar o să o scot la capăt şi cu el, cumva. Să îţi zic şi ţie ce s-a mai întâmplat. Într-o zi mi-a zis Florin că pune pariu cu mine. Şi am zis ok, dar ce fel de pariu. Mi-a zis că nu crede că îl iubesc. Şi să îi demonstrez. Am acceptat pariul şi i-am spus că dacă eu câştig şi îl iubesc, atunci să îmi scrie o frumoasă scrisoare de iubire. Iar dacă el câştigă, să îi scriu eu o scrisoare. Atunci am început să îi demonstrez. Îl sunăm zi de zi, îl aşteptam de la şcoală, îl ajutăm la lecţii. Am fost la el şi i-am cunoscut şi părinţii şi sora mai mare. M-au primit foarte frumos. Nici nu mă aşteptam. Mi-au spus că îl iubesc foarte mult pe Florin şi că pentru ei, înseamnă mult. Îi cred şi eu. Cum să nu îl iubească? Doar e atâta de drăguţ şi de bun la suflet. Aşa că, eu am câştigat pariul. Acum să vedem ce scrisoare de dragoste îmi va scrie el. Sunt chiar curioasă. Am să aştept să văd şi în cât timp îl termină. E foarte hotărât să mă şi întreacă. A făcut şi el un jurnal doar că al lui jurnal se numeşte "Jurnalul Relaţiei Noastre". Ce frumos nume are. El notează

acolo doar evenimentele importante din relaţia noastră, din perspectiva lui. Şi mai încolo, peste ani, vom vedea. Care a fost gândirea mea şi care a fost gândirea lui. E minunată idee, nu-i aşa? Mă gândeam eu că tot ce facem noi e special. La fel ca dragostea noastră. Cea mai minunată din Univers!!! Pa pa

Vineri, 30 iunie 2006

Săptămâna asta a trecut cumva, jurnalule drag. Şi să îţi spun ce surpriză am primit. Mai ţii minte de scrisoarea pe care trebuia să mi-o dea Florin? Ei bine, am primit-o ieri. A fost minunată. Eu nu o mai reproduc aici pentru că nu prea am timp să o scriu şi e lungă. Dar îţi spun pe scurt ce mi-a scris. A zis că sunt regina sufletului lui şi că până acum nu a mai întâlnit o fată ca mine. A înşirat o serie de calităţi ispititoare şi apoi mi-a scris că mă va iubi mereu. Nu e fantastic? Dar totuşi nu ştiu ce fel de om e cu adevărat. Dacă nu e adevărat şi doar spune aşa? Nu ştiu ce să cred. E foarte drăguţ din partea lui dar parcă prea exagerat. Da, ştiu că mă iubeşte dar asta nu înseamnă că vom îmbătrâni împreună. Eu îmi doresc dar... cine ştie. Şi ca să vezi mi-a zis şi că va muri pentru mine. Asta a fost prea de tot. Atunci m-am enervat şi am plecat acasă fără să spun un cuvânt. Acum plâng. De ce trebuie

să mă supere? Doar când aud cuvântul moarte deja mi se zburleşte părul pe mâini. Nu-l suport! Nu atât de tânăr! Da, dacă moare un om bătrân, asta e, Doamne iartă-l! Şi-a trăit viaţa destul. Dar când auzi un băiat tânăr că spune aşa ceva. Cum să nu te enervezi? Nu ştiu nici acum ce să fac. Sunt încă supărată pe el. Cred că acuma seara nici nu-i mai răspund la mesaje. Îmi pare rău. Când nu va mai spune acele cuvintele o să îmi treacă. Dar până atunci. Slabe şanse. Acum mă pregătesc să mă pun în pat şi eu, căci e târziu, după cum vezi doar seara pot să scriu mai mult. Aaaa şi azi am fost şi la fitness. E aşa frumos acolo! Să vezi ce corp bestial o să îmi fac! Să crape toţi de ciudă. Când vor vedea o bombă sexy lângă ei!

Sâmbătă, 1 iulie 2006

Azi m-am gândit să mai scriu ceva în acest caiet. Sunt încă supărată. Am fost afară cu Florin dar m-am purtat cam rece cu el. Nu merită să mă port altfel. Şi în plus azi m-a căutat şi fostul meu. Se pare că mă vrea înapoi. M-a sunat tocmai când eram cu zăpăcilă ăsta al meu afară. Şi normal că i-am răspuns, mai mult ca să îi fac în ciudă. Mi-a spus că îi dor de mine şi că mă vrea lângă el din nou. Eu i-am spus că vom vedea ce va fi şi că momentan sunt în altă relaţie. Florin s-a supărat, cum adică o să văd eu? A

zis el. Păi ce vrea? Eu nu am nevoie de un băiat pesimist lângă mine, să fie clar! Ori îşi schimbă atitudinea ori îl las. Chiar dacă aş suferi un timp. Dar nu pot să suport oamenii pesimişti. Sau cei care se plâng tot timpul. Viaţa asta e atât de frumoasă şi trebuie să profiţi de tot ce prinzi în cale şi de toate oportunităţile pe care le ai. De exemplu azi a venit la mine o fată să mă întrebe dacă vreau să fiu reprezentantă la o firmă de cosmetice. Şi normal că am acceptat. Pe lângă faptul că îmi ocupă timpul, dar mai şi primesc cosmetice acasă pe gratis. Ce frumos, nu-i aşa? Nu va trebui să le mai cumpăr. Aşa că am acceptat foarte bucuroasă. Să văd pe cine o să găsesc să comande de la mine. Acum mă pregătesc să ies puţin în oraş, cred că vom merge în club. Eu şi prietenii mei. Pe Florin nici nu l-am chemat şi asta pentru că sunt încă supărată pe el şi nu merită. Altădată o să îl chem. Nu mă judeca şi tu, jurnalule. Ştiu că nu o să mă simt bine acolo fără el dar voi trece peste. Te iubesc!

Miercuri, 5 iulie 2006

De când n-am mai scris, s-au întâmplat multe lucruri. Se pare că eu şi Florin ne jucăm de-a şoarecele şi pisica. După ce a văzut că m-a sunat fostul prieten, a ieşit şi el în oraş cu o fostă prietenă a lui. Mi-a zis

cineva că i-a văzut. Nu îmi vine să cred ce om! Măcar dacă ieşeam şi eu cu fostul meu dar aşa, o simplă şi banală conversaţie la telefon, nu se poate compara cu ieşitul în oraş. Azi e o zi superbă de ieşit afară dar nu cred că mai ies nicăieri, sunt mult prea rănită. Nici măcar nu i-am răspuns la mesaje. Nu mai are niciun rost. E la fel ca ceilalţi băieţi şi eu îl credeam atât de special. Mă doare şi mi-e teamă că am să îl pierd. Îţi spun sincer, dragă jurnalule. Şi ce pot să fac? Spune tu! Îndrumă-mă! În afară de plâns şi de gândit negativ. Eu sunt o fată optimistă şi care gândeşte doar de bine. Acum iar am primit mesaj de la el. Cică: "Vrei să ieşim la o plimbare, prinţesă? Te iubesc". Îl urăsc că mă face prinţesă!! În fine, ce să fac? Dacă nu îl văd, mor! Aşa că mai bine mă duc să mă îmbrac şi să ies cu el la plimbare. Dar oare ce să pun pe mine? Tricoul ăla sexy sau topul ăsta nou? Văd eu. Până la urmă, el va muri de ciudă, căci nu o să îl las nici măcar să mă sărute. Voi fi rea azi dar aşa îi trebuie! Să se înveţe minte şi altădată să nu mai facă asta. M-am săturat să fiu tot eu aia prostuţă. Nu sunt deloc! Îl iubesc, mă iubeşte dar să nu îşi bată joc de mine! Măcar atât îl rog! Hai că văd eu mai departe, acum merg să mă îmbrac, să mănânc ceva şi o să ies cu el. Vorbim mai târziu!

Luni, 10 iulie 2006

Upssss! Am făcut-o lată... să vezi dragă jurnalule, ce am păţit azi. M-am dus până la o prietenă care stă în Rogerius. Şi am ajuns destul de târziu la ea. Florin deja era de o oră în parcul de lângă blocul meu. Eu nici măcar nu ştiam. Mă distram cu prietena aia a mea. După două ore, am mers şi eu acasă. Şi surpriză!! Mă aşteapta Florin cu un buchet de flori. Îl întreb, ce e cu florile alea şi el cu o faţă de om trist îmi zice, cum, nu ştiu ce sărbătorim azi? Şi îi zic că nu şi el zice: pe data asta, luna trecută ne-am întâlnit prima dată... daaaa, aşa e... uitasem... off nu... sărmanul de el. S-a cam supărat dar apoi i-a trecut căci am mers la el şi am început să îl sărut până a uitat de el. L-am strâns tare de tot în braţe şi i-am spus să stea liniştit că nu a fost cu intenţie. Mai uita omul, câteodată. Norocul meu e că el e un băiat înţelegător. Doar e zodia peşti, e şi normal să fie. M-a înţeles foarte bine. Adevărul e că, de când îl am pe el, sunt cam cu capul în nori şi asta mi-au spus-o mulţi. Ce să fac eu? Oricum, pot să spun că m-a surprins în mod plăcut, drept urmare, mi-a trecut supărarea pe el de tot. Miercurea trecută când am mers cu el la plimbare, aproape nu am vorbit nimic cu el şi nu ştia de ce. Zicea că el ar trebui să fii cel supărat pe mine, pentru că am vorbit cu fostul meu. Dar el că a mers cu aia în oraş? Oricum a trecut şi acum suntem din nou fericiţi. Cu

chestia asta, a crescut mult în ochii mei. Deja nu mai îmi văd viaţa fără el. Şi sunt foarte sinceră când spun asta. Adorm iar visând, ce frumos e să iubeşti!

Sâmbătă, 15 iulie 2006

Sunt atât de somnoroasă, jurnalule, nu ai idee! Azi e sâmbătă şi a trebuit să mă trezesc de dimineaţă ca să merg cu părinţii în sat. Nu înţeleg de ce nu m-au lăsat acasă. Vroiam să mă văd cu Florin azi, da de unde? Cine poate? I-am spus cu părere de rău că a trebuit să plec. Nu i-a căzut aşa de bine. Îl cred. Mi-e dor de el, nespus de mult. Şi până mâine nu o să îl pot vedea. De ce e lumea atât de rea? I-am zis la mama că vreau să rămân acasă. Şi ea mi-a zis că nu discută. Merg cu ei şi gata. Asta e viaţă? Măcar dacă nu trebuia să dormim acolo. Dar aşa... Să îţi spun ce am mai făcut. M-am distrat toată săptămâna. Am mers pe afară cu iubirea mea, pe care nu îl dau pe niciunul. Aseară am fost în club de asta sunt atât de buimacă de somn. M-am distrat cu Florin şi cu prietenii. Şi să vezi ce s-a întâmplat. Un tip de acolo, a pus ochii pe mine, neştiind că sunt cu Florin. Căci eu când aud muzica, dansez de nebună. Aşa că am început să dansez şi iubi meu cel drag doar mă privea. Partea proastă a fost că m-a privit şi nătărăul ăla şi credea că sunt

singură. A venit la mine, mai nu m-a luat în braţe. Atâta i-a trebuit la Florin, să îl vadă pe ăla, că mă agaţă. A mers la el şi a început să îl lovească. Băiatul ăla nu s-a lăsat şi i-a zis că dacă e tare să meargă afară din club. Eu nu am vrut să îl las dar nu am avut cu cine discuta. Aşa că am mers afară şi mă uitam cum dă şi cum primeşte Florin al meu pumni şi palme. M-am băgat şi eu între ei, de am primit un pumn frumos de la ăla. Dar mi-am revenit repede şi i-am dat şi eu un picior jos. A început să urle de durere. Şi uite aşa, l-am făcut eu pe ăla. Dar Flo al meu s-a lovit cam rău. Mi-a părut rău şi am şi plecat acasă. El cu nervii la pământ, eu fericită că l-am lovit pe ăla şi l-am învins. Încă sunt supărată pentru că el e rănit din cauza mea. Aproape am ajuns în sat. Nu mai pot să scriu. Good Night!

Joi, 20 iulie 2006

Yupeeeeeee, sunt mega, extra fericită jurnalule. Nu ai să ghiceşti de ce. În sfârşit am rămas singură cu iubirea mea, acasă la el. Şi ne-am contopit într-o iubire fierbinte. Ce poetă sunt! Dar m-am simţit fantastic. Nu ştiam ce planuri are dar m-a legat la ochi, m-a dus în camera lui, iar pe pat erau presăraţi petale de trandafiri. Dacă ai fi văzut ce frumos era! Apoi m-a luat şi a început să mă sărute şi să mă dezbrace suav. M-a sărutat pe gât, pe gură, pe ochii.

Aaaahhhh, mă apucă fiorii numai când mă gândesc. Apoi m-a pus pe pat şi a continuat să mă sărute cum doar el ştie. Iar restul, înţelegi tu. Dar, dă-ţi seama, când am simţit săruturile lui fierbinţi, respiraţia lui caldă, mâinile lui puternice care mă pipăiau, îmi creştea adrenalina. Însă, nu m-am lăsat mai prejos şi am început să fac şi eu acelaşi lucru cu el, până l-am înnebunit de-a binelea. Am stat toată noaptea îmbrăţişaţi. Să nu te miri dar mi-am cerut permisiunea lui mami de a rămâne peste noapte la o colegă şi a fost de acord. Doar că aceea colegă era de fapt iubirea mea. Pe care l-am iubit cu întreaga mea fiinţă. Părinţii l-au lăsat acasă şi au plecat în sat împreună cu sora lui, Andreea. Astfel, am profitat de ocazie şi am rămas cu el. A fost fantastic! Mai vreau, mai vreau, să simt mângâierile lui, care mă duc în paradis! Noapte bună, cu ochii deschişi!!

Marţi, 25 iulie 2006

Ghici unde sunt acum, dragul meu jurnal! Sunt pe tren! Îţi vine să crezi? Iubitul meu cel drag şi pufos mi-a făcut o surpriză extraordinară. Eram în parc azi pe la ora 11. Şi mi-a arătat nişte bilete. L-am întrebat ce bilete sunt acelea şi mi-a zis că mergem la mare! Sunt extrem de fericită şi de entuziasmată! Nu pot să cred că merg pentru prima dată cu iubirea mea într-o

călătorie mai lungă. Ştiu că drumul ăsta este foarte plictisitor dar alături de el nimic nu mi se pare greu. Sincer, nu ştiu dacă îţi poţi imagina câtă fericire îmi invadează trupul. Fiecare părticică a mea mă cutremură cu câte un fior. Eu şi Florin la mare! Ce vom face acolo? Doar noi 2? Nu ştiu. Acum, Florin a cam adormit fiindcă e noapte şi trenul goneşte de nebun. Mi-e şi frică de viteza asta uluitoare pe care o are. Acum am oprit într-o staţie. Scrie Mediaş. E o gară mică şi frumoasă. Oricum, eu nu am somn la ora asta, dragă jurnalule şi mă gândeam să scriu puţin. Dar înainte de a mă pune şi eu la un somn bun, atât cât se poate pe tren, vreau să îţi mai spun că suntem în compartiment cu un cuplu de tineri care nu par foarte îndrăgostiţi ci mai degrabă plictisiţi unul de altul. Nu îmi vine să cred! Oare aşa o să ajungem şi noi? O să ne plictisim şi va deveni totul o rutină? Nu vreau să cred asta, pentru că iubirea mea pentru Florin e foarte mare. Nici nu mi-am dat seama cum a crescut aşa. Dar cu surpriza asta aşa de mare ştiu că o să îl iubesc la nesfârşit. Acum mă pun să dorm şi eu puţin, sunt obosită şi chiar vreau să fiu fresh pentru ziua de mâine. Pupici. Noapte bună în trenul acesta zgomotos!

Miercuri, 26 iulie 2006

Jurnalul meu drag, ştiu că acum nu prea se va înţelege ce scriu pentru că sunt pe nisip şi nu pot scrie drept. Îţi dai seama? Eu pe nisip, scriu ce mi s-a întâmplat azi. Am ajuns în Constanţa şi apoi am luat-o pe jos frumos şi am început să căutăm hoteluri şi pensiuni. Ce să vezi? Cel mai mare ghinion trebuia să vină la noi, nu se putea altfel! Toate sunt închiriate şi ocupate! Deci nu avem unde să stăm. Acum suntem pe o plajă şi deja începe să se întunece. Mi-e foarte frică aici dar sunt cu iubitul meu drag, care e foarte îngrijorat. Vom petrece această noapte aici pe malul mării. E frumos, nu pot să zic nu, dar totuşi. Vreau un pat, vreau să stau comodă şi liniştită. Şi uite acum nu se poate asta pentru că nu găsim loc. Şi să vezi ce am făcut. I-am zis la Florin să se bage în apă. Nu credeam că o să aibă curaj. Ne-am băgat amândoi dar am stat puţin pentru că nu vrem să ne răcim. Acum stau şi mă uit cum apune soarele. E incredibil de frumos! Totuşi, în curând va veni noaptea şi vom dormi aici. Ce trist! Totuşi, iubirea mea a fost atât de dulce. Când a văzut marea m-a luat în braţe şi a început să vorbească cu voce piţigăiată şi să îmi spună ce ne urează marea. Ştiu că ea ne iubeşte foarte mult. Dar acum totuşi simt puţină frică şi frig de la briza asta. Ce va fi când se va întuneca? Nu pot să îmi imaginez. Cert e că urmează o noapte lungă în care nu ştiu dacă o să dorm

cu adevărat sau doar o să aţipesc. Însă, Florin mi-a zis să nu îmi fac griji, pentru că el e lângă mine şi mă va iubi mereu. Acum totuşi, stau şi mă gândesc, ce naiba e viaţa asta atât de aiurită? Să nu găsim loc de cazare? Şi unde vom dormi? Tot pe malul mării? Dacă nu găsim nici mâine, eu nu mai stau aici. E de vină doar iubiţelul meu pentru că trebuia să facă întâi rezervarea la hotel şi apoi să cumpere biletele. Ce să îi faci? E chiar aiurit! Te las jurnalule, de aici de pe nisip şi de lângă marea cea înspumata!

Joi, 27 iulie 2006

Sunt în Costineşti. După ce ne-am trezit pe malul mării şi am privit răsăritul amândoi, mi-a venit ideea să mergem cu microbuzul până la Costineşti. Mă gândeam că poate o să găsim un loc unde să stăm. Nu e loc aici pe litoral nici să arunci un ac. Doamne! Nu îmi vine să cred. După ce am mers o bucată bună, m-am certat rău de tot cu Florin şi am ajuns la un motel din staţiune. Nu pot să îţi explic ce nervi aveam pe băiatul ăsta. E culmea nesimţirii!! Adică, pe lângă că eram extrem de obosită după o noapte nedormită, mă mai ia şi la mişto. M-am supărat rău pe el şi i-am zis să rezerve o cameră cu două paturi. Nu am de gând să dorm într-un pat

cu el! Nu e prinţul din poveşti! Să fie clar. M-am săturat de prostiile lui. Într-adevăr e bine să fii glumeţ da nu în asemenea hal. Şi în plus a strigat pe mine. Nu îmi place când un băiat strigă şi fără supărare. Apoi camerista ne-a spus că nu are decât o cameră liberă cu un pat. Aşa că a trebuit să accept, ce să fac? Decât să dorm pe nisip încolăcita şi zgribulită de frig. Însă, băiatul ăsta m-a făcut să mă simt în rai, când am ajuns în camera de hotel. Aşa că l-am iertat. Off, nu ştiu ce să fac. Dacă ai ştii cât de mult îl iubesc, jurnalule. M-ai ura. Nu se poate aşa ceva. Oricât m-ar enerva eu tot îl iert şi asta nu se poate. O fată nu ar trebui să fie aşa. Nu e voie să permitem atâtea băieţilor. Li se prea urcă la cap. Şi apoi ajung să te şi bată. Am avut o prietenă care a fost bătută de prietenul ei foarte tare. Iar apoi fata a fost internată la spital. Chiar asta îmi doresc? Sigur că nu! Îl iubesc dar dacă îmi mai face faze de astea, cu toată părerea de rău, îl părăsesc. Acum te las jurnalule, merg să iau masa de seară, Florin mă aşteaptă nerăbdător. Pe curând!

Vineri, 28 iulie 2006

În dimineaţa asta, m-am trezit mai fericită că niciodată. M-am uitat pe fereastră. Se

vedea soarele strălucitor şi razele lui fierbinţi îmi încălzeau sufletul. Simţeam cum toată lumea e a mea! L-am trezit pe somnorosul meu, care are obiceiul să se trezească tot mai târziu. Şi asta pentru că aseară am stat până târziu la poveşti. Mi-a zis că mă va iubi toată viaţa lui şi că eu sunt totul pentru el. Fără mine nu ar putea trăi şi dacă ar fi cândva să îl părăsesc mă va căuta până la capătul pământului şi va lupta pentru mine toată viaţa lui. Ce frumos, nu? Şi totuşi, ceva mi-a rămas adânc înfipt în minte, acel "dacă". Cum adică, dacă? Nu vreau să păţim nimic rău iar Dumnezeu nu va permite să se distrugă iubirea noastră, în niciun fel. Îngerii ce păzesc? Ne păzesc pe noi, că să ne iubim la fel cum ne iubeşte Tatăl Ceresc. Nu vreau să par filozoafă acum, jurnalule, dar asta e purul adevăr. Şi eu ştiu şi simt asta. El mă împlineşte şi mă face cea mai fericită. Fiecare cuvânt, fiecare privire, fiecare gest, îmi sugerează un singur lucru: iubirea! Vreau să mă dăruiesc doar lui, să fiu parte din inima lui. Îi jur aici în fata mării. Acum sunt la o masă, luăm prânzul. Soarele e tot pe cer, la fel de strălucitor iar oamenii sunt fericiţi şi mulţumiţi de această minune. Fiecare clipă trebuie trăită la maxim! Iar eu dacă ar fi să dau timpul înapoi, nu aş schimba nimic. Tot aş fi vrut să îl cunosc pe Florin şi să îl am al meu. Pentru că aşa este destinul nostru şi nu putem schimba asta! Vreau să îţi mai spun,

că preţurile aici sunt foarte piperate dar avem grijă să nu cheltuim prea mult, ca să ne ajungă. Te iubesc!

Sâmbătă, 29 iulie 2006

Azi, soarele nu a mai strălucit aşa de frumos. Se pare că nu ţine cu noi vremea asta. Aşa că ne-am gândit să mergem prin staţiuni în plimbare. Ne-am luat frumos de mână şi am pornit prin lungul litoral al mării negre. Sincer, marea se împletea cu iubirea noastră. Valurile înspumate şi mari ne răcoreau mereu. Nisipul fin ne ardea picioarele. Şi totuşi nu am renunţat. Am călătorit toată ziua şi chiar dacă mă durea tot corpul, nu am cedat. I-am zis lui Florin că a fost cea mai frumoasă zi. Cum se poate aşa ceva? Vedeam oameni la plajă, vedeam copii fericiţi, simţeam iubirea în aer. I-am mulţumit Domnului că m-a lăsat să trăiesc o asemenea zi. Însă, ca de obicei, trebuia să avem şi peripeţii. S-a luat după noi o fetiţă mică. Am întrebat-o dacă are mamă şi a zis că eu sunt. Când am auzit, am rămas mască. A mai venit cu noi, câţiva metri iar apoi s-a luat după altcineva. Sărăcuţa! Nu ştiu ce era cu ea. Poate că s-a pierdut. Dar era atât de drăgălaşă încât îmi venea să o iau cu mine. O altă fază pe care am păţit-o azi, dragul meu jurnal, a fost când Florin a

mers la fiecare tarabă şi mi-a luat câte un trandafir. În total am strâns vreo zece trandafiri. Wow! Crazy baby! Şi totuşi ce au fost fazele astea? Oare se simte aiurea pentru ce a făcut ieri? Nu ştiu însă m-a surprins plăcut. Şi e un dulce, iar el ştie treaba asta. Chiar dacă mă mai supăra câteodată, nu am cum să nu recunosc iubirea care mă înfioară. Mă surprinde şi pe mine uneori. Îl mai las să văd, până unde va ajunge cu chestiile astea! Acum mă pun în pat, lângă scumpul meu, pentru că a fost o zi lungă şi sunt extrem de obosită. Pe mâine!

Duminică, 30 iulie 2006

M-a trezit îmbătătoarea voce a iubirii. Wow! Sună de parcă aş fi o mare scriitoare! Îmi mai place să scriu poezii câteodată, dar acum chiar am mari emoţii. Să vezi fază, jurnal drag. M-a trezit de dimineaţă Florin, cu o idee. Dacă tot am mers ieri prin staţiuni şi ne-am plimbat, azi să mergem la Constanţa. Bine, zis şi făcut. Ne-am pus bani cu noi, mâncare şi am pornit la drum. Am luat un microbus şi în scurt timp deja eram în oraşul cel mare al litoralului. Normal, aici am început să ne cam certăm. Ce să vizităm prima dată? Eu am zis că vreau să văd Cazinoul, Acvariul, Delfinariul, Moscheea. Dar ca să vedem

toate astea ne trebuia o zi întreagă. Lui Florin nici măcar nu îi pasă. Dar i-am zis că eu sunt o fire mai altfel decât el şi dacă nu îmi convine ceva, nu fac, orice ar fi. Ne-am certat! Da, nu se putea altfel! El a zis că vrea să vedem oraşul, plimbându-ne cu mijloacele de transport în comun. Păi atunci ce am rezolvat? Mai nimic. Vroiam să văd, să merg pe jos şi să vizitez. Până la urmă s-a lăsat convins. Cu chiu cu vai. Îţi dai seama, jurnalule? Cum sunt băieţii ăştia? Trebuie să le dai n motive ca să ajungă la un numitor comun. Dacă nu le dai argumente, nu acceptă. Sau în cel mai rău caz, vin şi ei cu teoriile lor. Nu credeam că va fi aşa şi Florin. Dar a trebuit să accept situaţia. În final, am vizitat Cazinoul, Acvariul, Portul Tomis, Plaja Modern şi am mers până la Casa de Cultură. Am mai văzut şi Farul, Portul Constanţa şi cam atât. Deja era târziu şi trebuia să ne întoarcem la Costineşti. Aşa că acum, sunt iar obosită, la fel ca şi ieri. Şi când te gândeşti că e duminică, zi de odihnă şi totuşi, zi obositoare şi aglomerată!

Luni, 31 iulie 2006

E început de săptămână şi sunt extrem de nervoasă şi supărată! Plâng încontinuu de o oră. Nu o să îţi vină să crezi, jurnalule! Azi

am mers la plajă, căci era o vreme superbă. Am stat liniştită pe pătură, aşteptând soarele fierbinte să mă bronzeze. Şi dintrodată, nu îl mai văd pe Florin. Am început să strig după el ca o disperată şi nimic. Parcă venisem cu omul invizibil. Vaii! Atunci m-am panicat, căci o doamnă mi-a zis că a văzut un tânăr că se scaldă în apă şi nu a mai revenit la ţărm. Un salvamar m-a auzit şi a mers după el în apă. Da, Florin era acolo, leşinat. Când l-am văzut, aproape am leşinat şi eu de spaimă. L-au resuscitat şi abia au reuşit să îl mai salveze. Ei şi pentru fapta asta, să nu mă enervez? Nu mai am ce să discut cu el, să fie clar! Trebuia să îmi zică, dacă nu mai are chef să trăiască. Dar nu să mă chinuie pe mine şi să mă îmbolnăvească. Nu am nevoie de aşa ceva! Fără supărare! Dar, Florin cu chestia asta m-a făcut să nu mai vreau sub nicio formă să mai vorbesc cu el. Cel puţin pe moment. Uite ce a făcut! Plâng, plâng, plâng! Nu mă pot opri, iar lacrimile sunt atât de amare. La ce bun am venit aici? Ca să sufăr? Mai bine ştiu că îmi fac bagajul şi plec acasă. Interesant! Acum el e cel supărat şi văd că a plecat din cameră fără să spună niciun cuvânt. Foarte bine, domnule care vrei să mori! Dacă tu faci asta şi eu îţi fac felul! Am să merg să închid camera cu cheia ca să nu mai poată să vină înapoi. Nu mai am nevoie de el! Să plece! Acum îmi pun capul pe pernă chiar dacă ştiu că nu voi

adormi în grabă. Nu mă lasă lacrimile astea să dorm! Noapte bună cu supărarea în suflet!

Marţi, 1 august 2006

Mi-a trecut supărarea, dragă jurnalule, sunt acum fericită. Tocmai am venit din parcul de distracţii. Ne-am dat pe maşinuţe, pe carusel şi pe alte jocuri. Florin a fost fantastic. Mi-a zis că vrea să mergem pe toate distracţiile alea şi am ameţit foarte tare. Dar a fost minunat! Însă, de dimineaţă atâta am râs încât m-a durut şi burta. Faza e că Florin a stat şi el la plajă, drept pedeapsă, că a plecat data trecută în mare. Şi fiindcă nu îi place să stea degeaba, se plictisea şi a început să imite un om care stătea la bronzat. A fost atât de comic încât toţi oamenii din jurul nostru au început să râdă de el. Iar la sfârşit a fost şi aplaudat. Asta da zi! Am mers apoi să mâncăm ceva şi o tânără s-a băgat în seamă cu frumosul meu. Eram gata să o iau de cap. Însă, Florin s-a făcut că nici nu o vede şi aşa am văzut cât de mult mă iubeşte. Extrem de mult! Îţi mulţumesc soarele meu care străluceşti mereu! Am fost plăcut surprinsă de acest act de caritate din partea lui. Pe bune! Eu care credeam că se mai uită şi la alte gagici, mi-a demonstrat că nu e aşa! Deci, nu o să

mă îndoiesc de el, niciodată. Nici atunci când vom fi căsătoriţi şi vom avea o puzderie de copilaşi. Ştiu că atunci va interveni rutina dar iubirea noastră e divină. Simt asta. Nu am de ce să îmi mai fac griji în privinţa asta. Iubitul meu cel drag e ca un bibelou. De care trebuie să am grijă. Astfel că, după ce am mâncat la o terasă, am mers în mare încă odată, dar de data asta, aproape de ţărm. Am cules şi scoici. Vreau neapărat să le duc acasă, drept amintire. Mai stăm puţin aici oricum! Trist dar adevărat!

Miercuri, 2 august 2006

Sunt extrem de tristă acum când scriu această însemnare. Jurnalule, îţi dai seama? Mai avem ziua de azi şi mâine pornim spre casă. Toată fericirea de aici s-a dus. Şi problema e că nu ne-am săturat să stăm lângă mare şi soare. Dar nu avem altă posibilitate. Chiar azi noapte am visat că am ajuns acasă şi mă aştepta o mare dezamăgire. O fi vreo premoniţie, oare? În fine, azi am fost puţin la plajă şi apoi spre seară, lui Florin i-a venit ideea să mergem în Vama Veche. Eu în Vamă Veche?? Acolo unde e paradisul drogaţilor, a beţivilor? Nu se poate! Sunt totuşi o fiinţă gingaşa, nu am ce să caut acolo. Dar iubiţelul meu mi-a zis

că va fi o adevărată aventură. Da, da, cum să nu? Aventură la malul mării negre, cu o drogată şi un beţiv! Sună cam urât dar acolo doar de ăştia vezi. Am mers până la urmă, nu aveam altă cale. A fost frumos, mai ales la început, căci am ajuns tocmai când era un concert al formaţiei Vama. Am ascultat piesele lor vestite, am cântat cu ei, am dansat şi apoi Florin m-a tras spre mare. Însă, acolo... Dumnezeule! Bărbaţii îşi făceau treburile. Când am văzut, mi s-a făcut rău şi a trebuit să facem cale întoarsă spre Costineşti. Era deja noapte şi târziu, aşa că am luat maşinile la rând şi am stat la "ia-mă, nene". Toate bune şi frumoase, însă, am nimerit un tip, care era beat şi nici nu respectă semnele de circulaţie. Altă nenorocire! Am crezut că nu mai ajungem la Costineşti. Uite, Florin cu ideile lui! Mai bine stăteam acolo şi mergeam la un dans sau la un spectacol în staţiune. Însă lui i-a trebuit Vama Veche. Ce copil e! Asta e. În fine, acum suntem iar foarte obosiţi, însă nu am vrut să adorm până nu m-am pus să scriu câteva impresii despre ziua de azi. Va veni şi ziua de mâine, cea mai tristă. Voi mai scrie probabil în tren. Noapte bună, jurnalule, te iubesc, Florin!

Joi, 3 august 2006

Sunt pe tren şi sunt extrem de tristă. Tocmai am discutat cu Florin şi mi-a zis să stau liniştită însă nu pot. Am o presimţire sumbră. Îmi dau lacrimile iar. El nu vrea să ne vedem zilnic şi asta mă supără. Precis are ceva de ascuns. Însă nu ştiu ce, deocamdată. Cât timp am fost doar noi doi aici totul a fost super ok şi s-a comportat exemplar, exceptând fazele alea nasoale. Dar acum parcă e alt băiat, cu cât ne apropiem mai mult de destinaţie. Şi asta mă face să îmi pun mari semne de întrebare. Tocmai trecem de Bucureşti acum iar el şi-a pus capul pe mine şi a adormit. Eu nu pot să dorm. Sunt pe tren şi mă zgâlţâie. Însă, ceva nu îmi dă pace. Poate că mă îngrijorez degeaba. Florin chiar mă iubeşte, doar mi-a demonstrat-o de atâtea ori. Dacă nu o făcea, nu cumpăra biletele astea la mare. Nu am dreptate? Mi-a plăcut, sincer, să fiu doar eu cu el. Ne-am simţim minunat! Am fost ca un cuplu vechi. Oare aşa o să fim şi peste douăzeci de ani? Mă tot întreb însă nu găsesc răspunsul potrivit. Iar viitorul e imprevizibil de multe ori. Nu ştii ce se poate întâmpla şi gata, s-a dus totul de râpă. De ce trebuie să mă gândesc tocmai la asta? Atâta timp cât el a fost alături de mine, nu am niciun motiv de îngrijorare. Poate chiar asta mă face să fiu aşa. Prea multă atenţie. Înţeleg, iubirea e iubire dar până unde? Chiar aşa de departe s-a ajuns cu toate? Aş vrea să înţeleg ceva din toate astea, dar

până atunci ne aşteaptă un drum extrem de lung şi obositor şi oameni care nu ştiu ce vor şi au feţe triste şi întrebătoare. Nu vreau să ajung ca ei! Până aici! Mi-e somn, o să încerc să aţipesc. Călătorie plăcută!

Sâmbătă, 5 august 2006

Doamne! E ora 23 şi m-am pus să notez în jurnal. Ştii că nu o să mai scriu atât de des, acum că am ajuns acasă. Însă această ocazie nu am să o ratez. Tocmai a plecat Florin de la mine! Dar ştii cum? Vai... ce emoţionată sunt! A venit aici şi mi-a cântat o serenadă sub balcon, ştii ca în poveşti!! Nu pot să cred nici acum. E ceva nemaipomenit. Băiatul ăsta e cel mai dulce din lume! Mă face să tresar la orice mică intenţie a lui. A venit aici, a strigat la geam, am deschis şi a început să îmi cânte şi să îmi recite o poezie scrisă de el, special pentru mine! Şi asta nu e tot. Apoi l-am invitat sus la mine şi am început să discutăm şi mi-a arătat că ţine şi el un jurnal. Însă a lui e mai diferit. Se numeşte "Jurnalul relaţiei noastre". Păcat că nu mi-l poate lăsa. Însă într-o zi o să facem schimb de jurnale şi o să văd ce a scris şi el acolo. Sunt chiar curioasă. Ce poate să scrie un băiat? Numai unul care iubeşte enorm de mult mai face aşa ceva. Şi spun asta din propria experienţă. Plus că

mi-a mai zis şi mama. Băieţii nu prea scriu. Decât cei care s-au născut cu acest talent. Oare Florin a moştenit de undeva talentul scrisului? Ar fi ceva minunat. Eu nu scriu decât poezii şi acest jurnal. E suficient. Las pe alţii care au mai mult talent să transforme în poveşti tot ce simt. Prin aceste cuvinte dulci poţi să citeşti o persoană. Cât de romantică, cât de bună, cât de inventivă şi creativă e. Şi cu asta am cam spus tot. Off, acum a plecat şi deja mi-e dor de el! Jurnalule, ce mă fac eu? Mă pun la somn, închid ochii şi sper să îl visez, pe cel care mi-a furat inima!!

Joi, 10 august 2006

Am ajuns de la o super petrecere. E destul de târziu dar tot vreau să scriu câteva cuvinte care să rămână aici pe veci. Fiindcă am văzut câte declaraţii şi surprize mi-a făcut Florin, m-am tot gândit ce aş putea să îi fac şi eu ca să îl surprind. Am vorbit cu mami şi am rugat-o să mă ajute să închiriez un local. Apoi am mers şi am lipit poze, cântece, versuri scrise de mine şi tot felul de lucruri despre noi şi dragostea noastră. Când a ajuns iubirea mea nu i-a venit să creadă. Toate astea pentru el? Aşa de emoţionant nu l-am văzut niciodată. Apoi ne-am aşezat, am început să mâncăm, să ne

sorbim din priviri. Au venit nişte artişti şi au început să cânte piese de dragoste cunoscute nouă. A fost ca într-un vis! Florin a plâns de fericire, m-a luat în braţe, a dansat cu mine şi mi-a promis a mia oară că nu mă va părăsi niciodată. Am discutat şi despre căsătorie, care va fi în minim doi ani, pentru că trebuie să termine şi el liceul. Am mai discutat şi despre numărul de copii care ne va invada casa. Şi am fost surprinsă când mi-a zis că vrea doar doi copii. La fel de frumoşi ca şi mama lor. Asta m-a flatat! Şi eu care eram îngrijorată că poate va fi rău. Şi uite, acum sunt în culmea fericirii. Aşa îmi trebuie dacă sunt o prostuţă fără pereche. Oricum, seara asta a fost minunată. Am vrut să îl chem să doarmă la mine acasă însă nu a putut să stea. Fiindcă mă gândesc că de vrut, a vrut. Însă nu e după el, din păcate. Are treabă acasă. Aşa că nu am putut să îl conving să mai stea. Dar mi-e atât de dor să fac dragoste cu el, să ne iubim cu adevărat, să îl strâng în braţe, aşa cum nu l-am strâns niciodată, să îl sărut, aşa cum nu l-am mai sărutat niciodată. Dar asta e! Mâine va fi o zi mai bună!

Marţi, 15 august 2006

Marţi, ce zi crudă. E bună zicala aceea: marţea sunt 3 ceasuri rele. Plâng atât de rău, jurnalule, încât nu ştiu cum să mă opresc. Am aflat ceva cumplit şi nu pot să îmi revin. Sunt în stare de şoc. Eusebiu a fost azi la mine şi mi-a zis că, Florin era cu altă tipă de mână. Deci, mă înşeală! Tocmai pe mine! Care am făcut totul pentru el! Eu, care l-am iubit mai presus de orice şi mai presus de toate. Ce am făcut să merit asta? De ce se poartă atât de ticălos cu mine? De ce nu pot să fiu fericită? Lacrimile mele curg atât de amarnic şi cad pe acest caiet, chiar acum. Nu îmi pasă dacă ud acest jurnal. Nu îmi mai pasă de nimic! Să plece din viaţa mea, chiar acum! Nu mai am nevoie de el, nu mai vreau să îl văd! E un trădător şi nimic mai mult! Mi-a distrus toată viaţa! Aşa că nu mai are ce căuta în inima mea. O să îl scot de acolo şi de ar fi să nu mai pot iubi niciodată. Chiar şi pozele cu noi doi le-am rupt şi le-am aruncat la coşul de gunoi. Vreau să şterg toate amintirile cu el şi să încep o nouă viaţă. Dar nici nu mai are ce căuta aici. Nu am să îi mai dau nicio şansă! Jur! Iar pentru mine jurămintele sunt sfinte nu ca şi pentru el. Spune un lucru şi face altceva. Cum a putut să facă aşa ceva? Cum? Tocmai băiatul meu să fie împărţit cu alta? Alta să îl atingă, alta să îl sărute?? Nu! Nu accept aşa ceva! Să fie clar! Florin, de azi... a murit iubirea noastră. Tu ai distrus-o... Tu! Tu eşti singurul vinovat. Să nu

îndrăzneşti să mai vii la mine... să nu îndrăzneşti să dai ochii cu mine... nu mai vreau să te văd în viaţa mea!!! Ucigătorule de vise... cum ai putut să îmi faci una ca asta?? Unde sunt toate promisiunile noastre? Unde e iubirea noastră? A dispărut...

Duminică, 20 august 2006

Chiar dacă azi ar trebui să mă odihnesc, dragă jurnalule, iată că am parte iar de trădători! A îndrăznit să vină la mine acasă deşi în ultimele zile l-am tot alungat şi i-am zis că nu am timp şi că nu sunt acasă. Dar el a făcut ce a făcut şi tot a ajuns la mine. Atunci am început să discutăm şi i-am spus că ştiu tot adevărul. Tipic băieţilor a început să zică tot felul de minciuni, că nu e adevărat nimic, dar sincer, nu îl mai cred şi nu îl voi mai crede niciodată. Încă sufăr, să ştii, dar nu am ce să fac. Când îl văd că insistă, jur că aş vrea să îl primesc înapoi dar a greşit şi asta e. Nu am ce să fac. Dacă aş putea să dau timpul înapoi, l-aş face. Dar nu e posibil aşa ceva. Nu am decât două soluţii, ori să stau şi să tot sufăr, ori să merg mai departe şi să uit de el. Nu e deloc uşor ce îmi doresc dar viaţa m-a adus aici. Poate că atâta ne-a fost dat dar atunci de ce se spune că noi ne facem viaţa? El a dat cu piciorul la

o iubire atât de frumoasă şi mă gândesc că acum suferă şi el la fel ca mine. Mai ales că l-am văzut cum plângea. A fost primul băiat pe care l-am văzut că plânge în faţa unei fete. Însă, primul gând care mi-a trecut prin cap a fost că joacă teatru. Nu pot să ştiu dacă a fost aşa până la urmă sau nu dar adevărul e că nu îl mai cred. Îmi pare extrem de rău pentru el, pentru mine, pentru noi. Dar vreau să îmi continui viaţa fără el în preajma mea. Iar dacă va veni o zi când iubirea ne va rechema voi fi iar fericită. Însă până atunci, sunt doar eu, schimbată şi extrem de rece!

Vineri, 25 august 2006

Sunt cuprinsă de o dulce amintire. Off fir-ar să fie! Nu vrea să dispară din mintea mea, nicicum! Mă urăsc pentru chestia asta. Sinceră să fiu, aş vrea să pot să dispar sau să plec undeva departe unde amintirea lui să fie tot mai în ceaţă. Sau mai bine, să existe un program unde să pot să şterg amintirile cu cineva, ca pe calculator. Însă până se va inventa aşa ceva, eu am să îmi amintesc de el. Aşa cum era, dulce, glumeţ, băiat de treabă (când vroia) şi şmecheraş câteodată. Mi-a făcut multe surprize frumoase însă ultima a fost cea mai banală. El, cu alta de mână. Trebuie să uit! Doamne, trebuie să uit! Şi lecitina nu ajută în aceste cazuri. Degeaba, am să merg la medic şi am

să cer somnifere. Păcat că şi în vis îmi apare el şi îmi spune să ne împăcăm. Mă mai iubeşte încă? Neah... nu cred asta! Dacă mă iubea, nu mă înşela. Nu ţinea altă fată de mână. Poate chiar are ceva explicaţie în privinţa asta însă, nu mai cred deloc. Nici dacă jură. Gata! Trecutul e trecut! Eu sunt în prezent iar prezentul şi viitorul nu sunt el. Sunt doar eu şi atât. Am să mă fac cea mai frumoasă şi am să ies la agăţat băieţi frumoşi. Da, asta trebuie să fac. Altfel am să înnebunesc aici în casă, împreună cu gândurile astea care mă pierd în trecut. Iar la capul ăsta sec o să îi dau eu câteva palme. Când mai sunt atâţia băieţi frumoşi şi de treabă în oraşul ăsta, eu mă pun să plâng după unul singur. Uite, dacă eram o pitipoanca, nu se mai întâmpla asta. M-a lăsat, ce dacă? Altul la rând! Aşa că, îmbrăcarea şi treci în club!

Vineri, 1 septembrie 2006

Ştiu, ştiu. N-am mai scris demult. Adică, de o săptămână. Problema e că nu am mai avut evenimente aşa de importante. În rest, e tot ce ştiai până acum. Fostul, adică Florin mă tot bate la cap să ne împăcăm. Eusebiu mi-a zis într-o zi, că suferă enorm de mult din cauza mea. Aşa îi trebuie! Şi eu am suferit până când mi-am dat seama că nu

merită osteneala. La ce bun atâtea lacrimi? Schimbă ceva? Nu prea cred! Aşa că, asta e! Viaţa merge înainte. Iar Florin ar trebui să se obişnuiască cu ideea şi să îşi găsească altă fată. Ar face un mare bine omenirii şi nu m-ar mai stresa nici pe mine atâta la cap. Fără supărare dar deja devine enervant. I-am spus că nu mai vreau! De ce nu înţelege?? Are nevoie de ceva în scris? Poate am să îi dau un autograf cu vorba asta: NU TE MAI VREAU!! Sunt atât de ciudaţi băieţii ăştia. Pe lângă că, ei greşesc şi o fac lată apoi tot ei mai vor o şansă. Dar asta nu va fi! Pentru că o să îl scot eu din mintea mea pe acest băiat şi cu forţa dacă e nevoie. Păi nu se poate aşa ceva! M-am săturat să mă tot enerveze mereu. Ai greşit, ok dar asta nu înseamnă că pot şi ierta. Bine, mama spune să iertăm căci şi Dumnezeu ne iartă dar îţi dai seama, jurnalule, dacă eu îl iert atunci iar îmi va face aşa. Şi nu am nevoie de un băiat că el! Aşa că, fără supărare eu nu îl mai vreau. Dacă ai ştii cât sufăr şi cât îmi doresc să revină înapoi dar am orgoliul meu şi nu îl mai las. Chiar şi acum picură o lacrimă pe obrazul meu. De ce doar eu am iubit? Credeam că e totul pentru mine şi s-a dovedit a fi un fals!

Marţi, 5 septembrie 2006

Azi m-am întâlnit cu colegii de la facultate. Am şi eu două restanţe şi va trebui să merg să le dau. Dar cine să aibă chef de învăţat? Nu mai am nicio stare, chiar şi ei mi-au zis că sunt foarte schimbată. Păi nu e normal? După ce am păţit în vara asta. Şi uite, acum a venit toamna şi nu mai e cum a fost. Nu iubesc toamna deloc. Vine iar cu ploile reci şi dese, cu frunzele îngălbenite, iar soarele nu se mai vede de nori şi ceaţă. E atât de greu să vezi cum trec anii peste tine şi tu nu eşti nicăieri. Nici măcar nu ştiu ce vreau să fiu în viaţă. Am început o facultate dar habar nu am dacă o să mă ţin de ea sau nu. Iar sufletul mi-e secat de atâta durere. Deja nu mai am nici lacrimi măcar. Vorbesc serios, mă chinui să plâng şi nu pot. Probabil din cauză că am plâns prea mult în ultima vreme. Şi nu se merită. Lui oricum nu îi pasă chiar dacă mai intră câteodată pe mine, pe internet. Dar încerc să nu îl bag în seamă. Dacă l-aş băga în seamă prea mult, ar crede că sufăr şi plâng pentru el iar eu nu vreau să vadă asta. Iar ar începe cu faze de genul: vezi? Hai să ne împăcăm şi tu plângi şi eu plâng, hai să fim ce am fost odată. Şi asta nu se mai poate. Ce a fost a fost. Nu mai vreau să îmi amintesc de nimic. O să mă apuc să învăţ deşi nici vremea asta nu mă lăsa. Când văd că cerul e înnorat mă simt foarte aiurea. Vreau înapoi soarele! Vreau înapoi cerul albastru şi senin. Mda... poate la Miami mai e aşa şi toamna, dar

aici slabe şanse. A venit toamna, acoperă-mi inima cu ceva... dar nu cu nervi şi stres!

Duminică, 10 septembrie 2006

M-am pus să mai scriu puţin ca să treacă vremea mai repede. Şi aşa nu am ce să fac, azi e duminică şi cum era de aşteptat mă odihnesc puţin. Fetele m-au chemat la plimbare dar nu am niciun chef de aşa ceva. Şi ştii de ce? Pentru că dacă aş ieşi precis ar fi şi el prin preajmă. Şi e chiar ultimul lucru pe care vreau să îl văd. Doamne iartă-mă! Dar ai văzut şi tu cât de mult am suferit şi am plâns zilele astea. Se merită? În fiecare noapte îl visam şi culmea, visam că era cu alta şi era fericit. Atunci să rămână cu ea. Ce pot să zic? Alături de mine avea totul iar acum nu mai are nimic. Nu mai are nici măcar dragostea mea. Căci sufletul meu l-am luat de la el şi l-am adus înapoi la mine. Aşa plângăcios cum era. I-am zis că nu îl mai pot lăsa acolo. Fie ce o fi! De ce să îl las? Ca să îl murdărească? Nici gând! M-am gândit zilele astea, ce să fac ca să nu mă mai plictisesc. Aşa că mi-a venit ideea să mă înscriu la un curs de fotomodele. Nu de alea pe podium ci doar să îmi facă poze şi să apar în reviste. Ce minunat ar fi, nu jurnalule? Să apară acolo, Alexandra fotomodel. Wow! Deja visez cu ochii

deschişi. Iar dacă o să reuşesc o să fac cât mai multe poze şi o să merg prin alte oraşe ale ţării. Îmi plac mult pozele artistice. Zilele trecute am fost la facultate şi mi-am dat restanţele. A fost ok. Am învăţat cât de cât, mă rog, cât am reuşit să învăţ. Căci mai mult îmi zbura mintea la un trădător. Şi chiar dacă încercăm să mă concentrez, nu reuşeam nicicum. Te urăsc trădătorule!!

Duminică, 1 octombrie 2006

Azi am nişte nervi enormi, jurnalule. Iar m-a căutat copilul ăsta. A venit la mine la bloc cu bicicleta. Eu am ieşit la ABC şi l-am văzut că aştepta acolo. Nu ştiu de când era aici dar m-a surprins, cum face el de obicei. Mi-a zis că mă iubeşte şi că nu îşi poate vedea viaţa fără mine. I-am zis că e prea târziu pentru regrete dar off, ce am făcut? Poate era mai bine să îi mai dau o şansă. Însă nu, dacă am zis nu, rămâne nu. Şi în plus am jurat aici în jurnal că nu o să îl mai iert. Mă ţin de promisiuni mereu. Era foarte dulce, dar nu a reuşit să mă convingă să îl iert. Într-adevăr am observat că era mult mai slab. Sora lui mi-a zis că nu prea mai mănâncă nimic. Şi pentru asta mă simt cam vinovată dar nu am ce să fac. El a greşit! Greşeala se plăteşte. Suntem cum am zis eu către el odată: mereu împreună dar separaţi pe vecie! Şi asta pentru că el face lucruri de astea fără să se gândească

înainte. L-am întrebat, ce îi mai face prietena şi mi-a zis: eu văd că face bine. Adică tot eu? Neah... te înşeli Florin! Nu eu sunt prietena ta! Însă alta da. Şi ea are norocul de a te avea, de a te săruta, de a îţi şopti la ureche, de a te face fericit. Mi-a zis că nu mai are nicio fericire în viaţă. Am crezut că glumeşte, dar era chiar foarte supărat. Am stat cu el la vorbe vreo zece minute şi apoi i-am spus să plece. A plecat dar era atât de mâhnit încât mi s-a frânt inima. Tot nu îl iert, de asta! Să fie foarte clar. Nu mai dau înapoi la o hotărâre pe care am luat-o. Aşa sunt eu şi nimeni nu mă poate schimba. Chiar dacă, off îl iubesc şi acum. Îl iubesc din tot sufletul! Dar, nu se mai poate face nimic pentru noi. Totul e pierdut.

Marţi, 10 octombrie 2006

Tocmai am venit de la o întâlnire. Să vezi jurnalule, ce am păţit. Zilele astea am cunoscut un tip. Vedeam că mă tot urmăreşte. La început m-am cam speriat însă apoi mi-am luat inima în dinţi şi l-am întrebat ce doreşte. Arată bine băiatul, e şaten cu ochii albaştri. Mi-a zis că îi place de mine foarte mult şi că ar vrea să aibă o şansă de a ieşi la un suc. M-am îmbrăcat cât mai sexy, m-am machiat şi am ieşit cu el. A

început să îmi spună că m-ar face foarte fericită dacă aş fi cu el şi că îl înnebunesc. Aşa că, mi-am zis, de ce nu? Mai ales că nu e urât băiatul. E chiar frumuşel. L-am acceptat. Astfel poate am să reuşesc să uit de umbrele trecutului. Se poartă foarte frumos cu mine, îmi aduce mereu câte un trandafir la întâlnire. Mi-am dat seama că sunt o tipă sexy din moment ce mulţi se uită după mine. M-am înscris şi la o agenţie de fotomodele din oraş. Aşa că sunt fericită! Doar noaptea trece greu peste mine. Căci în visele mele apare Florin, supărat şi zicându-mi că mă vrea înapoi cu orice preţ. Nu ştiu ce face, n-am mai vorbit cu el de când a fost la mine în faţă. Habar nu am pe unde e. Nu am timp să mai stau pe internet. Însă când sunt online îl văd şi pe el acolo. N-am curajul să îl abordez pentru că dacă m-ar întreba de viaţa personală nu aş putea să îl mint. N-aş mai vrea să îl rănesc. Şi sunt foarte sinceră când spun chestia asta. Nu pot să mint, dar băiatul ăsta nou, mă va face să îl iubesc, sunt sigură de asta. Se comportă extrem de frumos cu mine. E foarte atent, dulce şi nu are figuri deloc. E exact tipul de băiat pe care îl vroiam.

Vineri, 20 octombrie 2006

Relaţia mea decurge normal, jurnalule. Sunt foarte fericită cu acest băiat. Merg şi la facultate, aproape zilnic, la agenţie când sunt chemată. În rest, mă văd aproape în fiecare zi cu iubitul meu. Şi se vede că el e foarte îndrăgostit de mine. Eu mai am puţin şi o să simt la fel ca el. Însă, vezi tu, când ajungi să suferi odată, parcă nu ţi-ai mai da sufletul pe tavă aşa de uşor. Întâi să văd ce fel de băiat e, ce vrea de la mine. Şi până acum nu mi-a propus nimic indecent. Mă refer la sex. Nu mi-a zis deloc că ar vrea să facem ceva. Poate e prea repede. Sau e el mai timid din fire. Nu ştiu. La mami nu l-am prezentat încă. Mai este destul timp pentru asta. Şi în fond chiar nu aş vrea să îl cunoască ca apoi să nu mai fie nimic între noi. Există şi posibilitatea asta. Nu că aş fi eu pesimistă, dar dacă eu nu o să reuşesc să îl iubesc precum merită? Ce am să fac atunci? Vezi? Va trebui să îi spun cu toată părerea de rău, că nu mai vreau. Deşi îl văd atât de îndrăgostit de mine şi atât de atent încât mi-e greu să nu îl pun la inimă. Dar ştii bine că, greşeală costă. La facultate merg des acum, nu mai vreau să pierd cursurile, căci o să îmi fie greu la examene apoi. Mă pregătesc acum să merg în club cu băiatul meu. Sper să fie bine!

Miercuri, 25 octombrie 2006

Sunt cam supărată azi, însă am avut o zi bestială! Nu vreau să fiu rea însă azi m-a văzut Florin cu iubitul nou. Nu pot să scriu în cuvinte reacţia lui. A venit înspre mine, m-a tras de mână, a strigat în gura mare: ce faci cu ăsta? Ce faci? Eu te iubesc!! Tu nu îţi dai seama? Apoi i-am zis să mă lase în pace că fac ce vreau cu viaţa mea şi nu el hotărăşte în locul meu. Era trist până la cer. Mi-am cerut scuze de la băiatul meu şi Florin a început să îl lovească. Când am văzut, am rămas mască. Din nou face figura asta. Băiatul nu a ştiut ce să facă, să dea înapoi sau să îl lase în pace. M-am băgat eu între ei şi i-am zis clar şi răspicat la Florin, că îl iubesc pe băiatul ăsta şi nu pe el. Acum stau şi scriu şi aproape plâng când îmi aduc aminte ce faţă a făcut când a auzit. L-am minţit! Da. Şi ce dacă? Nu puteam să îi zic că îl iubesc încă. Nu era momentul acolo. Şi nici nu va mai ştii el niciodată. Pentru că s-a comportat ca un animal şi eu nu suport persoanele de genul ăsta. Putea să discute liniştit nu să se apuce să îl lovească pe băiat. În fond nu îi făcuse nimic. Era strict alegerea mea dacă sunt cu el sau nu. După ce m-am mai calmat, mi-a zis băiatul că el crede în cuvintele mele. Doamne, ce am făcut? Acum ce se va întâmpla mai departe? Dacă o să cedez la insistenţele lui Florin? Nu aş vrea asta. Dar cine ştie ce se poate

întâmpla. Mai ales că l-am văzut atât de slab şi necăjit. Nu ştiu ce să fac, Doamne!!

Miercuri, 1 noiembrie 2006

Sunt iar cu nervii la pământ. Se pare că acest băiat nu e aşa cum mi-am imaginat eu şi că e o altă faţă a lui. Ştii ce mi-a făcut? M-a lovit ieri când eram în parc. Nu mă mai lasă nici să ies afară din casă, fără acordul lui. Mă sună din zece în zece minute să mă verifice. Dumnezeule! Aşa băiat mi-am dorit eu? A devenit extrem de gelos. Şi asta doar din cauza fazei de atunci cu Florin. I-am explicat omeneşte că nu mai am treabă cu el însă nu a vrut să înţeleagă. A venit la mine acasă şi a zis că face lege cu mine. M-a închis în cameră, împreună cu el, fireşte. Mi-a întors capul şi iar m-a lovit. Aşa ceva eu nu mai suport! I-am zis că dacă mai face odată aşa, îi dau papucii. Ce sunt eu? Calul lui de bătaie? Nu se poate! Nici măcar Florin nu m-a bătut vreodată. O să dea asta în mine? Care e aproape un străin? Şi pentru ce? Dacă nu simt iubire pentru el nu e vina mea. Poate că nu ne e dat să fim împreună. Aşa că nu are de ce să îmi facă asta. I-am zis şi la mama şi a fost foarte nervoasă şi ea. A zis că nu mai vrea să îl vadă în casa noastră. Însă acum nu ştiu cum să scap de el. Mă sună şi la miezul nopţii şi mă ameninţă că mă bate foarte tare dacă nu ascult de el. Poftim?? Ţi-ai

găsit! Nici părinţii nu m-au bătut şi o să mă bată un nimeni în drum. Cred că îl las naibii! N-am nevoie de o persoană aşa ca asta lângă mine.

Miercuri, 15 noiembrie 2006

De când n-am mai scris, s-au întâmplat foarte multe. Azi i-am dat papucii prostului ăla cu care am fost. M-am săturat de el până peste cap! I-am zis că e gata relaţia şi să mă lase în pace. Nu îmi mai pasă! Dacă e nesimţit şi nu înţelege o să chem poliţia. Am aşa mare nevoie de Florin acum. Însă de atunci nu l-am mai văzut. Nici pe internet şi nici în viaţa reală. Probabil a văzut că nu mai are rost să insiste. Dar a făcut rău, căci el a rămas în sufletul meu. Luptătorul meu! Mă bucur acum că l-a lovit pe prostul ăla. Nu merită decât pumni şi picioare pentru cum s-a comportat cu mine. Azi începe postul şi eu sunt extrem de încântată că în curând va veni Crăciunul. Ascult colinzi acum şi stau în pat şi scriu în jurnal. Nu am ce face la ora asta. Mai încolo o să mă îmbrac şi o să plec la agenţie. Se pare că voi avea o şedinţă foto sus la Ciuperca. Ce tare! Sunt foarte încântată de acest lucru. E atât de minunat să pozezi şi să te vadă o lume întreagă. Iar mă sună boul ăla! Să mă lase în pace, odată pentru totdeauna. Oricum nu

am de gând să îi răspund, să fie clar! Ce aş mai avea de împărţit cu el? Poate doar nişte pumni. L-aş scuipa între ochi dacă l-aş mai avea în faţa mea. Cum poate un bărbat să fie aşa? Ziceam eu de Florin dar ăsta e mai rău decât el. Măcar, scumpul meu Flo, nu m-a atins niciodată cu palma, ce să zic palma, nici măcar cu un trandafir. Şi vine un străin şi mă loveşte? A fost vina mea că i-am acordat toată atenţia mea. Dar nu merită deloc acest lucru! Acum mi-a scris mesaj că o să văd eu ce o să păţesc, fiindcă am îndrăznit să îi dau papucii. Vai ce frică mi-e. Toată tremur! Hai să fim serioşi, măcar puţin. Nu îmi mai pasă de el, deloc!

Luni, 20 noiembrie 2006

Gata, cred că am scăpat de tot de nemernicul ăla. Şi ştii de ce cred asta? Pentru că nu m-a mai căutat de câteva zile bune. Aşa că pot să stau liniştită. Mama s-a cam supărat pe mine, nu am mai fost la facultate demult. Dar nu prea am timp şi acum sunt pe fugă şi scriu aceste rânduri ca să umplu jurnalul. Scriu atât de lin şi de frumos. Şi nu vreau să mă laud dar aşa mi-a zis o profesoară de la facultate. Că am un scris frumos. Am încetat să mă mai plâng dar sincer vreau o viaţă nouă. Vreau să mă mai nasc odată, să cresc, să merg la grădiniţă, la şcoala primară, şcoala gimnazială, liceu şi apoi facultate. Să mă joc

cu prietenii pe afară indiferent de anotimp, să primesc cadouri de la Moş Nicolae şi Moş Crăciun, să fiu o fată fericită aşa cum am fost în copilăria mea. Dar ştiu că nu se mai poate asta şi trebuie să trăiesc momentul. Trebuie să fiu aici şi nu acolo. Trebuie să mă gândesc mai mult la viaţa mea, la viitor decât la trecut. Mereu sunt ancorată în ce a fost şi nu e bine asta. Dacă aş lua-o de la început? Mă apuc să învăţ, să fac modelling şi îmi revin cumva din chinul acesta provocat de Florin. Văd că nu mai da niciun semn de viaţă, înseamnă că m-a uitat cu siguranţă. Are şi el pe alta, dacă a văzut că eu am pe altul. Aşa că nu am ce să fac, de data asta trebuie să îl uit. Vine în curând iarna şi nu prea o să fiu pe afară, ca să mă întâlnesc cu el, chiar şi întâmplător. Deja am văzut în vitrine beculeţe, brazi împodobiţi. Ce frumoasă atmosferă! Se vede că vine moşul foarte curând. Oare ce o să îmi aducă? Dacă îl întreb pe suflet, îşi va dori cu siguranţă să mi-l aducă pe Florin, dacă întreb mintea, o să aud că vrea fericire şi siguranţă materială, iar dacă întreb corpul o să vreau haine şi podoabe. Până atunci însă, să răsune colindele!

Vineri, 1 decembrie 2006

La Mulţi Ani, România! E ziua naţională a ţării noastre şi eu sunt aici şi chefuiesc cu prietenii şi părinţii. Păcat că el nu e lângă mine. Cine ştie ce face acum la ora asta şi cu cine e. Oricum nu îşi mai aminteşte de mine, sunt sigură. Eu petrec aici şi mă simt bine. Mama e foarte fericită că e zi liberă şi putem sta toţi împreună. Afară ninge atât de frumos încât îmi vine să îmi iau mănuşile, căciula şi să gonesc spre parc. Poate o să fac şi un om de zăpadă. Hm... cine ştie. Acum dacă îmi întreb inima ce vrea, ştiu ce mi-ar răspunde. Îl vrea pe el dar nu am de unde să îl iau. Nu e nici măcar pe internet, la ora asta. Probabil e cu vreo fată sau cu ceva prieteni de-ai lui. Aş merge şi în club, totuşi e ziua naţională şi aş sta şi eu la un suc şi la un dans. Dar nu am acum niciun chef, să fac nimic. Vreau să mă pun să dorm şi apoi mai târziu poate aş merge în club. Nu ţi-am zis jurnalule, ce am păţit zilele astea. Vaiii... nu mai pot de râs. Am mers într-un mall şi mi-am cumpărat ceva haine de iarnă şi s-au legat de mine nişte băieţi. Mi-au zis că sunt cea mai frumoasă fiinţă din ochii lor. Erau tare scumpi. Am înţeles că erau fraţi şi e nebunie să placă doi fraţi aceeaşi fată. Am văzut asta doar în Legendele Toamnei. Acolo erau trei fraţi care au iubit aceeaşi fată. Ce nebunie! Nu aş rezista să ştiu că mă iubesc doi sau trei băieţi care să fie fraţi. M-aş simţi aiurea. Mi-ar ajunge unul singur nu mai mulţi. Căci

mie nu îmi place să rănesc pe nimeni şi de asta. Iar să le zic frumos: nu se poate, ar fi o rană foarte mare pentru ei. Har Domnului că nu mi s-a întâmplat asta încă. Sunt totuşi o norocoasă!

Luni, 25 decembrie 2006

Hristos s-a născut! Azi e vremea colinzilor! Steaua sus răsare ca o taină mare, steaua străluceşte şi lumii vesteşte!! Astăzi s-a născut Hristos, Mesia chip luminos, lăudaţi şi cântaţi şi vă bucuraţi! Doar astea se aud acum. Şi îmi plac atât de mult încât le-aş cânta mereu. E o minune această sărbătoare! Afară ninge atât de frumos şi de liniştit. Copii fac om de zăpadă şi se bat cu bulgări. Oamenii sunt fericiţi şi petrec în casele lor. Bradul e proaspăt împodobit iar Moşul şi-a făcut apariţia încă de aseară. Ştii ce mi-a adus? Haine, dulciuri şi câţiva prieteni vechi pe care îi uitasem. Am mers şi eu la colindat aseară şi m-am distrat când vedeam că cei pe care îi cunoşteam şi ne deschidea uşa, mă priveau miraţi şi nu le venea să creadă că sunt eu. Da, tocmai eu, care în toamna am suferit atât de mult iar acum sunt în faţa porţii lor şi le colind. S-au bucurat fireşte de prezenţa mea în casele lor. Însă eu nu sunt atât de sigură dacă erau atât de sinceri. Apoi am mers la un

magazin, căci eram model şi eram îmbrăcată în Crăciuniţa. M-am bucurat foarte mult, mai ales când am văzut câţi copii sunt în jurul meu şi câtă bucurie e pentru ei, moşul. Eu eram de fapt ajutorul lui Moş Crăciun. Şi împărţeam cu daruri la copii care spuneau câte o poezie. Ce dulce, nu? Am făcut şi eu o faptă bună şi sufletul îmi era de bucurie plin. Acum m-am pus la masă cu părinţii şi mâncăm carne de porc şi bem vin lângă bradul împodobit. Sunt fericită aici cu ei şi am început şi eu să cânt: Moş Crăciun cu plete dalbe, a sosit de prin nămeţi şi aduce daruri multe pe la fete şi băieţi, Moş Crăciun, Moş Crăciun! Sărbători Fericite şi Crăciun fericit, jurnalule chiar dacă sunt fără el...

Luni, 1 ianuarie 2007

La Mulţi Ani! A reînceput un an nou şi sper să fie un an fericit. Îmi doresc din suflet asta. Acum, dacă tot sunt la birou şi scriu aceste rânduri trebuie neapărat să mă gândesc la lista de dorinţe din acest an. În primul rând aş dori să fie totul la fel de frumos ca înainte, să meargă bine facultatea (mai ales că urmează şi sesiunea de examene, ups!), să am doi părinţi fericiţi şi sănătoşi, să fac ceva în viaţă şi să îl am

din nou lângă mine, pe el. Chiar dacă asta pare imposibil, la cum mă cunosc de bine, sunt sigură că iar l-aş refuza. Şi nu oricum, dar din moment ce am zis că nu îl mai vreau în viaţa mea, aşa va fi. Degeaba mă mint aici că îl mai vreau înapoi. Nu o să îl mai am. Nu vezi? Nu mai dă niciun semn de viaţă. Se vede că e ocupat cu şcoala, cu fetele, cu prietenii. A şi uitat de mine. Aşa că şi eu uit de el, de data asta sunt sigură de asta! Îmi amintesc tot mai rar de el şi asta când mă apucă melancolia că sunt singură din nou. În rest, nu am timp să mă gândesc la acest băiat. Până la urmă, chiar nu mai ştiu ce vreau. Aş mai vrea să fiu cu el dar ştiu că asta nu se va mai întâmpla aşa că nu are rost să mă mai mint. Anul ăsta va fi un an special şi ştiu sigur că o să reuşesc în viaţă. Voi deveni cineva şi voi fi fericită. Chiar azi de anul nou am fost invitată de un tip la munte. Însă nu cred că voi merge pentru că părinţii nu mă lasă dacă nu ştiu despre cine e vorba. E un coleg de facultate dar nu am prea multe tangenţe cu el. Tot ce îţi doresc jurnalule în acest an nou, e cât mai multe pagini şi cât mai multe însemnări. Ai văzut că în ultimul timp nu am mai avut timp să scriu atât de des. Îmi pare rău, dar chiar nu mai am timp, nici de mine, câteodată. An Nou Fericit! La Mulţi Ani!

Miercuri, 10 ianuarie 2007

Sunt nervoasă din nou! M-am certat rău de tot cu mama azi. Nu ştiu ce face şi cum face da reuşeşte să mă enerveze iar. I-am zis că nu merg la facultate azi pentru că nu avem ore, profu nu poate să vină şi a început să strige pe mine şi să mă facă în tot felul. Nu mă crede deloc! Să fie sănătoasă! Nu am ce să fac cu ea. Dacă nu înţelege nu pot să o oblig. Aşa că nervii mei sunt întinşi la maxim. Cum se poate una ca asta? Zicea că mă iubeşte mai mult ca orice pe lume şi acum îmi face faze de astea. Nu o mai înţeleg! Mă tot bătea la cap să îl iert pe Florin iar acum îmi zice că nu mă merită el. Adică? Tot cu el ţine? Eu sunt fata ei! M-am luat şi m-am dus de acasă şi m-am plimbat pe străzi pe frig şi zăpada. Asta e viaţă. Dacă nu înţelege româneşte nu o să îi pot explica în chineză. Că nu ştiu nici eu. Ea crede că eu nu vreau să merg la facultate. Dar de fapt nu avem. Jur! Nu am niciun motiv să te mint, jurnalule, mai ales pe tine. Ştiu bine că nu te citeşte nimeni în afară de mine. Chiar aşa a fost, nu aveam ore. Şi pentru atâta s-a supărat mama foc pe mine şi nu mai vorbeşte cu mine. Eh, va înţelege ea cândva. Sper să nu fie prea târziu. Acum aş vrea să merg până în Rogerius. Acolo în zona unde stă Florin. Poate dau de el şi

poate mă ascultă puţin. Dar ştiu că oricum nu o să îl mai accept înapoi aşa că nu are rost să fac asta. E totul în zadar. Şi nu vreau să se iluzioneze din nou. Ieri l-am văzut pe net, era online dar nu am vorbit cu el. Nu merita să o fac. Iar dacă mama ţine atât de mult la el nu are decât să îl înfieze. Deşi are o mamă şi un tată şi o soră. Nu se va supăra când va afla că fosta soacră vrea să îl adopte. Hai că deja sunt cam nebună, uite ce fac nervii ăştia din om. Îl distrug.

Marţi, 23 ianuarie 2007

M-a apucat melancolia, azi. Am început să îmi aduc aminte de clipele şi zilele fericite petrecute cu el. Nu mi le pot scoate din minte. Nu înţeleg de ce. Aş vrea să pot să văd ce va fi în viitor. Să mă văd pe mine fericită cu altcineva. Dar nu vezi cât de greu e să găseşti pe cineva în ziua de azi? Băieţii cei mai mulţi sunt obsedaţi doar de un singur lucru. Eu caut dragostea. Am avut-o într-o zi dar s-a pierdut şi acum caut o altă dragoste. Nu ştiu când am să o mai găsesc dar am să o aştept, chiar de ar fi să aştept mulţi ani. Ştie Dumnezeu ce e bine pentru mine, sunt sigură de asta. Şi o să îmi dea un băiat drăguţ, de treabă şi iubitor. Ştiu însă că, nimeni dar absolut nimeni nu îl va înlocui pe frumosul meu Florin. Nimeni nu mai e ca el. Atât de iubitor, de dulce, plin de

surprize, plin de speranţe, mereu vesel, sărea în ajutor la fiecare. Însă altă fată are acum norocul de a-l avea. Tot ce ştiu şi simt e că nicio fată nu îl va iubi mai mult decât mine. Şi pot spune asta cu mâna pe inimă. Am făcut multe sacrificii pentru el şi pentru acele două luni în care am fost împreună. Două luni de vis, care speram să nu se termine niciodată. Două luni în care am cunoscut fericirea şi în care am fost cea mai iubită fată din lume. Tot ce spuneam eu, el făcea. Şi pentru asta îl iubeam tot mai mult. Mă asculta mereu. Nu ştiu de ce nenorocirea a căzut pe capul nostru. De ce am renunţat la ceva atât de frumos, Florin?

Joi, 1 februarie 2007

Sunt iar distrusă şi reînviata, dragă jurnalule. Ştii de ce? Ia uite, dragul meu Florin m-a căutat din nou. Nu ştiu ce vrea de data asta de la mine. Cred că mă vrea înapoi dar cu toată părerea de rău eu nu îl mai accept. Îl iubesc enorm de mult dar e prea mult pentru mine. Durerea e prea mare. Zi de zi mă întreb de ce a greşit, de ce a făcut acel lucru şi nu găsesc niciun răspuns. Mereu mor de dorul lui şi ştiu că altă iubire ca aceea nu am să mai găsesc, chiar dacă voi căuta peste mări şi ţări. Cenuşăreasa şi Albă ca Zăpada nu sunt decât nişte personaje din poveşti pentru

copii iar Făt Frumos cred că nici nu există. În schimb vrăjitoarele adică oamenii răi se înmulţesc pe zi ce trece şi mă doare sufletul să recunosc asta. Nu am să mai scriu atât de mult în acest jurnal deoarece mi-a trecut tot cheful de a scrie ceva, e prea mare durerea. Pe altădată!

Luni, 5 februarie 2007

M-am săturat să tot cad de proastă mereu. Părinţii mă critică tot timpul. Îmi zic că nu se va alege de mine nimic în viaţă. Ce ştiu ei? Am examene şi văd că nu învăţ deloc. Păi nu mă pot concentra. Chiar trebuie să mai şi învăţ ca să iau un examen? Mai bine îmi fac nişte copiuţe. Nu mi-e frică de profesori, ştiu să fac totul pe ascuns astfel încât să nu mă prindă. Dar nu ai cu cine să vorbeşti. Mama ştie una şi bună, trebuie să învăţ. Păi, să înveţe ea mai bine, ce mă bate pe mine la cap? Mă enervează la culme! Am să îmi iau perna, caietele şi mă pun în pat să mai citesc. Florin văd că mă evită. Din nou! Cu siguranţă e mai fericit decât mine. Şi asta pentru că e încă la liceu. Dar de ce trebuie să pomenesc mereu de el? Nu înţeleg! Mai bine să îl las în pace! Poate aşa am să îl uit.

Sâmbătă, 10 februarie 2007

Poate par o fată prostuţă dar simt nevoia ca această însemnare în jurnal să fie ca un fel de mică scrisoare către Florin, deci am să încep aşa: Dragul meu, Florin... Tu eşti raţiunea mea de a trăi. Îmi pare rău că nu mai pot să îţi dau o şansă. În sufletul meu mereu te voi iubi, asta e sigur. Iartă-mă că am fost încăpăţânată, iartă-mă că te-am rănit, iartă-mă că te-am avut aproape şi nu te-am ştiut păstra... iartă-mă pentru tot răul cauzat, mă simt foarte rău acum. Poate că nu te-am înţeles eu. Poate nu m-ai înţeles tu. Dar acum e prea târziu pentru regrete. Însă vreau să încerc să merg mai departe fără să fiu nevoită să plâng mereu după tine. Tu nu ştii, dar eu plâng mereu.Şi mi-e foarte greu să îţi spun nu... dar... Vreau să cred că iubirea noastră nu va pieri în veci. Vreau să cred că ne vom iubi mereu.

Miercuri, 14 februarie 2007

Azi e ziua îndrăgostiţilor. Ar trebui să fie o zi minunată pentru toţi oamenii din lume. Chiar dacă e o sărbătoare americană. Ce contează? Toţi suntem oameni. Iar eu cu cine să sărbătoresc acum? Nu e nimeni lângă mine, sunt doar eu şi un pahar de vin pe care îl beau în sec. Nu am chef de nimic şi sunt extrem de agitată. Nu înţeleg de ce. O poveste s-a terminat, va începe alta şi tot

aşa. Însă care e aceea? Care e următoarea poveste? Următorul prinţ? El tot încearcă să mai vorbească cu mine, îmi spune că fosta lui vrea să mai fie cu el dar el nu ştie ce să facă, să îi mai dea o şansă sau nu. M-au durut aceste întrebări. Iar eu străină şi rece i-am zis să îi mai dea dacă ţine la ea. Şi el mi-a zis atunci, dar tu dacă m-ai iubit de ce nu mi-ai mai dat o şansă? Ştii ce i-am zis? Nu te-am iubit, am ţinut la tine, ai ţinut la mine, dar nu a fost iubire! Nu am crezut vreodată că o să am această putere de a spune aşa ceva, având în vedere că nu era adevărat ce spuneam. Dar am spus-o! Şi el a rămas trist şi supărat.

Miercuri, 21 februarie 2007

Azi nu am prea stat pe acasă, însă acum m-am pus să scriu puţin, să mă mai destind. Nu am prea mult timp la dispoziţie căci trebuie să merg la o şedinţă foto. Păcat că nu prea mai stau pe acasă şi nu prea mai sunt la curent cu veştile noi. Cert e că azi am fost puţin online. Am văzut că şi Florin a fost şi a lăsat mass, ba chiar mi-a dat şi un buzz. Dar nu am avut timp de el. Ceva însă m-a îngrijorat. Era scris că are o depresie nervoasă din cauza telefonului. Oare ce s-o fi întâmplat? Ceva nu e ok. Mă simt foarte ciudat. M-a cuprins un dor nebun de el,

încât îmi vine să îl sun. Dar o să aştept să intre pe net. Poate o să am norocul să îl prind online, câteva minute. Şi da, acum sunt chiar hotărâtă să îi mai dau o şansă. Aşa că data viitoare când am să mai vorbesc cu el, o să fie nespus de fericit. Căci m-am gândit bine şi ştiu că suferă după mine. Deci, vom fi împreună din nou. Ce minunat e! Mă gândesc cu atâta bucurie că am să îl am iar lângă mine. Şi am să îl simt şi am să îl sărut şi am să îl iubesc. Vreau să las tot trecutul în spate. Îl iert. De data asta îi mai dau o şansă. Va fi poate un gest nebunesc din partea mea dar îl vreau înapoi. Florin al meu, întoarce-te!

Vineri, 23 februarie 2007

Nu îmi mai simt picioarele, nici mâinile, nici ochii. Nu mai simt nimic, jurnalule. Ştii de unde vin? De la o înmormântare. A murit Florin. S-a sinucis miercuri seara când aveam eu aceea stare ciudată. Nu, nu se poate. Încă nu realizez ce s-a întâmplat. Mă înec în lacrimi de dor. Şi acestea sunt mult mai fierbinţi şi mai dureroase decât lacrimile din toamnă. Căci sunt lacrimi de despărţire totală. Nu mai e nimic. Nu va mai fi nimic, niciodată. Nu cred că pot să îmi văd viaţa fără puiuţul meu. E atât de greu încât acum m-aş duce după el dacă aş

putea. Însă nu pot şi asta mă doare tare. Nu mai am poftă nici de mâncare. Am şi leşinat azi de câteva ori. E oare cu putinţă? De ce ai plecat Florin? Trebuia să mă iei şi pe mine, nu să mă laşi aici singură. Nu te-ai gândit puţin şi la mine? Sunt sigură că da. Pentru că ai vrut să te împaci cu mine şi eu ca o idioată ce sunt mereu te respingeam. Tu, dincolo... eu aici. Tu cu îngerii... eu cu lumea. Nu, nu! Vreau să fie: tu cu îngerii... eu cu tine. Vreau să mor şi eu, să văd cum e, ce se simte. Dacă eşti tu acolo şi eu vreau să fiu. Nu contează cum! Aş putea chiar acum să mă arunc de aici. Însă mă gândesc şi la oamenii pe care îi las în urmă. Tu nu te-ai gândit la ei, doar la tine! Vezi cum eşti Florin? Oare, acolo unde eşti tu, e mai bine? Cu siguranţă că da. Altfel nu ai fi plecat. Dumnezeule, când te-am văzut întins acolo în sicriu şi fără viaţă, am crezut că mor lângă tine. De ce am plecat din cimitir? O să merg acolo, cât de curând, să te mai vizitez, să mai fiu lângă tine, odorul meu! Mereu te voi iubi!

Joi, 1 martie 2007

Nu pot să dorm deloc. Am doar coşmaruri. Nu se poate aşa ceva! Simt că înnebunesc şi am nevoie de aer. Şi acum stau şi număr oile de pe pereţi. Nu am somn deloc iar

plânsul văd că nu mă ocoleşte nici azi. Abia au trecut câteva zile şi eu tot tristă sunt. Nu pot să fiu altfel. Îl văd pe Florin în fiecare băiat. Şi aş vrea să îi spun, câtă nevoie am de el. Dar cu cine să mai vorbesc? El e plecat în altă lume, eu sunt singură aici şi nu mai am nicio bucurie. Am renunţat şi la modelling. Ce e aia? Ce satisfacţie îmi dă, când ştiu că persoana iubită a murit? Una e să ştii că trăieşte şi că poate într-o zi o vei mai avea şi alta e să ştii că ai pierdut-o pentru totdeauna. Stai aşa! S-a auzit un zgomot. Poate o fi Florin, a venit la mine acasă. Poate e el. Dar nu se mai aude nimic. Decât lacrimile mele fac un zgomot ciudat. Şi eu plâng, plâng, plâng.

Sâmbătă, 3 martie 2007

Acum m-am trezit din somn şi trebuie neapărat să spun că l-am visat pe Florin al meu. A fost foarte ciudat însă m-am bucurat că l-am revăzut şi l-am simţit atât de aproape. Mi-a zis că e supărat şi că trebuie să plătească pentru că şi-a luat viaţa. A mai zis că mă iubeşte şi mă va iubi mereu şi să mă rog pentru sufletul lui. Aşa am să fac, Florin. Mă voi ruga pentru tine mereu! Doamne, Tu care ne iubeşti pe toţi, te rog din suflet, ai grijă de el. E iubirea mea şi mereu va fi. Doar Tu, Doamne îl mai poţi

salva. Du-l într-un loc mai bun şi lasă-l să fie fericit. Chiar dacă a făcut acel gest necugetat, iartă-l, Doamne. Sunt sigură că nu a fost vina lui şi că regretă foarte mult acel pas. Am nevoie de Tine, Doamne, ca să fiu puternică şi să pot merge mai departe!

Luni, 5 martie 2007

Sunt într-o lume... paralelă. Nu văd nimic în jurul meu. Sunt chiar dezamăgită! De ce mereu copii trebuie să părăsească lumea asta? Nu ai văzut ce micuţ era? Dar de ce vorbesc prostii? De fapt, ce vreau să spun e că mor de dorul lui şi nu e nimeni să mi-l aducă înapoi. Îl vreau aici! Chiar aici lângă mine. Şi de ce nu poate veni nimeni să mi-l dea? Vă e ruşine? Sau vă e frică? Nu-i nimic. Curând o să fiţi blestemaţi toţi! De soarta nu de mine. I-am zis şi la mama, aşa greu e să dea un telefon şi să îi spună să vină până la mine? Dar nu vrea, se uită ciudat la mine şi aproape plânge. Ce o fi însemnând asta, habar nu am. Poate crede că sunt o ciudată. Până acuma îl respingeam şi acuma îl vreau iar. A fost destul timp fără mine. Acum e timpul să revină la iubita lui cea dragă! Când vei veni am să fiu cea mai fericită! Te aştept.

Sâmbătă, 10 martie 2007

Cu ochii în acest jurnal, mă simt pătrunsă de un sunet infernal. Văd toţi îngerii cereşti cum se apropie de mine şi îmi şoptesc: ai trăit o iubire ca în poveşti, nu ai vrut să ierţi, ai pierdut totul! Nu căuta cu privirea ceva ce a rămas în urmă, cândva îmi spuneai că suntem unul pentru altul, azi a rămas doar o vorbă. Şi totuşi, încă te mai simt şi nu pot să înţeleg, cum s-a întâmplat ca să pierim în acest univers. Drace! Nu mă pricep la poezii atât de tare dar acum chiar nu am inspiraţie la altceva. Mă chinui să fac să treacă timpul. Pentru că nu mai am nicio ocupaţie. Ştii ce gând mi-a venit? Să plec în căutarea lui Florin. Ştiu că el e undeva aproape de mine şi mă aşteaptă. Însă eu trebuie să îl caut. Îl voi găsi, sunt sigură, dar îmi trebuie multă răbdare. Mă gândesc să plec într-o zi, când voi fi singură acasă. Şi atunci o să îmi fie mai bine. La bani mă descurc eu. Îi cer la mama să îmi dea pentru facultate. Şi minciuna e vorbă, câteodată. Aşa că nu mă mai risc. Plec, orice ar fi. Nimeni nu mă mai poate opri. Sunt foarte hotărâtă. Aşa nu se mai poate. Părinţii aproape mă bat, căci nu mai fac absolut nimic. Nici măcar să mănânc nu mai pot, de la atâta durere. Florin, unde te-ai dus? Dă-mi te rog un semn!

Duminică, 11 martie 2007

Sunt singură acasă, părinţii au plecat la Biserică. Aşa că pot profita de această ocazie şi să plec de acasă în căutarea lui Florin. Chiar îmi doresc asta din suflet. Nu mai stau pe gânduri, niciun minut. Mă pun să mă îmbrac, îmi fac bagajul, apoi scriu o mică scrisoare ca să ştie şi ei că nu mă mai văd în grabă. Sper să nu facă vreo gafă şi să cheme poliţia. Mi-ar fi foarte frică să mă găsească. Nu mai vreau... nu, nu! Lăsaţi-mă în pace! Capuri de cretă ce sunteţi! Plec după Florin şi gata, nu mă mai poate opri nimeni. Dumnezeu să fie cu mine, iar tu jurnalule, vei veni cu mine. O să mai pun şi cartea de rugăciuni ca să îmi fie scut dar şi jurnalul relaţiei noastre, adică cel scris de Florin. Vreau să mai citesc pe drum, cum îmi spunea vorbe frumoase. Ştiu că după ce îl voi găsi vom fi cei mai fericiţi din lumea asta! Şi asta pentru că iubirea noastră e foarte mare. Şi nu se poate termina aşa de repede. Mi-a lăsat mami şi bani aici pentru facultate. Şi văd scris un număr de telefon pe o hârtie. Zice aşa: psiholog Ana Ban. Poftim?? Mama mă crede nebună? Ce înseamnă asta? Nu merg la niciun psiholog, să fie clar! De data asta chiar plec! Cu drag, părinţi iubiţi!

Luni, 12 martie 2007
Sunt pe drumul spre Florin. Am ajuns la mallul cel mare al oraşului. Am stat în

parcul 1 decembrie şi am vorbit cu o bătrânică dată afară de propria ei copii. Nu îmi vine să cred! Ce oameni există pe pământ. Însă, aici la mall am făcut o mare greşeală. Am văzut un băiat cu căciula ca şi a lui Florin şi credeam că e el. Aproape am lovit-o pe iubita lui. Nu vreau să se apropie nimeni de băiatul meu. Aşa că orice fată care îl are, va primi o palmă de la mine. El e doar al meu şi atât! Off Doamne, ce să fac mai departe? Cred că merg la gară şi mă urc în primul tren. Acolo unde mă va duce, am să îl caut. Pe străzi, în magazine, în mijloacele de transport, oriunde îl voi căuta şi ştiu că undeva va fi şi el. Pierdut şi mult iubit. Simt că el e undeva acolo şi mă aşteaptă. Iubitul meu drag, vin după tine, nu mă uita!

Miercuri, 14 martie 2007

Am ajuns în Braşov. Mi-am adus aminte că aici am discutat cu el odată că ar fi frumos să mergem amândoi. Şi iată-mă în acest oraş minunat. Însă fără el. Aici ce fac mai departe? Încotro o iau? Doamne, e atât de dimineaţă iar cerşetorii mă aşteaptă cu o sete inimaginabilă. Dar ce să fure de la mine? Abia dacă mai am ceva bani de mâncare. Restul i-am cheltuit pe biletul până aici. Deşteapta de mine, mi-am luat bilet până la Bucureşti şi am coborât aici. Sunt tare isteaţă! Dar acolo nu aveam ce să

fac. Florin trebuie să fie aici. Precis s-a mutat cu şcoală sau poate că vroia să fugă de mine şi s-a gândit că aşa mă va uita dacă nu va mai fi în acelaşi oraş. Da dar problema e că Brasovul e foarte mare şi nu ştiu unde să îl mai caut. Am să găsesc eu o portiţă sau ceva loc unde să îl caut. Poate va fi chiar sus pe muntele ăla. Ce frumos e! Acolo vreau să ajung!!

Joi, 15 martie 2007

Am ajuns printre gunoaie. M-a adus aici un băieţaş pe nume Conştiinţa. Oare am înnebunit? Aici să dorm? Dumnezeule! Mi-e frică, nu mai vreau aici. Nu mai vreau murdărie. Locul ăsta nu e de mine. Unde a dispărut băieţaşul acela? Îl vreau înapoi. Să îmi explice unde sunt şi de ce trebuie să stau aici. Zicea ceva de un scop. Şi care e ăla? Eu nu mai văd nicio rază de lumină, nicio cale salvatoare până nu îl am pe Florin înapoi lângă mine. Corpul îmi tremură, sufletul îmi arde. Nu se poate una ca asta. Vreau să îmi revin. Dacă aş putea să revin la zilele frumoase când eram cu el. Îmi aduc aminte, cum mă primea cu flori, cum mă aştepta în faţa blocului nerăbdător şi îmi făcea câte o surpriză. Odată eram cu el de mână şi mi-a zis foarte dulce, Alexandra, iubita mea dragă, vreau să zbor cu tine, să merg cu tine oriunde ar fi, să fim doar noi doi şi atât. Ce fericită eram eu atunci. Da, credeam că nu

se va termina niciodată visul în care eram, dar uite că s-a terminat şi acum am ajuns să nu mai ştiu de mine şi să nu mai găsesc nicio cale de ieşire. Mi-a zis el în vis că se vor întâmpla multe dar nu îl credeam. Dar cum să dorm aici? Între gunoaie? Ca un boschetar. Doamne, luminează-mă şi apără-mă. Căci se aud nişte paşi şi nu ştiu cine e şi dacă nu îmi va face vreun rău. Mi-e frică. Se aud tot mai tare acei paşi, nu înţeleg. Parcă ar fi ceva rău... am o teamă incredibilă. Până nu pleacă nu mă liniştesc. Dar văd că nu are de gând să plece şi eu mă simt ca pe un vapor care stă să se scufunde. Aşa face şi inima mea. Se scufundă, încet încet. Dacă ar pleca, te rog pleacă... du-te la altcineva... eu sunt doar o străină aici. Jur că nu vreau să vă iau locul, dar problema e că cineva m-a adus aici şi nu ştiu ce să fac. Pleacă te rog! Nu te mai uita aşa la mine! Nu observi că sunt o biată copilă? Ce ai cu mine? Pleacă!!!!!!!!!! Aşa... încet... încet... văd că te îndepărtezi. Dar stai, nu mai văd umbră. A dispărut! Parcă nici nu a fost. Incredibil! Pot să răsuflu uşurată. Umbra nu mai e. Cât de ciudate mi se pare locurile aici şi întâmplările. Oare am înnebunit? Mă pun să dorm, pe mâine jurnalule!

Vineri, 16 martie 2007

Băieţaşul acela pe nume Conştiinţa, ma lăsat complet în ceaţă. Parcă ar vorbi fără sens. Nimic din ce spune nu e o cale adevărată pentru mine. Trebuie să fac rost de nişte bani ca să merg mai departe. Voi pleca la mare şi acolo Dumnezeu cu mila. Ce se va întâmpla mai departe nu ştiu. Florin mi-a zis în vis, să nu mai plec nicăieri şi era tare supărat pe mine, dar nu pot să mă întorc acasă. Nu încă. Mi-e tare foame şi mă simt aşa de singură încât mai am un pas şi am să mor. Nu aş vrea asta încă. Până nu îl găsesc pe iubitul meu, nu mă las! Şi am să îl găsesc, căci Conştiinţa mi-a zis că atunci când îţi doreşti ceva cu adevărat se va întâmpla. Şi eu îmi doresc să pot să merg mai departe. Îl voi găsi pe litoral aşa cum era când am mers amândoi. Dar, Dumnezeule! Dacă s-a înecat iar? Poate l-au luat valurile. Ce mă fac eu atunci? Nu permite să se întâmple asta, Doamne! Te rog din suflet! Mă rog Ţie, nu lăsa să dispară dragostea noastră. Nu sunt eu chiar cea mai minunată fată dar oricum Tu ştii cât de mult îl iubesc pe Florin şi că mi-aş da şi viaţa pentru el. Pentru fericirea lui. Orice aş face, numai să ştiu că e bine. Orice!

Sâmbătă, 17 martie 2007

Sunt iar pe tren la fel cum eram şi înainte. Mi-am făcut rost de câţiva bănişori pentru

acest drum şi am pornit spre litoral. Iar aici cu mine în compartiment se afla un tip care seamănă la nebunie cu Florin. O fi chiar el? Ştii că atunci când ne dorim ceva din tot sufletul se împlineşte. Oare chiar asta înseamnă? E chiar el! Seamănă atât de bine încât nu există niciun dubiu. E el cu siguranţă. Dar cum să mă bag în seamă? Dacă nu mă mai recunoaşte? Ce am să fac atunci? Trebuie să găsesc o strategie şi să intru în vorbă cu el. Văd că e ocupat, se tot joacă cu telefonul ăla. Lasă, important e că l-am găsit şi că e singur. Restul vom vedea ce va fi. Iubitul meu drag, dacă ai ştii că acum te privesc! Priveşte-mă şi tu, sunt chiar eu, iubita ta, Alexandra!

Duminică, 18 martie 2007

Am ajuns la Constanţa împreună cu Florin. Dar ce mult s-a schimbat. Văd că şi fumează. Chestia asta nu mi-a plăcut deloc. Văd că e atât de încăpăţânat încât nu vrea să mă asculte. M-a dus la Cazino şi acolo a dat un telefon. E şi misterios. Oare ce o avea de ascuns? Vreau să aflu tot ce se poate despre el. Îl iubesc dar nu pot să permit să îşi bată joc de mine. Destul am suferit după el, înainte. Sincer, jurnalule, sunt obosită şi nu îmi doresc decât un pat şi puţină mâncare. Dar el vrea să mă ducă pe malul mării. Iar aceeaşi poveste? Credeam că ştie că e rece acum pe ţărm. Dar nu vrea să

înţeleagă. Când l-am ascultat vorbind la telefon, s-a prezentat drept Ştefan. Bănuiesc că şi-a schimbat numele. Poate de asta să nu îl recunoască nimeni. Însă eu ştiu tot adevărul şi mă simt mai bine aşa. Vreau să îl îmbrăţişez dar el se uită că un străin la mine. Nu mă dau bătută totuşi! Când îşi va reveni, va fi al meu din nou!

Luni, 19 martie 2007

M-am trezit aici, nici nu ştiam unde sunt. În pat lângă mine era Florin. Mă privea atât de duios încât nu îmi venea să cred că e el. M-am dus să mă uit în oglindă de lângă pat. Când m-am văzut, am început să ţip, asta sunt eu? Când m-am schimbat aşa? Am observat rapid că aveam urme de vânătăi pe tot corpul şi mi-am adus aminte că au avut loc ceva lupte între mine şi Florin cel străin din cameră. Deci aşa, m-a lovit. A îndrăznit să îmi facă asta? Nu o să îl mai iert niciodată! Apoi a venit un domn în camera care mi-a arătat jurnalele. Erau la el. I-am zis să mi le dea înapoi însă dânsul mi-a zis că doar dacă fac ce spune el. Vrea să mă trimită în străinătate şi să fiu dansatoare în night club. Deci, străinul ăsta, m-a vândut. El ştia de ce mă duce acolo. Îmi venea să îl strâng de gât. Cu siguranţă nu e Florin al meu, acesta. Nu vreau să merg acolo, nu vreau! Am început să fac o criză

foarte mare de nervi şi după ce m-am culcat, mi-am mai revenit. Mi-am regăsit jurnalul şi sunt fericită pentru asta. Bine că te-am recuperat, jurnal scump. Tu eşti singura mea alinare. Nu ştiu ce va fi cu mine, de acum înainte, însă tu să ştii că ai fost scrisă de una dintre fetele care a iubit cel mai mult pe lume!

Marţi, 20 martie 2007

Sunt o străină. Nu îmi mai simt corpul. Parcă aş vrea să plutesc în alte lumi. Văd şi îngeraşi dar şi draci care încearcă să mă prindă. Îngeraşul mă păzeşte şi mă veghează dar doamna cu coasă se apropie tot mai mult de mine şi nu mă lăsa să îmi termin treaba. Hai pleacă! Vreau să ştiu că mai am o şansă. Nu că am să mor atât de tânără. Florin e lângă mine, dar ce îi pasă lui?? Vreau să mă arunc! Nu mai suport aici. Lăsaţi-mă în pace, voci idioate, care îmi răsunaţi în cap! Nu înţelegeţi că nu vreau să mai am de a face cu voi? E atât de greu de crezut? Am să merg acasă, străinul de ieri e iar aici lângă mine. Mă îngrijeşte. Ştii ce mi-a zis? Că s-a îndrăgostit de mine. Nu, nu din nou. Nu mai vreau! Hai plecaţi! Lăsaţi acest suflet micuţ în pace. Mergeţi la alţii dar nu la mine, nu vreau! Însă vreau să scap de aici, văd că dacă o să mor, o să fiu mai liniştită. E adevărat? Atunci am să

merg la geam şi am să mă arunc. Cu siguranţă nu va avea cine să plângă după mine. Bine gata, nu mai insistă! Dacă ai zis să merg, voi merge, mulţumită? Nu te apropia de mine! Nu vreau să cred că fac un lucru rău. Doamne, mă doare capul de înnebunesc! Nu mai suport! Vreau să plec de aici, vreau să plec, vreau să scap de aceste umbre, de aceşti paşi şi de această urâtă cu coasă. Nu mai vreau să ştiu de voi nimic, înţelegeţi? M-am săturat! Mereu aceleaşi feţe care îmi spun, să mă arunc. Aşa că am să merg să deschid geamul de la tren. Au, capul îmi explodează, mintea mea... inima mea... sufletul meu... şi ahhhhh...

Miercuri, 21 martie 2007

Sunt în Oradea, din nou. Nu mă simt deloc bine. Nu mai văd bine. Deja tot oraşul zboară în mintea mea. Ştefan e lângă mine şi încearcă să mă facă să mă simt bine. Zice că mă iubeşte. Da, ştiu, aşa îmi zic toţi, până la proba contrarie. Nu mai pot, în curând nu va mai rămâne din mine, nimic. Decât o amintire. Decât o poză într-un tablou. Nu îmi vine să cred unde am ajuns. Ce s-a întâmplat? Văd iar acei monştri care îmi zic că sunt o laşă că nu am reuşit să trec la ei. Ştiţi ce? Nici nu am să trec! Văd şi o ambulanţa că trece pe lângă mine. Ce o fi cu

ea? Explodează capul meu din nou, sunt iar aproape de leşin. Nu mai vreau! O doamnă vine lângă mine şi mă consultă. Nu vreau să las pixul din mâna pentru ea. Încearcă să îmi ia mâna dar nu o las. Ce vrea şi ăsta? Nu vede că scriu în jurnal? E mai preţios decât porcăriile ei. Dar iar ameţesc şi nu mai pot să stau în picioare. Ştefan e foarte îngrijorat pentru mine. Vor să mă bage în ambulanţă? Nu vreau eu! Şi nu am să îi las să îmi facă asta. Dar, nu, nu... sunt aproape de un alt leşin, măcar să termin de scris această frază. Ce e oare cu mine? O să îmi mai revin vreodată? Ştefan, strânge-mă în braţe!

Vineri, 23 martie 2007

Iar la spital, iar la chin. Nu înţeleg ei să mă lase în pace? Ce cred că e jucărie viaţa mea? Dar unde mi-a dispărut căţelul? Nu îl mai văd. E doar o tanti aici care se uita ciudat. Parcă ar privi într-un punct fix. Câteodată mă gândesc că poate sunt într-un spital de nebuni. Dar nu am eu ce să caut aici. Lumea mea e departe. Şi am să ajung în curând acolo cu ei. Însă până atunci, trebuie să îmi caut iubitul. Mai scriu puţin aici şi merg până afară să văd de el. Mare păcat că nu am reuşit să mai fac acel referat la facultate. Îmi era de folos acum, aici, stând în patul ăsta. Dar ce haină lungă am primit. Văd că vine cineva să mă viziteze. Nu ştiu

cine e. Nu i-am mai văzut niciodată. Nu mă opresc din scris pentru atâta. Fie cine o fi. Nu mă interesează. Ce îmi captează atenţia e luminiţa de pe perete. Dar femeia aceasta se uită la mine şi plânge. Zice că e mama mea. Se poate? Nu ştiu dacă e adevărat. Nu mai ştiu cine e. Iar durerea asta insuportabilă de cap. Deja încep să mă urăsc. Nu mai ştiu cine sunt, nu mai ştiu ce am făcut ieri. Parcă azi m-aş fi născut şi înainte nu eram nicăieri. Oare de ce mă simt asta? Trebuie să găsesc o explicaţie. După ce pleacă această femeie am să ies de aici cu orice preţ. Merg să îmi caut trecutul. Nu mai pot amâna. Parcă acum îmi aduc aminte ceva dar e în ceaţă. Văd un tren, un băiat care seamănă cu cel de lângă mine, un oraş mare. Off, nu se aprinde niciun beculeţ. Îmi pare rău doamnă, dar chiar nu mai ştiu cine sunteţi. Poate vreţi să îmi căutaţi căţelul. V-aş fi foarte recunoscătoare. Numai bine!

Duminică, 25 martie 2007

Sunt pe marginea prăpastiei. Dacă mă uit în jos, am să alunec şi am să cad. Nu mai ştiu ce vreau. Însă ştiu un singur lucru. În viaţa nimic nu e mai important decât iubirea! Trebuie să te lupţi ca să ajungi la ea iar dacă vezi că ai pierdut-o te duci după ea până dincolo de viaţă. Mă bucur că am trăit

şi că am ştiut ce e fericirea chiar dacă am suferit apoi foarte mult. Nu mai contează asta. Florin a fost şi va fi marea mea iubire şi am să merg după el până acolo unde e. Jurnalule, mi-ai fost un prieten foarte bun. Căci doar tu mi-ai ştiut toate visele, speranţele, gândurile. Te-am luat cu mine peste tot. Din păcate, e timpul să plec, căci îngerii nu aşteaptă mult după mine. Tu să nu spui nimic şi să nu mă dai de gol. Pe când vor veni să mă găsească, nu voi mai fi demult. Am să las şi un bilet şi aş vrea să nu mă judece nimeni. Dar absolut, nimeni. Căci poate aşa ne e scris, să trăim, să suferim şi dacă nu aveam dragostea, să plecăm după ea. Poate ne vom mai întâlni cândva, în altă viaţă, până atunci, sper să fie bine pentru mine şi Florin. Dragii mei, În primul rând, vreau să ştiţi că mereu v-am iubit, chiar dacă în ultimul timp nu am prea arătat lucrul acesta. Vreau să mă purtaţi în suflet, aşa cum am fost, veselă, nebunatică, câteodată tristă, deprimată. Nu vreau să vă gândiţi la lucruri rele. Orice început are şi un sfârşit.Şi până aici a fost viaţa mea. Nu vreau să îmi trăiesc viaţa aşa, plângând mereu. Poate e mai bine că plec. Deşi vroiam să plec dintre voi, cu optimismul de care dădeam dovadă mereu dar chiar şi aşa, mi-e puţin cam frică. Mi-e frică de ce se află dincolo. Dincolo de viaţă. Nu vreau să mă plângeţi. Vreau să mă pot bucura de viaţă de dincolo, fără să mă ardă lacrimile

voastre. Vreau să îmi iau rămas bun şi de la prietenii mei pe care i-am iubit foarte mult deşi ei au acum o părere proastă despre mine. Ştefan, te voi purta cu mine în suflet, mereu! Mulţumesc că m-ai ajutat să scap de la oamenii aceia rai şi că ai stat cu mine în spital. Însemni pentru mine foarte mult. Te rog să nu mă plângi şi să nu mă uiţi! Îmi pare rău... Adio...

Alexandra

JURNALUL RELAŢIEI NOASTRE

ÎNTÂLNIREA

Era o seară de iunie, oameni rătăciţi prin parcuri, păsările care se ascundeau să caute un culcuş, un vis frumos la început de vară. Iar ea, timidă şi neîncrezătoare, mă privea mirată dar în acelaşi timp foarte fericită că m-a cunoscut. Am schimbat doar câteva cuvinte după care mi-a rămas în minte chipul ei cel blând, ochii ei frumoşi. Trebuie să o am pe această fată. E ca şi o floare care începe să crească. E atât de dulce precum o ciocolată pe care o savurezi cu prietenii la un joc. Mi-a plăcut totul la ea. Dar nu pot să spun ce va urma. Asta va ştii doar sufletul nostru. Eu şi ea, o bancă, un parc şi un prieten comun. Ce poate fi mai frumos decât atât? M-a impresionat de la prima vedere chiar dacă eu sunt un băiat care vrea să agaţe cât mai multe. Dar nu toate mă vor. Iar această fată, pe numele ei Alexandra, a avut o sclipire în ochi care mi-a dat unele iluzii. Dacă e să fie? Asta o va spune doar timpul. Eu aş vrea, dar ca şi orice băiat, am şi eu doza mea de orgoliu. Şi sunt un băiat care vrea doar să cucerească, nu să se lase cucerit. Mai trag

o ţigară şi mă aşteaptă patul. Fericit şi el că după o zi în care a fost răvăşit acum îmi întind oasele obosite. Vom trăi şi vom vedea ce va fi!

VORBESC CU EA

Vorbim deja de câteva ore bune şi tot nu ne săturăm. Deja îmi sună a predestinare. Puţine persoane ajung să vorbească atât de mult şi să se înţeleagă atât de bine. De câteva zile m-a apucat o stare de euforie inexplicabilă. E ca şi cum toată lumea ar fi la picioarele mele. Şi poate că e chiar aşa, având în vedere că am în sufletul meu o fată frumoasă, inocentă, zâmbitoare şi fantastică. Chiar şi soarele mi-a zis într-o zi: bă, ce aştepţi? Invit-o la o plimbare! Ce vrei, să ţi-o ia altul înaintea ta? Sau să o ard eu cu razele mele şi apoi tu să ai un motiv să o îngrijeşti? Da, soarele are dreptate. Păcat că doar mintea mea a spus cuvintele alea. Dacă soarele ar vorbi aş avea un loc rezervat în spitalul 6, la un salon cu oameni ciudaţi care vorbesc cu puncte imaginare şi se iau la ceartă cu animalele mici gen, furnici, şobolani sau ţânţari. Eu nu sunt aşa. Încep să mă îndrăgostesc, sper să înţeleagă toată lumea. Iar atunci când iubeşti, nu-ţi mai pasă dacă te prinde cineva că începi să vorbeşti limbi străine sau singur pe stradă. Hei, frumoasa mea, sunt în plină stradă şi vreau să te cuceresc cumva, înţelegi? Am doar două opţiuni, să îi iau un trandafir frumos şi o cutie de ciocolată sau să îi iau o jucărie de plus şi napolitate. Hm... ce alegere

ciudată! Dar eu, vorbesc cu ea şi da, nu mă mai satură nimeni! Tot mai vreau să vorbesc, să o cunosc mai bine, să o dezbrac din câteva cuvinte şi să o ating prin câteva fraze. Romantic băiat! Nici nu am crezut că sunt aşa. Ce am spus? A, da. Vorbesc cu ea! Şi orele nu se mai termină, iar calculatorul îmi face semne disperat că e deja prea obosit şi s-a săturat de atâta folosire. Emoţionant! Dar nu mă lasă nici măcar cu pile să îi mai dau un restart şi cred că un nenorocit de virus îi dă târcoale! Dimineaţa devreme, căci e ora 05 şi eu ce fac? A, da... vorbesc cu EA!

CEA MAI MINUNATĂ FIINŢĂ

Ghiceşti cine e? Exact. E chiar fata de care tot povesteam zilele trecute. Mă gândesc că dacă nu am un talent de scriitor prea mare, aceste rânduri sunt file din viaţa mea, din relaţia mea cu Alexandra. Ea, dulce şi sublimă, singura care merită să o pomenesc în toate gândurile mele. Iubirea pentru ea mă duce până dincolo de misterele lumii. Nimeni nu poate ştii ce ascunde un suflet atât de chinuit de patima iubirii. Ştiu că ea e visul meu devenit realitate. Chiar dacă asta e o frază consumată de toţi îndrăgostiţii. Deja e prea veche, prăfuită de toţi marii scriitori, poeţi sau oameni obişnuiţi. Dar până la urmă ce e un vis? O dorinţă, un gând, o speranţă sau toate la un loc. Vreau să o descriu pe Ale a mea în câteva fraze. Nu mă pricep la descrieri fundamentale aşa că voi fi scurt şi la obiect. O fată pe cât de

frumoasă pe atât de deşteaptă, zâmbitoare, caldă, fericită şi foarte iubitoare. Ea e răsăritul vieţii mele. Mereu când mă trezesc, gândul mi-e la ea, mâna mea formează din instinct numărul ei de telefon, sufletul îmi vibrează mereu la auzul vocii ei suave. Iar atunci reacţionez şi eu cu o voce caldă de om pururi îndrăgostit. Ce e Alexandra în lumea asta? Puţini o cunosc dar pentru mine ea e întreaga lume! Acum că am găsit-o pot să spun cu mâna pe inimă că sunt cel mai fericit om posibil. Nu e singura fiinţă din lume, dar cu siguranţă pentru mine, e singura care contează! Mă simt ca la şcoală, când trebuie să închei o compunere. Aşa că acum la sfârşit, doamna profesoară, vă jur, Alexandra e eternul pur!

ÎNCEPUTUL

A fost odată ca niciodată, un început într-o poveste ce merită să devină legendă! Un băiat şi o fată, s-au întâlnit şi normal, s-au îndrăgostit. Aşa încep toate poveştile însă aceasta e diferită pentru că personajele au toate drepturile posibile de a iubi şi a fi iubiţi. Nu se bagă nimeni între ei şi le este permisă dragostea această mare. Iată că acum Făt Frumos a învins! În fiecare zi îşi scoate prinţesa la plimbare şi o alintă şi o îmbrăţişează şi are grijă de ea. Îi mai cumpăra şi flori câteodată, când are bani. Prinţesa s-a emancipat. Îşi aşteaptă prinţul în parc iar el vine cu bicicleta ca să îşi vadă aleasa inimii. Reţineţi acest aspect! Prinţul nu mai merge cu caleaşca ci cu alt mijloc de

transport. E cel mai la îndemână pentru prinţ. Iar fata care îl iubeşte, nu îşi mai pierde pantoful la o noapte de bal, nu mai are vrăjitoare rele în cale care să îi distrugă iubirea. De aceea spun că e o poveste mai specială. Lumea s-a schimbat în ultimul timp şi tare mult aş vrea să ştiu că va avea un deznodământ fericit. Să nu fie că în filmele americane, cu mafioţi, gloanţe, moarte sau despărţire. Căci atunci cineva va suferi foarte mult şi poate încet se va stinge. Când aştepţi un suflet iar acela ajunge la tine, dar apoi se îndepărtează, nu mai simţi că trăieşti. Încă n-am aflat pe pielea mea acel sentiment şi nici nu-mi doresc. Vreau să cred că mereu magia iubirii mele va înflori. Zi de zi va deveni tot mai mare şi mai puternică. Întregul Univers va fi martorul acestei poveşti care merită menţionată. Ştiu că majoritatea oamenilor trăiesc o poveste asemănătoare dar totuşi diferită. Până la urmă de ce venim pe lume? Ca să cunoaştem iubirea iar iubirea e eternă!

IUBIREA CÂŞTIGA TEREN

Revin la ştirile relaţiei. A trebuit doar puţin să le actualizez ca apoi să le pot publica exact aşa cum sunt. S-au întâmplat multe şi rele şi bune, însă eu doar îmi aştern sentimentele pe hârtie. I-am spus la Alexandra că scriu şi eu un fel de jurnal şi mi-a zis că atunci vom putea compara ce zice ea şi ce zic eu. Nu mi s-a părut corect. Fiecare om are mentalităţile lui. Eu văd un eveniment într-un fel

iar ea în altul. Deci nu mi se pare ok această idee. Ne vedem foarte des însă s-au întâmplat unele chestii care m-au bulversat de tot. A apărut un rival şi... când spun asta mă apucă nişte nervi mai ceva ca emoticonul de pe mess. Scot aburi şi pe nas şi pe urechi şi mă transform în taurul din Spania, care urăşte culoarea roşie. Cineva o vrea înapoi pe frumoasa mea! Cum adică? Cu ce drept vine acest individ să îmi strice relaţia? Iar ea îi mai spune: o să vedem ce va fi, momentan sunt într-o relaţie! Păi cum momentan, fetiţo? Iubirea mea pe care ţi-o ofer din tot sufletul e doar o chestiune de timp? Aşa puteam să am o sută şi la toate să le zic cât de mult le iubesc. Pentru că mi-a făcut acest lucru, am hotărât să ies şi eu în oraş cu o fată care zice că mă place. Să am şi eu această senzaţie de a fi iubit şi de către altcineva. Nu a fost deloc plăcut să fac asta însă m-a îndemnat soarta. Dacă ea e aşa, eu sunt şi mai şi! Calcă în picioare orgoliul meu de bărbat! Fata mea e doar a mea şi nu există jumătăţi de măsură. Ea a devenit doar îmbufnată şi am văzut-o că nu i-a plăcut deloc gândirea mea imatură. Chiar a enervat-o şi un timp a fost tot rece şi distantă cu mine. Ce să îţi fac, dacă o singură dragoste nu îţi ajunge! Eu nu am să fiu a doua roată la căruţă!

SURPRIZE

Încep să mă scufund în propriile mele amintiri. Mare amăgire! Mi s-a dat o iubire şi niciunul nu o ştie aprecia! Am pus un pariu cu iubita mea cea

dragă şi eu i-am zis că nu o cred că mă iubeşte. Ce să vezi? A făcut ea pe dracu în patru şi mi-a demonstrat acest lucru. Câştigul a fost de partea ei. Miza era mică, o scrisoare de dragoste. Aşa că m-am apucat de scris. Am luat pixul în mână şi talentul meu de mare scriitor a ieşit la iveală. Am început să îi scriu: *"Dacă ar fi să plec vreodată, să îmi găsesc iubirea curată, mi-aş ruga toţi îngeraşii, să te păzească şi să îţi dea fericirea Divină! Căci tu eşti fericirea mea şi fericirea mea e supremă! Nu are nevoie de cuvinte, nu are nevoie de vorbe. Vreau să ştii că iubirea mea e adevărată şi că sufletul meu mereu va căuta sufletul tău. Oriunde ai pleca, iubirea mea... te voi căuta şi am să îţi amintesc că în viaţă nu găseşti decât o singură dată iubirea adevărată. Eu îţi doresc să fii mereu aşa cum eu te-am cunoscut, aşa cum eu te-am iubit şi te-am preţuit"*.

Scrisoarea a fost mai lungă dar nu mă chinui să o reproduc aici. Mirarea a fost însă şi mai mare, mai ales din partea ei. Eu ştiam că va ieşi ceva absolut senzaţional. Când îmi bat puţin capul pot să creez cel mai frumos din lume. Dar nu vreau să sune a laudă. E o mândrie să ştii că poţi să scrii atât de liber şi de imaginativ. Dar şi să ştii că ai o iubire cum am eu, care dăinuieşte şi care e împărtăşită nu poate decât să înalţe sufletul. Şi aşa noi oamenii suntem uneori bătuţi de soartă şi chiar de nu meritǎm asta tot primim. Ce straniu!

PRIMA NOAPTE DE DRAGOSTE

O ocazie atât de specială precum e asta merită un efort maxim de a mă apuca să îl scriu. Scumpa mea iubită a rămas la mine peste noapte. Părinţii mei şi sora mea au plecat în sat şi m-au lăsat singurel aşa că am profitat de ocazie şi am chemat-o pe Alexandra la mine. Am pregătit totul în cele mai mici detalii. Petale de trandafiri, lumânări, perdele trase, cină romantică. Aşa face un băiat romantic! Alexandra a rămas profund impresionată de toate câte au aşteptat-o. Îmi zicea că totuşi e prea devreme şi nu trebuia să mă grăbesc cu aşa ceva dar nici ea nu mi-a rezistat! Mângâierile ei mă duceau mai sus de al nouălea cer. Mă săruta atât de finuţ şi de lin încât îmi venea să sar pe tavan de fericire. Ne-am simţit foarte împliniţi după ce ne-am consumat atât de mult unul pe altul. Am mâncat apoi şi ciocolată cu gust de căpşuni dar nu era mai bună decât iubita mea. Am vrut să facem şi un duş împreună dar ea, fată modestă, mi-a zis că ce e prea mult strică. Aşa că n-am mai insistat. Dar vreau să o surprind într-o zi şi să o duc aşa de îmbrăcată cum e sub duş. Aş sapuni-o toată! Sper să nu sune prea erotic aceste cuvinte. Acum când privesc înapoi, o văd pe ea în camera mea, pe patul meu, adormită pe perna mea şi cu corpul întins lângă mine. E o imagine perfectă pentru un început de zi senzaţional! Aşa am să fiu bine dispus toată ziua, doar admirând acel peisaj, ea lângă mine, dormind. Dacă aş fi pictor aş picta cel mai original tablou. Dar nu sunt şi trebuie să

aştept o altă ocazie în viaţă pentru a-mi vedea visul împlinit. Chiar şi în vise, tot această imagine o văd. Zi sau noapte. Ce magic! Ce superb!

PLECĂM LA MARE

Sunt pe tren acum. M-a apucat plictiseala şi mă gândeam ce să facem să scăpăm de rutina asta. Primul impuls a fost să fug în lume după bine dar nu l-am prins aşa că m-am răzgândit. Şi am ales o ultimă variantă: marea. Şi aşa iubesc marea la fel de mult ca pe Alexandra (sper să nu vadă niciodată ce am scris aici, ar deveni geloasă). Pot să spun că marea e a doua mea iubită. Prima fiind Alexandra, normal. Am mers repejor la gară şi am cumpărat două bilete. Pe la ora 11 eram în parc cu Ale şi i-am arătat surpriza cea mare, biletele. A început să ţipe şi să sară în sus de bucurie. M-a îmbrăţişat de nenumărate ori iar apoi şi-a dat seama că are puţin timp la dispoziţie să îşi pregătească bagajul. A plecat acasă într-un urlet de fericire mare şi promiţându-mi că va fi gata la timp. Eu am mers acasă, mi-am pus câteva haine, mâncare şi bani. Am fost gata la timp. Când m-am uitat la ceas, era deja târziu aşa că m-am grăbit spre gară, cu speranţa că ea se afla deja acolo. Nici vorbă! Aştept câteva minute dar cuconiţa nu apare. Ce o fi cu ea? Poate nu mai ştie unde e gara. O sun şi îmi spune cam neliniştită: ştii, trebuie să mă machiez şi apoi pornesc. Dumnezeule! Cine oare a mai inventat şi

machiajul ăsta? Din cauza lui suntem pe punctul de a pierde trenul! Mai erau zece minute şi deja puteam să facem cu mâna călătoriilor care erau mai norocoşi decât noi. În ultimele cinci minute îşi face apariţia şi scumpa mea Alexandra, încărcată de bagaje. Am rămas o secundă pe stând by când am văzut-o. Ce ghinion pe capul meu. Controlorul ne-a văzut şi a zis să mergem liniştiţi în vagon că nu vor porni chiar la ora fixă. Trebuia să facă un mic control. Am răsuflat uşurat. După ce a pornit trenul mi-am făcut cruce. Noroc mare mai are un om ghinionist. Trenul ăsta goneşte ca un apucat, abia dacă am trecut de Cluj Napoca. Cu noi în compartiment se află o gagică şi un tip, puţin mai mari decât noi, tare plictisiţi. Alexandra îmi zice, că nu ar vrea să ajungem şi noi aşa. Nu mai cobi atâta fată! Noi suntem speciali!

PRIMA ZI PE LITORAL

Am ajuns şi noi cum am putut pe litoral. Suntem la o terasă şi bem câte un suc, aşa de încălzire. Drumul a fost nespus de obositor, mai ales pentru Alexandra mea. Eu sunt bărbat şi sunt mai rezistent. Am făcut marea prostie ca nu am căutat niciun loc unde să stăm pe timpul sejurului. Mă simt foarte prost din cauza asta. Ale mă tot acuză că din cauza mea suntem nevoiţi să stăm pe plajă. Dar uite ce frumos e aici! Soare strălucitor, nisip fin, gagici cu sânii goi, mare agitată etc. Am o presimţire că vom dormi aici în noaptea asta. Nu

aş vrea să cobesc dar până acum nu am găsit niciun loc disponibil unde să ne aşezăm şi noi. Şi din păcate vom avea o noapte foarte lungă. Norocul nostru e că vremea e bună şi e cald. La noapte nu vom îngheţa, ca nişte eschimoşi. Şi aşa frumoasa mea m-a pus să intru în apă până la genunchi. A fost o senzaţie extrem de plăcută, să mă bălăcesc din prima. Iar marea iar a început să îmi vorbească. I-am spus lui Ale tot ce mi-a şoptit. A zis că ne iubeşte şi că e încântată să ne primească. Acum mă odihnesc cu sticla de suc lângă mine şi încerc să îmi revin din şocul de a nu fi primit nicăieri aici pe litoral. Ce început de vacanţă!

PERIPEŢII LA COSTINEŞTI

Ia uite unde am ajuns, la Costineşti, staţiunea tineretului. După o noapte în care trupurile noastre au fost amorţite de poziţia şezând. Am dormit pe plajă, iar briza ne gâdila atât de rău încât am pus câteva paturi pe noi. Eu am dormit buştean, recunosc. Când sunt obosit nu-mi mai pasă de nimic şi dorm foarte adânc. În schimb, Ale a mea cred că a numărat stelele de pe cer. Din cauza mea se întâmplă toate astea. Sper să mă pot ierta într-o zi. Am văzut şi răsăritul şi m-a cam ameţit soarele ăsta dar nu e nicio problemă. Veneau şi alţi tineri să vadă minunea aceea, unii alergau de dimineaţă bună şi ne făceau semne să o ţinem tot aşa. Ale a mea a avut ideea, într-un târziu, să mergem la Costineşti, să căutăm un loc

şi acolo. Normal, a trebuit să ne certăm noi, căci altfel litoralul dispărea din calea noastră şi ne ducea în Hawai. S-a supărat pe mine pentru că am ridicat puţin tonul. A început să arunce cu vorbe grele, încât abia dacă mai reuşeam să îi le întorc înapoi. A zis că nu sunt prinţul din poveşti. Da, recunosc! Nu sunt prinţ! Sunt Făt Frumos. Ce, Făt Frumos era prinţ?! Am ajuns la un motel şi mi-a zis să iau o cameră cu două paturi. Fata asta mă omoară! Norocul a fost însă de partea mea, nu mai avea decât o cameră cu un singur pat, aşa că, sorry dar aşa e viaţa! Unii mai câştiga, alţii mai pierd. Împăcarea a fost însă dulce când am început să o strâng în braţe şi să mă pierd cu ea prin Univers. Te iubesc dar nu mă mai chinui aşa!!

PE MALUL MĂRII

360 de grade şi ne întoarcem pe internet să vedem unde ne aflăm. Surpriză! Suntem la mare. Mi-am luat jurnalul pe plajă. Deşi mie îmi place să stau mai mult în apă decât la soare, lucrul ăsta nu m-a împiedicat să mai scriu câteceva. Cât îmi răpeşte din timp? Vreo zece minute. Nici atât. Şi apoi sunt liber să iau direcţia mării. Deja mă văd zburând până acolo şi intrând cu toată forţa în apă. Timpul e minunat, soarele dogoreşte încet. Dimineaţa asta m-a trezit Ale a mea şi a zis să nu mai dorm atât de mult. Eu ce să fac dacă ador somnul? Chiar şi la şcoală mai dorm câteodată la unele ore. Da atunci la mare, unde am schimbat

aerul. Nu poate să înţeleagă, asta e. Am mers apoi la masă şi ne-am potolit burţile de atâta ghiorţăit. Sincer să fiu, îmi era foame de aseară dar am preferat să fac greva foamei, decât să se supere pe mine madama mea. După ce mai scriu puţin, mă duc să îmi iau o shaorma că văd că ăştia aici nu au gyros. Ăla e cel mai bun, dar e ok şi ăsta. Ce mă enervează să aud la unii muzica lor pe plajă. Nu pot să îi suport. Să asculte în căşti că nu le are nimeni baiul. Dacă eu nu ascult genul ăla de muzică, sunt obligat să aud doar pentru că un bou şi-a pus telefonul pe volum tare. N-ar trebui să fac asemenea comparaţii, totuşi. Un bou e mult mai frumos şi mai gingaş decât un tip caracterizat astfel. Eu mă mândresc că sunt un peşte veritabil. Asta e zodia, nu mă refeream la prostii. Sunt liniştit, împăcat cu mine însumi şi cu o mare dragoste pentru fata de lângă mine!

PRIN STAŢIUNI

Ehe, încep prin a spune că ziua de azi a fost pe placul meu. Am văzut de dimineaţă că nu era soare chiar atât de puternic şi câţiva nori îi dădeau târcoale. Aşa că am venit cu originală invenţie de a cutreiera staţiunile. Câţiva kilometri buni am tot făcut şi ne-am tot învârtit prin unele părţi. De la tarabele unde ţigăncile vindeau flori, i-am luat la Ale, câte un trandafir. Până am ajuns la motel, s-au strâns vreo zece trandafiri. Am surprins-o pe iubita mea într-un mod foarte plăcut, ştiu că a atins-o la inimă. Acum sper că nu

va mai fi supărată pe mine în următorii zece ani. Chiar nu vreau să ne tot certăm. Am venit în vacanţă ca să ne simţim bine, să fim doar noi doi şi dragostea noastră, marea. Dacă soarta asta ne-a dat în cale, măcar să ştim să facem ce e bine pentru noi. Când am ajuns pe o plajă din Neptun, o fetiţă s-a luat după noi. A zis că Alexandra e mama ei. Râdeam cu lacrimi când vedeam mirarea lui Ale. Aş vrea să avem o fetiţă care să fie rodul dragostei noastre. Sună a telenovelă dar asta aş vrea să fie. Oricum, după ce termin liceul am de gând să o cer de soţie. Nu îmi pasă că sunt tânăr şi în putere. Vreau să fim legaţi pe viaţă, unul de altul. Voi vedea ce răspuns îmi va da. Eu sper să fie afirmativ că altfel schimbăm placa. Ori e a mea ori nu mai am ce căuta pe Pământ!

LA CONSTANTĂ

Duminică, zi însorită, destinaţia? Constanţa. Am trezit-o de dimineaţa pe prinţesa mea şi am venit cu o altă idee. Dacă tot am mers ieri prin staţiunile înfloritoare ale ţării, ce ar fi să mergem azi până în capitala judeţului? Ne-am îmbrăcat şi am pornit fericiţi spre marea călătorie. Normal că e mare călătoria, totuşi Constanţa e al treilea oraş al ţării. Eu aşa am învăţat la geografie. Poate s-a mai schimbat unele lucruri de atunci, habar nu am. Oricum, e un oraş imens şi plin de câini, pisici, oameni ai străzii dar şi mafioţi. Oraşul privit din perspectiva unui turist e chiar minunat. Păcat de oamenii care îi dau viaţa. Dar să trecem

peste! Când am ajuns acolo, am început să ne certăm din nou. Ce spuneam de oraş?! Ale a zis că ea vrea să vizităm obiectivele turistice, să mergem pe jos şi să admirăm peisajele constănţene. Iar eu i-am spus că ar fi mai bine dacă am merge cu un mijloc de transport în comun şi astfel să bifăm toate locurile importante din oraş. Ea, nu şi nu astfel că a trebuit să cedez şi să le spun nervilor să se întoarcă înapoi de unde au venit, înainte de a ajunge la destinaţie şi a face un mare scandal. M-am supus domitei mele şi am făcut tot ce a zis ea. Am vizitat o zi întreagă câteva obiective, spre fericirea ei şi dezamăgirea mea. Ce să facem? Aşa e în dragoste. Trebuie să faci câteodată şi sacrificii. Mereu eu m-am sacrificat dar nu e nicio problemă. Într-o zi, voi recupera!

APROAPE DE ÎNEC

Azi e luni şi sunt supărat şi nervos din cale afară. Am fost de dimineaţă la plajă şi s-a iscat un ditamai scandalul, pe care nu am reuşit să îl calmez. M-am băgat în mare şi am început să înot puţin pe acolo, fără să îmi dau seama că valurile vor să mă înhaţe. Dintr-o dată nu am mai văzut nimic în faţa ochilor. Totul s-a transformat în negru iar valul ucigaş ma prins în vârtejul său. Nu mai ţin minte absolut nimic din ce s-a întâmplat apoi. Când m-am trezit, era un salvamar lângă mine care tot zicea: trezeşte-te, deschide ochii şi Ale pe jumătate leşinată. Mi s-a

spus apoi că am fost la un pas de înec. M-am speriat foarte tare dar ce a ieşit apoi nici nu-ţi imaginezi. Alexandra era cu o falcă în cer şi una în pământ şi a început să ţipe şi să strige la mine că sunt un incompetent, că nu mai vrea să discute cu mine, că eu vreau să mor şi de ce îi fac asta. La toate acuzaţiile astea nu era nimic adevărat. Nu am vrut să se întâmple nenorocirea asta dar uite că nu e după voia mea. Cineva acolo sus are grijă de noi şi ne dă în cale şi dezamăgiri dar şi bucurii. Ce să fac dacă m-a prins valul din urmă? Cred că am să mă iau şi am să dau o tură prin staţiune. Doar eu şi gândurile mele. Nu am nevoie de altceva. De data asta Alexandra a întrecut orice măsură. Nu am dat în cap la nimeni ca să vorbească aşa cu mine. Dezamăgit şi supărat! Am plecat.

IMITAREA

Ce noapte lungă am avut. De numărat oile din motel. Nu am închis un ochi toată noaptea. Şi asta pentru că scumpa mea iubită m-a închis afară. Ce suflet a putut avea nu ştiu dar m-a răscolit pe dinăuntru. Am stat şi m-am gândit la toate beneficiile relaţiei acesteia. Văd că nu merge treaba nici cum. Nu e prima oară când ne certăm aşa de serios dar de data asta orice limită a imaginaţiei a fost întrecută. Cum să mă închidă ea afară? Cu chiu cu vai am împăcat-o apoi. Începusem să îi promit câte în luna şi în stele doar ca să nu mai fie supărată pe mine. Apoi am

mers pe plajă şi pentru că data trecută am fost ca Stan Păţitul, pedeapsă a fost cruntă. O zi întreagă am fost supus şederii la bronzat. Şi pentru că plictiseala îşi spune cuvântul, am început să imit un domn care era tare caraghios. Cum stătea el, stăteam şi eu. Alexandra râdea cu lacrimi. Norocul meu că nu s-a prins acel domn, altfel riscăm câţiva pumni frumoşi sau o ceartă cruntă. Spre seară ne-am dus în parcul de distracţii din staţiune. Am făcut cunoştinţă cu maşinuţele care loveau alţi şoferi, caruselul unde se întâlneau căţelul cu pisica, calul cu leu sau prinţesa cu balaurul şi nu era pericol între ei. În tunelul groazei m-am dat o singură dată. Şi aşa când am ieşit de acolo eram tare ameţit. O vrăjitoare ne-a prins de spate şi ne-a întâmpinat cu urarea magică: Harry Potter is here!

VAMA VECHE

Este ultima zi pe litoral şi din cauza asta nu sunt în apele mele. Mă gândesc ce frumos a fost aici şi acum când mai avem ziua de azi parcă nu mai văd nicio rază de fericire. I-am propus la Alexandra să mergem la Vama Veche, aşa de despărţire. Mereu mi-a plăcut să am spiritul acela de aventură care îmi macină sângele. Să văd şi eu puţină adrenalină şi să simt că trăiesc cu adevărat. La început nu i-a convenit ideea dar de data asta s-a făcut cum am zis eu. Ori venea cu mine ori mergeam singur. Nu era altă soluţie. Am ajuns acolo fericit peste măsură şi salutăm găştile care

deja erau pline de patima drogurilor şi a băuturii. Un tip a venit la mine şi a zis să am grijă să nu cad în prăpastie. Alexandra s-a uitat chiorâş la el şi mi-a zis că acel tip deliează. Ce prăpastie? Era doar plajă. Dar nu, tipul acela era convins că vom cădea în prăpastie şi ca valurile mari ne vor înghiţi. Ne zicea să nu ne fie frică, el ne va salva căci e salvatorul lumii. Am început să râdem şi eu şi Ale, ea fiind şi foarte speriată. Pe plajă chiar atunci era un concert al trupei Vama. Cântăm atât de tare şi de puternic încât fata mea a zis că nu sunt normal. Nu am auzit-o ce spunea. Eram agăţat de piesele trupei şi tot ce urechile mele percepeau era: am doar optuspe ani, sunt nebun, iubesc şi nu am bani, timpul nu stă în loc, am şoseaua mea cu un singur sens mă va duce undeva! Visele mele se împlinesc, cât bat din palme sau cât clipesc, visez iubire, respir iubire, vă dau la toţi şi vă molipsesc! Şi chiar are dreptate! Am doar 18 ani!

NE ÎNTOARCEM

Suntem pe tren. Tocmai am ajuns în Bucureşti dar nu am niciun chef să cobor în minunata capitală. Stăm aici destul de mult timp, aproximativ 40 de minute. Agitaţie mare e în capul meu. Gândurile mele o iau razna complet. Îmi aduc aminte de tot ce a fost frumos în această vacanţă. Eu şi iubirea mea la mare. Parcă era un vis din care mi-e greu acum să mă mai trezesc. Nici nu pot dar nici nu vreau. Sunt încă acolo, pe

plajă cu sucul în mână şi cu Ale în braţe, lângă marea cea veşnic agitată. Când am plecat, marea a început să plângă. Ne-a udat puţin pe picioare iar apoi şi-a luat rămas bun cu speranţa că ne vom vedea şi anul următor. I-am promis că ne vom revedea şi ştie că eu mă ţin de promisiuni întotdeauna. Starea asta de melancolie nu vrea să treacă. Sunt încă acolo, cu sufletul dar cu trupul sunt în nenorocitul ăsta de tren. Viaţa nu e corectă câteodată. Iar mă aşteaptă Oradea şi problemele de acolo. Mai bine am fi rămas aici pentru totdeauna, lângă marea cea mare şi soarele încălzitor de trupuri şi suflete. Alexandra e şi mai supărată decât mine. Văd în ochii ei câteva picuri de lacrimi. Nu vreau să o mai văd plângând dar ştie şi ea foarte bine că trebuia să ne întoarcem acasă. Sufletul meu a deschis porţile iubirii şi oriunde ne-am afla tu vei fi mereu a mea!

SERENADĂ

Nu a trecut mult timp de când am revenit acasă şi deja o mulţime de idei îmi invadează capul. Simt că explodez de la atâta creaţie şi gândire. De data asta am vrut să o fac pe Romeo. Mi-am luat cu mine câţiva băieţi şi am plecat spre casa Alexandrei. I-am recitat o poezie scrisă de mine, special pentru ea şi i-am cântat (atât cât mă pricep) câteva versuri scrise de marele nostru poet Mihai Eminescu. Balconul era mut de atâta emoţie iar Ale gata să se prăbuşească peste balustradă. Ajungea poate în braţele mele dar

făcută bucăţele şi nu aşa o vreau. M-a invitat apoi sus la ea şi am început să discutăm despre relaţia noastră. M-a întrebat ce vreau de la ea şi dacă sunt fericit. Mai încape în discuţie? Nu există grad de comparaţie la această fericire a mea. I-am pupat amândouă mâinile şi i-am zis că îi mulţumesc din suflet că există pe acest pământ şi că e a mea. A roşit de la atâta emoţie. Nu ştiu ce s-a ascuns în sufletul ei dar lacrimile de fericire îi brăzdau faţa. Am făcut apoi planuri mari, când termin eu liceul, adică anul viitor, ne vom căsători şi vom locui împreună. Mi-a zis că vrea să avem vreo doi copilaşi iar eu i-am zis că până nu fac o echipă de fotbal nu mă opresc. I-am arătat apoi acest carneţel şi a vrut să citească ce am scris în el însă nu am lăsat-o. Când ne vom căsători va putea să citească tot ce am zis despre noi. Dar mai repede nu!

SURPRIZĂ PENTRU MINE!

Uite că mi-a făcut-o şi scumpa mea Ale. Tocmai vin din oraş foarte ameţit şi umit de cele întâmplate. Scumpa mea a pregătit o surpriză pe care nu o voi uita prea curând. Sunt chinuit de vorbele ei dulci şi de mireasma faptelor petrecute. Am ajuns într-un restaurant unde peste tot eram doar eu şi Ale. Poze cu noi zâmbind fericiţi, versuri, poezii scrise de ea, fragmente din jurnalul ei şi multe altele. Parcă aş fi pătruns într-un tărâm de vis unde nu vedeam altceva decât dragostea noastră care ne sălăşuieşte inima. Am

plâns de atâta fericire. Ochii mei nu putea să creadă ce văd. Eram ca şi luat dintr-un vis şi până la urmă a trebuit să mă trezesc din el şi să vin acasă. Însă un lucru e sigur, iubirea noastră e cea mai sfântă din Univers! Chiar şi îngerii se bucură când ne văd şi ne ating cu dragostea lor. Dar şi Alexandra e un înger! Îngeraşul meu păzitor şi dulce. Ea e cântecul de dragoste pe care aş vrea să îl ascult la infinit şi tot nu m-aş sătura de el!!!

AM FĂCUT-O LATĂ

Nu ştiu ce m-a apucat azi dar am ieşit afară cu o fată care mă tot chema să merg cu ea. Şi la un moment dat a început să mă prindă de mână şi să mă sărute. Am rămas mai ceva ca la dentist. Partea cea mai proastă a fost că Eusebiu tocmai atunci trecea pe acolo şi m-a întrebat dacă m-am despărţit de Alexandra. Tipa asta e tare enervantă! I-am zis că nu vreau nimic cu ea, am deja o iubire pe care nu aş da-o la nimeni! Dar nu vrea să înţeleagă. Insista atât de tare şi mă scoate pe mine din sărite. Nici nu pot să mă iau cu ea la bătaie. E totuşi fata şi nu e frumos să dai în fete. Dar atunci să nu mai fie aşa! Mă cunoaşte foarte bine şi ştie că eu când iubesc, mă dăruiesc total, trup şi suflet. Nu mai încape altcineva în această inimă mare. Chiar regret dar ăsta e adevărul. Dacă nu aveam o relaţie serioasă o lăsăm să facă ce vrea dar aşa, chiar nu am cum. Mi-e frică să nu afle cumva Alexandra. Ştiu că nu m-ar ierta

niciodată şi nici eu nu aş mai fi la fel dacă ea ar alege calea despărţirii. Aş muri de tristeţe şi lacrimile mele s-ar preface în sânge. Monstruos!

ALEXANDRA NU MĂ CREDE

Sunt cel mai nenorocit om de pe Pământ! Dacă aş putea acum aş tăia fiecare bucăţică din mine să nu mai rămână nimic! Cum am putut să fac aşa ceva? Am dezamăgit fiinţa pentru care mi-aş fi dat şi viaţa. Nu pot să înţeleg ce a fost în capul meu! Chiar acum m-aş duce la tipa aia să îi sparg faţa. Idioată naibii! Am fost azi la Alexandra dar nu mă crede. Plânge încontinuu şi nu îi pasă de explicaţiile mele. Dacă ai ştii cât mă doare, îmi vine să fac un lucru necugetat. De ce am fost atât de prost? Nu ştiam totuşi că se va ajunge aici iar Eusebiu mi-o va plăti, cu vârf şi îndesat. O să îmi închei eu socotelile şi cu el. Până aici a fost tot! Şi eu şi Ale suferim din cauza prostiilor unor oameni gen tipa aia şi băiatul ăsta. Scumpa mea e atât de supărată, se vede pe ea chiar dacă vrea să pară tare dar în vocea ei am simţit doar tristeţe. Asta nu mai e un joc al nostru, e chiar despărţirea finală. Fir-ar să fie!

INSIST

Azi n-am mai suportat durerea care mă gâtuia şi am mers până în faţa blocului Alexandrei. Trebuia neapărat să vorbesc cu ea, să mă asculte

şi să creadă în cuvintele mele. Nu sunt spuse alandala dar nici fără rost. Ştie foarte bine că inima mea bate doar pentru ea şi bate tare pentru că acum suferă şi plânge. Mi-a zis într-o zi sufletul: Florin, acum după ce s-a întâmplat dezastrul ăsta, fă cumva să revină înapoi altfel nu vei mai iubi niciodată. Şi are dreptate, niciodată nu am să mai ştiu ce înseamnă să iubeşti din cauza încăpăţânării ei. Am stat zece minute şi am vorbit dar numai gura mea se deschidea, ea nu zicea nimic, era total absentă şi rece. Cauza era doar a mea și mă simțeam extrem de vinovat pentru asta. În minte îmi răsună acuma doar trei cuvinte seci: tu eşti vinovat! Recunosc vina mea nu trebuie să mi se repete mereu chestia asta. Când greşeşti odată, învaţă din ce ai făcut!

NU MAI VREAU NIMIC

Am păţit ce putea mai rău să păţească un om care iubeşte. Sunt căzut la pământ atât de rău şi nu ştiu cum aş putea să mă ridic din nou. Nu am avut ce face azi şi am mers să mă plimb prin oraş. Ochii mei cei trişti au văzut-o pe Alexandra de mâna cu alt băiat. Deja? Eu nici măcar nu mă gândeam să o înlocuiesc atât de repede. Încă sufeream iar ea atât de nepăsătoare mi-a dat lovitura asta. Nu am stat niciun pic pe gânduri, i-am tras un pumn individului cu care era, ca să îşi amintească de mine toată viaţa. Cum să îmi fure el, iubita mea cea dragă? Mai ales un urât ca ăla. Avea o mutră

de om imbecil şi nu o spun doar din gelozie. Ziua de azi a fost una dintre cele mai groaznice pe care le-am putut trăi. Nu credeam că va fi în stare să trădeze iubirea noastră chiar aşa! Nu pot să iert ce am văzut Alexandra!

O NOUĂ RELAŢIE

Greu mai pot să îmi revin după această lovitură cauzată de Ale. Nu mai am niciun chef de viaţă. Am slăbit foarte tare şi tot timpul încerc să îmi alung gândurile în care apare şi ea. Nu mai am nervi pentru asta. O fata mi-a zis că mă place şi că ar vrea să fie alături de mine. Am acceptat-o până la urmă. Dacă Ale a reuşit să mă uite şi eu o să pot să o fac. Doar sunt bărbat! Şi trebuie să am sângele mai tare decât o fată. Aşa că acum sunt într-o nouă relaţie care sper să mă facă să uit de această primă iubire eşuată. Adio nuntă la anul, adio copii, adio Alexandra! Nu am să mai scriu prea multe în acest carnet pentru că nu mai are niciun rost, totul a trecut, ea m-a uitat, eu am să o uit şi uite aşa va trece viaţa pe lângă noi şi fără să ne dăm seama, vom regreta la un moment dat că am lăsat să treacă adevărata iubire prin faţa noastră şi nu am lăsat-o să se împlinească. Nu mai pot să spun nimic. Sunt fără cuvinte acum. Voi începe o nouă viaţă fără ea!

CRĂCIUNUL

A început să ningă foarte frumos afară. În sufletul meu însă totul e îngheţat iar eu am devenit cam rece. Încă o visez pe ea dar nu am mai căutat-o deloc de atunci pentru că oricum nu mai vrea să aibă de-a face cu mine. Ce rost are să mă complic acum? Am să merg pe afară cu prietenii sau stau pe internet până dimineaţă. Nici somnul nu mă mai vizitează de câteva zile cred că are nevoie de medicamente. Acum e vacanţă şi chiar nu am ce să mai fac toată ziua. Prietenii mei sunt foarte leneşi şi nu prea vor să ieşim la o bere pe frigul ăsta. Voi găsi eu ceva lucru oricât de mărunt ar fi şi am să îl fac. Cu noua prietenă, mă şi înţeleg mă şi cert, ca orice relaţie. Oricum nu se compară cu scumpa mea Alexandra pe care o voi iubi toată viaţa mea! Nu am să o uit în veci pururi şi e martor Dumnezeu câtă iubire îi port în suflet. Doar El ştie tot adevărul iar dacă Ale nu vrea să creadă, e pierderea ei şi trebuie să îi respect decizia. Ce necruţător!

AMICA NOUĂ

Nu demult am cunoscut pe internet o fată foarte de treabă. O aveam în lista de messenger de aproape un an dar nu cred că am schimbat vreo două-trei cuvinte cu ea până acum. Iar într-o zi am intrat pe o conferinţă şi era ea acolo. O cheamă Ioana şi din câte am văzut e o fată extrem de sensibilă. Am ieşit cu ea în oraş într-o seară

dar fără nicio intenţie de a fi ceva mai mult între noi. Însă din păcate am trăit o umilinţă foarte mare. Nu din cauza fetei ci din cauza unui tip care a început să se lege de mine în toate felurile. Deja nu mai puteam comenta nimic, eram doar un străin în faţa lor, băiatul cel mare şi tare a plecat în altă zare. Tipul era cam mişţocar şi m-a deranjat că a început să îmi vorbească atât de urât, deşi nu i-am făcut niciun rău. A zis că sunt sâsâit, că sunt rarait şi s-a legat până şi de bărbăţia mea. Am observat că fata care era prietena lui (nu Ioana ci o fată pe nume Beatrice) s-a enervat pe el şi am plecat din Mc Donald's. Îmi pare bine că am cunoscut-o pe Ioana dar îmi pare rău pentru situaţia creată. Poate din cauza îmbrăcămintei mele s-a întâmplat asta...

LA PLIMBARE

M-a chemat amica cea nouă la plimbare până la Universitate. După ce m-am uitat la un film unde am râs cu lacrimi (apropo, filmul era Borat) am plecat spre ea. Săraca de ea suferă după un băiat care nu simte la fel. E aşa de îndrăgostită de el încât nu vede nimic altceva. Nu vorbeşte decât de acel băiat. Mă face să îmi aduc aminte cum eram şi eu când o aveam pe Alexandra. Până la urmă, o înţeleg. Dar cred că e cam obsedată de el. Nu vrea să vorbim de altceva. Decât el, e soarele, e luna, e tot Universul. Am fost cu bicicleta până acolo şi cu Beatrice, fata care e prietenă bună cu Ioana. Mi-a plăcut plimbarea aceasta şi cred că

mă voi înţelege foarte bine cu fata mereu. Deja încep să ţin la ea. Dar nu e o iubire ca aceea pentru Alexandra, e o iubire ca între un frate şi o soră. Ştiu că şi ea ţine la mine tot la fel. Am zis într-o zi pe mess, aceleaşi cuvinte, ca şi cum am avea telepatie: eşti super de treabă!

ŞCOALA DE ŞOFERI

Sunt fericit! Am început azi şcoala de şoferi şi prima lecţie de condus pe platforma din Iosia. De fericirea aceasta mare am sunat-o pe Ioana şi i-am zis dacă vrea să ne vedem în parc. A venit împreună cu verişoara ei şi am mers să mai stăm puţin la discuţii. A fost foarte surprinsă când a auzit marea mea performanţa de Don Juan. Nu prea puteam să vorbesc despre Alexandra. Mă rănea încă gândul că ea ar putea să aibă pe altcineva şi să îl iubească mai mult decât pe mine. Nu am pomenit nimic despre asta ci doar i-am zis că s-a rezolvat cu internetul de la Vodafon. Am făcut rost de bani şi l-am plătit aşa cum trebuia. Deci aveam doar motive de bucurie pentru ziua asta minunată. Ce a lăsat cu gura căscată pe Ioana a fost faptul că fumez. Ca orice tânăr care nu are ce face cu bani. Nu abuzez de chestia asta dar aşa din când în când îmi place să mai trag câte un fum. Chiar şi verişoara Ioanei, pe nume Mihaela a recunoscut că mai fumează câteodată. Deci nu sunt singurul. Până una alta, ziua de azi a fost remarcabilă!

NE VEDEM ÎN ALTĂ VIAŢĂ

Simt că explodez! Nu mai vreau nicio bucăţică din mine să rămână vie. Mă predau vieţii, îmi pare rău. Nu mai pot să trăiesc aşa cu atâtea greutăţi. Azi mi-a furat telefonul un ţigan şi până la ora două am fost la poliţie. Deja nu mai rezist! Oricum, un băiat în plus sau în minus tot aia e. Nu e vina nimănui că eu mă simt atât de rău dar nu mai pot să rămân aici. Simt că e prea mult pentru mine, această viaţă pe care nu o înţeleg de nicio culoare. Mi-a plăcut să fac cunoştinţă cu oamenii de pe acest Pământ şi cu celelalte fiinţe însă acum nu mai are niciun rost absolut nimic. Voi pleca şi veţi rămâne aici toţi ceilalţi gândindu-vă că a existat odată un băiat pe nume Florin Crupsa care v-a iubit foarte mult şi v-a ajutat când a putut. Dumnezeule! Un pistol cu un glonţ în el m-ar linişti şi m-ar calma. Dar cum să fac, să scap odată de acest chin? Trebuie să găsesc eu ceva. Acum vorbesc şi cu amica mea şi i-am zis că sunt supărat şi că m-ar linişti un pistol. Dar ea zice să nu vorbesc aşa pentru că nu e o soluţie moartea. Pentru mine e! Şi am să demonstrez asta. Voi găsi eu ceva care să mă ducă de pe acest Pământ. Aşa că, i-am zis Ioanei să nu se supere pe mine, trebuie să ies de pe internet şi poate vom vorbi mai încolo...
Nu mai are niciun rost să trăiesc. Alexandra nu mă mai vrea, am ghinioane cu carul şi nu mai văd

niciun sens. Adio! Îmi pare rău dar dacă viaţa nu m-a înţeles pe mine, nici eu nu o înţeleg pe ea. Nu mai am timp. Viaţa mea a expirat! Ne mai vedem în altă viaţă!
Să nu uitaţi să vă rugaţi pentru mine, oriunde aş fi, am să fiu alături de voi. Vă iubesc pe toţi şi mai ales, te iubesc pe tine, Alexandra!

SFÂRŞIT